

ספר הזוהר

שחבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
עם לשון הקדש מנקד

לש"ס דף היומי מפכת מפות

והוא: זוהר המחולק לשבע שנים
ללמוד דף זוהר היומי עם דף גמרא היומי

זוהר ספר במדבר כרך ז'
לפי ספר הזוהר 10 פרקים (70-79 פרקים) עמודים קעט-רנד
[פרשת פנחס דף רמו: עד דף רנה:]

סדרנו בעזרת ה' כל ספר הזוהר על פי סדר מסכתות הש"ס ללמוד
דף היומי, ללמוד 2-3 דקות ביום, ובזאת ידע ויזמין כי כל דברי הז"ל
הקדושים הם סודות נוראים (הקדמת המהר"ח: לעזי תיים), ובזה יזכה להכנס
לגן עדן העליון (זוהר החדש שיר השירים - כי בלי למוד הזוהר חוזר בגלגול [זוהר, תרמ"ק,
והאר"י]). וכך יוכל לשמוע תורה מפי הקב"ה בישיבת כל מסכתות הש"ס
בעו"ם הבא (פסבאר בהקדמה), יכולים ללמוד גם את זוהר לשון הקדש (שיר
הסוד, ולשון הקדש היא לשון הקב"ה, זוהר תרמ"ה), וכך ישראל ילמדו ש"ס עם זוהר
ובזה יכנסו בתבת נח להנצל מדור המבול ומפצצת אטום. וזוהי חובה על
כל מגידי השיעורים בדף היומי, לצרף את הלמוד הקדוש הזה דף היומי
זוהר ביחד עם למוד הש"ס, ובזה יקראו מצדיקי הרבים פמוכבים לעו"ם
ועד (תפיני זוהר הקדמה, זוהר נשא כ"ד).

יו"ר ע"י מפעל הזוהר העולמי - ט"ו מנחם אב תשע"ב
רח' נחל לכיש 24/8 - בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

אלו שלא לומדים זוהר וש"ס בנחד הם מחריבים את העולם, כדברי המהר"ח וז"ל: "... כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת פסותה וכל האמות יאמרו לישראל "מה דודך מדוד", מה תורתכם מתורתנו, הלא גם תורתכם ספורים בהכלי העולם. אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן אוי להם לבגרות מעלבונה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מארזים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם, עכ"ל.

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש - ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

הקדמה

י'שמחו ה'לומדים ו'העוסקים ה'זוהרים, בהופעת דבר נשגב זה אשר תחזינה עיניכם, שיוצא עכשיו לאור, בעזרת ה' יתברך ויתעלה.

החיבור הזה, הינו חיבור גדול וקדוש, אשר בודאי יקרבת את הגאולה במהרה, בעת שהתחילו בעזרת ה' יתברך, אלפים ורבבות של כל קהל עדת ישראל, את לימוד הדף היומי, יחד שבטי ישראל, כולם כאחד יחד, ועת רצון הוא זה, להנחיל לאוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, בעוד דבר קדוש ונשגב, והוא שכל אחד, ביחד עם דף היומי, ילמד גם קטע זוהר בכל יום, בנוסף לדף היומי, וכך יהיה מאותם שמחזיקים את העולם, ומאלו המגינים על ארצנו, מהרשעים ימ"ש שרוצים וחפצים מאוד עפ"ל, ברוחניות ובגשמיות.

התכנית היא, שכל אחד ילמד בנוסף לדף היומי ש"ס דף היומי זוהר בשתים שלוש דקות, ובסיימו את כל הש"ס, יסיים את כל הזוהר גם כן, ויעשה סיום על שניהם יחד, ודאי שיעשה נחת רוח לה' במאוד מאוד, ובזכות הלימוד הקדוש יקבל את תפילותינו ברחמים וברצון אמון כן יהי רצון.

המוציאים לאור

פתח דבר

ברוך ה' אלקי ישראל מהעולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללו-יה, כל הנשמה תהלל י-ה הללו-יה..

כל עם ישראל ששים ושמחים בשמחת התורה, בלימוד הש"ס בצירוף הזוהר, לאחר שנים שמפעל הזוהר העולמי, מנסה להחדיר בכלל ישראל את לימוד הזוהר, שכל אחד ילמד בקביעות את ספר הזוהר הקדוש, נפלה ההחלטה והיא לצרף ולאחד את לימוד הזוהר עם לימוד תלמוד בבלי, על ידי דפוסים חדשים גם ישנים שיאחדו את לימוד הגמרא והזוהר, שיהיה בבחינת וילכו שניהם יחדו, ועל ידי לימוד שניהם יזכו לערוך סיום הש"ס וסיום הזוהר יחדו, אז ויבואו אל המקום אשר אמר לו האלקים, שכל עם ישראל יזכו להגיע אל המקום אשר אמר האלוקים לאברהם בגאולה העתידה במהרה.

ועל כן, אנו קוראים לכל אחינו בני ישראל, החסידים הליטאים הספרדים התימנים, וכל המגזרים, יחד שבטי ישראל, כולנו כאחד יחד, להתחיל בלימוד קדוש זה דף היומי ביחד עם הזוהר הקדוש, בקביעות יום יום ידרשון, בהתמדה בשמחה באהבה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, וכמו שבסיום הש"ס הנוכחי היו כמאה אברכים שיודעים את כל הש"ס בעל פה יהיה בעזרת ה' בסיום הבא עוד כמאה שיודעים גם ש"ס בעל פה וגם זוהר בעל פה,

ואז נעשה כולנו סיום ענק על הגמרא ועל הזוהר יחד, כולנו כאחד יחד נשמח בפה מלא, משה רעיא מהימנא ישמח עמנו, ור' שמעון בר יוחאי ישמח עמנו, וכל התנאים הקדושים שמוזכרים בזוהר ובגמרא ישמחו עמנו.

ידוע לכל מעלת הקביעות בלימוד התורה, שכל דבר הנלמד בקביעות יש לו סיעתא דשמיא, כמו קביעות מקום לתפלה, כמו כן קביעות מקום ללימוד גמרא וזוהר, שכל אחד יקבע לו מקום לגרוס הדף היומי והזוהר היומי, בזמן

קבוע ובמקום קבוע, שכן אז בטוח שלא ישכח ללמדו אף יום, ובטוח שיזכה לגמור בסיומם של כל ישראל.

וטוב ביותר שיהיה זה בבית המדרש, או בבית הכנסת וכדומה, שממנו יראו וכן יעשו, ועל ידי קנאת סופרים תרבה חכמה, ואחרים יתחילו לעשות כמותו, וירבו הלומדים בישראל.

איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, צריכים הרבה חיזוק, כמו דאיתא דברי תורה צריכים חיזוק תמיד, וכל שכן לימוד שמגרה את השטן, והוא מנסה בכל כוחו למעט את לימוד הזוהר, כמו שהכל יודעים, והוא מלביש זאת באיצטלא דרבנן, ומביא ראיות שונות ומשונות, וכמו שכל אחד יודע את כל הטענות שהוא ממציא, אבל אף על פי כן אנו נתחזק איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, האחד יעזור לשני, וכן הלאה, וכך נהיה כולנו מיוסדים וחזקים ונקרב את ביאת משיח צדקנו.

עתה בעת אשר אנחנו יוצאים עם התוכנית היחודית וכל הכלול בזה, הננו רוצים לקרוא גם כן לכל אלו שיש להם כבר סדר מיוחד לחזור על לימודם, הדף היומי שלומדים היום ומחר חוזרים, וכן לאחר שבוע וכדומה, כל סדרי החזרות, אנו קוראים לכל אלו שיחזרו גם כן על הזוהר שלמדו, שלא ישכחו את קטעי הזוהר שלמדו, ועל ידי שיחזרו יוכלו לזכור לתמיד, ויהיה לנגד עיניהם דברי הזוהר, וישאר בליבם כיתד שלא תימוט, ואם מתעוררים מקטע מסוים בזוהר ואחר מכן שוכחים, חבל על דאבדין, ולמה שלא יזכרו על ידי חזרה.

וכל אחד יערוך לעצמו חשבונותיו בזמנו הפנוי, וכן על זה הדרך ישתדל כל אחד לעשות את המקסימום שביכלתו לגמור ולסיים את הזוהר הקדוש גם כן, ויקויים בנו כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים.

ויקויים בנו מקרא שכתוב כימי צאתכם ממצרים אראנו נפלאות ויקויים

בנו עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים, בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כמי עולם וכשנים קדמוניות, ותחזינה עינינו בשובך לציון במהרה בימינו, ונזכה לגאולה שלמה, בנין בית המקדש, קיבוץ נדחי ישראל, על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן.

ואלו הם התכניות שעושים למען דבר זה:

תכנית מספר 1: להדפיס את הזוהר הקדוש 64 דף במסכת ברכות שיהיה לכל הלומדים דף היומי במה ללמוד את הזוהר ביחד עם לומדי דף היומי, לחלקם חינם.

תכנית מספר 2: להדפיס מסכת ברכות עם הזוהר ביחד דף זוהר ודף גמרא ממסכת ברכות, וכך יחלקו רק ללומדי זוהר יחד עם ש"ס חינם.

תכנית מספר 3: לסדר לאלו שלומדים 7 דפים גמרא ביום לסדר להם גם לימוד 7 דפים זוהר ביום.

תכנית מספר 4: לוח ללומדי דף היומי ש"ס: לעשות לוח ללומדי דף היומי ש"ס שידעו בדיוק היכן ללמוד, בכמה הוצאות הזוהר שהוצאנו לאור עד עתה, וכך יוכלו ללמוד בלי שיהיה להם הספרים החדשים, רק כל אחד לוקח איתו את הזוהר של 10 כרכים או 70 כרכים ויכול ללמוד ביחד עם לומדי הש"ס או אצלו בבית.

ופשוט, שלכל התכניות האלו צריכים להשקיע הרבה ממון. לכן כל אחד יחשב לעצמו כמה הוא יכול לתת למפעל הקדוש הזה, כדי שיוכלו להוציא את כל התכניות לאור עולם.

בכבוד רב - המוציאים לאור

במקור הפנים (ישעיה נח) אשר לא
כזבו מימיו, נקרא מים.

ומצד השמאל, זו האבן שהיא
אות י' - נקראת גחלת. ומשם
עשר ספירות, כשלהבת קשורה
בגחלת. ויש לה ארבעה גונים,
(ועשרה) והם: יוד הא ואו הא.
יהו"ה. והיא יד הגדולה בימין,
יד החזקה בשמאל, העמוד
האמצעי, משם היא יד רמה,
כלולה מארבעים ושנים גונים.
ומשום שהיא מצד הימין - אבן.
ומצד השמאל - גחלת. בה לוקח
הקדוש ברוך הוא נקמה
מישמעאל ואדום, שהם אשים
נכריים ומים הזידונים. והממנים
שלהם - סמאל ונחש. סמאל אש
הגיהנם, ממנה על האמה של
עשו. נחש ממנה על האמה של
ישמעאל, והוא רהב הממנה על
המים.

בימין אברהם, שדרגתו חסד,
נוטל נקמה מישמעאל ומהממנה
שלו. ובשמאל יצחק, שדרגתו
פחד, נוטל נקמה מעשו
ומהממנה שלו. בשני משיחם,
שהם אחד מימין - משיח בן דוד,
ואחד משמאל - משיח בן יוסף.
ובדרגתו של יעקב, שהיא כנגדו,
בסוד של (בראשית מח) שכל את ידיו
(פי מנשה הכבוד). אריה לשמאל. שור
לימין, של ישמעאל. בגלל
שיהודה גלה בעשו, נמצא ימין
הקדשה עם השמאל של עשו.
ושמאל הקדשה עם ימין טמאה
של ישמעאל, (שם מט) עד כי בא
שילה, רועה נאמן, בדרגה של
תפארת ישראל, נוטל נקמה
מערב רב.

בשרש דרגות אלו יפקד (יציא)
כהנים לזים וישראלים מן
הגלות, ובהן יקח נקמה מעשו
וישמעאל וערב רב. כדגמא של ערב רב מערבים בעשו וישמעאל, כף יעקב מערב באברהם ויצחק, ערוב
יצחק, ערוב של שניהם. וכף מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ותהא שלשלת

במבועא דמיא, (ישעיה נח) אשר לא יכזבו מימיו, אתקרי
מים.

ומסטרוא דשמאלא, האי אבן דאיהי י', אתקרי גחלת.
ומתמן עשר ספירן כשלהבת קשורה בגחלת.
ואית לה ארבעה גוונים, (ועשרה) אינון, יוד הא ואו הא.
יהו"ה. ואיהי יד הגדולה בימינא, יד החזקה בשמאלא,
עמודא דאמצעיתא, מתמן איהי יד רמה, כליל מארבעין
ותרין גוונים.

ובגין דאיהי מסטרוא דימינא אבן, ומסטרוא דשמאלא
גחלת, בה נטיל קדשא בריך הוא נוקמא,
מישמעאל ואדום, דאינון אשין נוכראין, ומים הזדונים.
וממנן דלהון סמאל ונחש. סמאל אשא דגיהנם, ממנה
על אמה דעשו. נחש ממנה על אמה דישמעאל, ואיהו
רהב דממנא על מיא.

בימינא דאברהם, דדרגיה חסד, נטיל נוקמא מישמעאל,
וממנא דיליה. ובשמאלא דיצחק, דדרגיה פחד,
נטיל נוקמא מעשו, וממנא דיליה. בתרין משיחין, דאינון
חד מימינא, משיח בן דוד. וחד משמאלא, משיח בן
יוסף. ובדרגא דיעקב, דאיהי לקבליה, ברזא (בראשית מח)
דשכל את ידיו (פי מנשה הכבוד). אריה לשמאלא. שור
לימינא, דישמעאל. בגין דיהודה גלה בעשו, אשתבח
ימינא דקדושה, עם שמאלא דעשו. ושמאלא דקדושה
עם ימינא מסאבא דישמעאל, (בראשית מט) עד כי בא
שילה, רעיא מהימנא, בדרגיה תפארת ישראל, נטיל
נוקמא מערב רב.

בתלת דרגין אלין, יפקוד (נ"א יפקוד) כהנים לזים
וישראלים, מן גלותא. ובהון נטיל נוקמא,
מעשו וישמעאל וערב רב. כגוונא דערב רב מערבין
בעשו וישמעאל, הכי יעקב מערב באברהם ויצחק, ערוב
דתרווייהו. והכי מתערב שילה, עם משיח בן דוד ומשיח

בשרש דרגות אלו יפקד (יציא)
כהנים לזים וישראלים מן
הגלות, ובהן יקח נקמה מעשו
וישמעאל וערב רב. כדגמא של ערב רב מערבים בעשו וישמעאל, כף יעקב מערב באברהם ויצחק, ערוב
יצחק, ערוב של שניהם. וכף מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ותהא שלשלת

ש'ל שניהם פאותו זמן שראה בלעם
בנבואתו, שפך מתקשרי תרין משיחין
משיחים ברועה הנאמן בשלשה
אבות בגלות האחרונה.

פתח ואמר, (במדבר כג) לא הביט און
ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה'
אלהיו עמו ותרועת מלך בו. והכל
לקים הפסוק (ישעיה נד) וברחמים
גדלים אקבצף. באותו זמן נשפרות
הקלפות שהיו מסוככות לשכינה.
מיד מתגלית אבן אחת משלש
אבנים, שהן סגולתא, שעליהן נאמר
(יחזקאל א) ויהי בשלשים שנה, והן יי.
ברביעי - אבן רביעית. בחמשה
לחדש - אבן חמישית. כנגדן ויקח
דוד (שמואל א יז) חמשה חלקי אבנים
מן הנחל. ואלו לעמתם חמש תבות,
שהן: שמע ישראל יהו"ה אלהינו
יהו"ה.

ואני בתוך הגולה (יחזקאל א) - זו
שכינה, בה הקדוש ברוך הוא אחד.
אותו בתוספת ואני - הוא נהר, צדיק
חי העולמים. (בראשית ב) ונהר יצא
מעדן להשקות את הגן. מהו עדן?
זו בינה. נהר שיוצא ממנה זו ר', בן
י"ה, דרגה של הרועה הנאמן,
והרועה הנאמן יוצא מאמא העליונה,
ומתפשט בשש ספירות עד צדיק,
וממנו משקה לגן (של עדן), שהיא
השכינה.

מהו כבר? כ' - פתח. ב' - בינה. ר' -
ראשית חכמה. פתח בזמן, חכמה
בשמאל, בינה באמצע. רכב לעליון,
לעלת העלות. עשר הספירות פלן
נכללו בנהר, שהוא מתפשט עד צדיק
שנקרא כל, כולל הכל. ובגללו
פרשוהו (דניאל ד) אילן גדול ותקיף,
ומזון לכלם בו. ממנו תלוי הכל. פאשר
ראה השכינה מתוך הקלפות, ראה
עמה עשר ספירות. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

סלת למנחה, לאעלאה להאי סלת, קמי
מלפא עלאה למנחה. בין תרין דרועין.

בן יוסף, ויהא שלשלת דתרווייהו, פההוא זמנא דחזא
בלעם בנבואה דיליה, דהכי מתקשרי תרין משיחין
ברעיא מהימנא, בתלת אבהן, בגלותא בתרא.

פתח ואמר, (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה
עמל בישראל יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו.
וכלא לקימא קרא, (ישעיה נד) וברחמים גדלים אקבצף.
בההוא זמנא מתברין קליפות, דהוו מסחרין
לשכינתא. מיד אתגליא אבנא חדא מתלת אבנין,
דאינון סגולתא. דעליהו אתמר, (יחזקאל א) ויהי
בשלשים שנה, ואינון יי. ברביעי, אבנא רביעא.
(דף רמ"ז ע"א) בחמשה לחדש, אבנא חמשא.
לקבליהו, ויקח דוד (שמואל א יז) חמשה חלקי אבנים
מן הנחל. ואינון לקבליהו חמש תיבין, דאינון שמע
ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה.

ואני בתוך הגולה, (יחזקאל א) דא שכינתא, בה קדשא
בריך הוא אחד. ו' בתוספת ואני, הוא נהר,
צדיק חי עלמין. (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות
את הגן, מאי עדן. דא בינה, נהר דנפיק מנה, דא ר',
בן י"ה, דרגא דרעיא מהימנא, ורעיא מהימנא, נפיק
מאימא עלאה, ואתפשט בשית ספיראן עד צדיק,
ומניה אשקי לגנתא (דעדן), דאיהי שכינתא.

מאי פכ"ר. כ', פתח. ב', בינה. ר', ראשית חכמה.
פתח בימנא, חכמה בשמאלא, בינה
באמצעיתא. רכב לעילא לעלת העלות. עשר ספיראן
פלחו, אתפללו בנהר, דאיהו אתפשט עד צדיק,
דאיהו כל, פליל פלא. ובגיניה אוקמוה, (דניאל ד) אילנא
רפא ותקיף, ומזון לכלא ביה. מניה תליא כלא. פד
חמא שכינתא מגו קליפין, חזא עמה עשר ספירן.
(ע"כ רעיא מהימנא). (ס"א ובחבורא קדמאה)

זהר:

סלת למנחה, לאעלאה להאי סלת, קמי
מלפא עלאה למנחה. בין תרין דרועין.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

בבבבור הקדמון, אמר הרועה הנאמן, מפאן נודע אלו דברים סתומים הם, וצריך לפתח אותם לפני החברים. אברהם ויצחק שתקנו תפלת שחרית ומנחה, נאמר עליהם, (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ - זה יצחק. וימיני טפחה שמים - זה אברהם. שהדרגות שלהם חסד ופחד, שנאמר עליהם (שם סב) נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו. אלו שתי זרועות המלך, שהוא יהוה, העמוד האמצעי. הסלת שלו זו השכינה התחתונה, האור שלו, סלת נקיה מצדו בלי פגם של חשך ובלי תערובת חשך כלל. שפך הם חשך עם אור, כמו דגן בפני מוץ ותבן.

ובחטאיהם של ישראל מתערבים חשך ואור, וכמו שאדם דש תבואה ולבסוף הוא בורר אותה כבורר אכל מתוף פסלת - כך ישראל צריך לעשות ברוחם כאשר מתערב בהם חשך וסוד הדבר - (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. שבכף נשבר החשך, שהוא יצר הרע, שמכסה על הרוח כמו מוץ שמכסה על החטה, או כמו ענן שמכסה על השמש ולא מניח לו להאיר.

ובזמן שחשך, שהוא יצר הרע, מכסה על יצר הטוב, שהוא אור, הוא כמי שאסור בבית האסורים של יצר הרע. ואף כך, כאשר יצר הטוב הוא אסור ברשות יצר הרע, כך הם אסורים החילים של יצר הטוב ברשות החילים של

יצר הרע. ובזמן שישבראדם רוחו בכל איבריו לפני יהוה, מה כתוב? (ישעיה מט) לאמר לאסורים

צאו ולאשר בחשך הגלו.

ובבבבורא קדמא, אמר רעיא מהימנא, מהאי אשתמודע, הגי מילין סתימין אינון, וצריך למפתח לון קמי חבריאי, אברהם ויצחק דתקינו שחרית ומנחה, אתמר עליהו, (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ, דא יצחק. וימיני טפחה שמים, דא אברהם דדרגין דלהון חסד ופחד. דאתמר עליהו (ישעיה סב) נשבע יי בימינו, ובזרוע עזו, אינון תרין דרועין דמלכא, דאיהו יהוה, עמודא דאמצעיתא. סלת דיליה, דא שכינתא תתאה, נהורא דיליה, סלת נקיה מסטרוי בלא פגימו דחשוכא, ובלא תערובת חשוכא כלל. דהכי אינון חשוכין עם נהורין, כבר קדם מוץ ותבן.

ובחוביהון דישראל, מתערבין חשוכין בנהורין, וכגוונא דדש בר נש תבואה, ולכתר איהו בורר לה, כבורר אוכל מתוף פסולת. כך ישראל, צריך למעבד ברוחיהון, כד אתערב בהון חשוכין. ורזא דמלה, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. דבהכי אתבר חשוכא, דאיהו יצר הרע, דמכסי על רוחא, כמוץ דמכסה על חטה. או פענן, דמכסה על שמשא, ולא מנח ליה לאנהרא.

ובזמן דחשך, דאיהו יצר הרע, מכסה על יצר הטוב, דאיהו אור. איהו כמאן דתפיס בבית האסורין דיצר הרע. ואוף הכי, כד יצר הטוב איהו תפיס ברשו דיצר הרע, הכי אינון תפיסין חיילין דיצר הטוב, ברשו דחיילין דיצר הרע. ובזמנא דיתבר בר נש רוחיה, בכל אברין דיליה, קדם יהוה, מה כתוב. (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו.

אבל שכינתא איהי סלת נקיה, דלית חשוכא וקבלא יכיל לאתערבא בה. איהי כגפן, דלא מקבלא

יצר הרע. ובזמן שישבראדם רוחו בכל איבריו לפני יהוה, מה כתוב? (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו.

אבל השכינה היא סלת נקיה, שאין חשך ואפלה יכול להתערב בה. היא כמו גפן שאינה

מקבלת הרפכה ממין אחר שאינו מינה. וזו הסלת בין זרועות המלך היא יושבת, בלולה בשמן כתיבת. (ע"כ רעיא מהימנא).

זכר

(ובחבור קדמון) בלולה בשמן כתיבת, בשמן - באותו שמן שנמשך ויוצא מלמעלה. אמר רבי שמעון, יפה אמרת. אבל מהו כתיבת? אלא סוד עליון הוא. שפיון שהוא שמן, מהו כתיבת? אלא רמז הוא שהוא רומז לשמש בגובה, להמשיך אצלה שמן כתיבת כמו שראוי לה, לא היתה אלא כתיבת (אלא סוד עליון הוא, שהוא רומז להמשיך אצלה שמן כתיבת כמו שראוי לה), להוציא מזיתים, שהם אברי הגוף, ולהמשיך אותה המשכה מלמעלה בכל איבר ואיבר. (לא

היה אלא כתיבת).

והצדיק הוא שכותש כתישות, ומוציא מכל אותם איברים עליונים, שהם זיתים קדושים, שמן המשחה, בתשוקה שלמה לגבי הגובה. ואם לא יכתש, לא יצא אותו השמן, אלא בלי תשוקת האיברים. ואותו שפע לא תהנה ממנו הגובה, ולא יהיה כמו שראוי עד שתהיה בלולה ממנו מכל האיברים. ועל זה בלולה בשמן כתיבת, להנות ולהיות נזונה ממנו.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, מנורה הקדושה, כמה מתוקים דבריך. ודאי נאמר פאן בלולה בשמן כתיבת, ונאמר שם בתורה שבצל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד יש סוד שני, בלולה בשמן כתיבת - ודאי אין התורה היא בלולה אלא למי שסובל כמה יסורים בשבילה,

הרפכה ממין אחר, דלאו איהי מינה. והאי סלת בין דרועי מלפא איהי יתבא, בלולה בשמן כתיבת. (ע"כ רעיא מהימנא).

זכר:

(ובחבורא קדמא) בלולה בשמן כתיבת, בשהוא ביהוה שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי כתיבת. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו שמן, מאי כתיבת. אלא רמז הוא דקא רמיז לשמשא בנוקבא, לאנגדא לגבה שמן כתיבת כדקא יאות לה, לא הוי אלא כתיבת (ס"א אלא רזא עלאה הוא, דקא רמיז לאנגדא לגבה שמן כתיבת כדקא יאות לה), לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא. (לא הוי אלא כתיבת). וצדיק איהו דכתיש (דף רמ"ז ע"ב) כתישין, ואפיק מכל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, משח רבו בתיאובתא שלים, לגבי נוקביה. ואי לא כתיש, לא יפוק ההוא משחא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, וההוא נגידו, לא אתהני מניה נוקבא, ולא הוי כדקא יאות, עד דתהא בלולה מניה מכל שייפין. ועל דא בלולה בשמן כתיבת, לאתהנאה ולאיתנא מניה. (אמר רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כמה מתיקין מילך, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן כתיבת. ואתמר התם, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית רזא תננינא, בלולה בשמן כתיבת. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, דלית אורייתא מתקיימת, אלא במי שממית גרמיה עלה. ועוד אמרו,

בזמן שאתה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן כתיב, דא הוא דמקיים פת במלח תאכל, (יחזקאל ד) ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן כתיב, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחלל מפשענו מדכא מעונותינו. ועוד בלולה בשמן כתיב, דא צדיק חי עלמין, דנגיד טפין קדישין, דאינון פרויין בזיתים, ממוחא עלאה, דאינון חד עשרון לקבל י' ושני עשרונים, י י'. וישלשה עשרונים לפר, י י' י'. ואינון עשרון לכבש, וב' עשרונים לאיל, וישלשה עשרונים לפר.

ורזא דמלה אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולין כנגדה טפיים. ואינון ברזא דא ורמיזו דילהון לקבל תלת מוחין. חד מח הזכרון. תנינא מח המחשבה. תליתאה מח הדמיון. הדמיון והזכרון סלקין מן לפא המחשבת נחתא על לפא ומקבלין לה עליהו כמלפא, בגין דהאי אדם, דאיהו מחשבה, דרכיב ושלטי על חינא תליתאה ונחית עליה לגבי תרין חיון ופתחין גדפיהו לקבלא לה כגון חולם על צירי אתעביד סגולתא ודא כתר עליון על חכמה ובינה.

עשרון ושני עשרונים, רמיזין לתלת חיון דמרכבתא עלאה. דאינון: גדלה, גבורה, תפארת. שלשה עשרונים, רמיזין: לנצח, הוד, יסוד. מרכבת המשנה. רביעית ההין: דא מלכות קדישא, ה' רביעאה מן שם יהו"ה. דאיהו ארבע אנפי אדם. (ע"כ רעיא מהימנא). (ובחבורא קדמאה).

והר:

רביעית ההין, רגלא רביעאה לכרסויא עלאה, ואיהו עולה תמיד

כמו שפרשוה בעלי המשנה, שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ועוד אמרו, בזמן שאתה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן כתיב - זהו שמקיים פת במלח תאכל (יחזקאל ד) ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן כתיב - זהו שכתוב (ישעיה נג) והוא מחלל מפשענו מדכא מעונותינו. ועוד בלולה בשמן כתיב - זה צדיק חי העולמים שמושף טפות קדושות, שהן פרוורים בזיתים, מהמח העליון, שהם עשרון אחד כנגד י'. ושני עשרונים - י י'. וישלשה עשרונים לפר - י י' י'. והם - עשרון לכבש, ושני עשרונים לאיל, וישלשה עשרונים לפר.

יסוד הדבר אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה שאין עולות כנגדה טפיים. והם בסוד זה: והרמז שלהן כנגד שלשה מחין. אחד - מח הזכרון. שני - מח המחשבה. שלישי - מח הדמיון. הדמיון והזכרון עולים מן הלב. המחשבה יורדת על הלב, ומקבלים אותה עליהם כמלך, משום שזה האדם, שהוא מחשבה, שרוכב ושלט על חיה שלישית, ויורדת עליה אצל שתי החיות, ופותחים פנפיהם לקבל אותה כמו נקוד חולם על צירי - נעשה סגולתא, וזה כתר עליון על חכמה ובינה.

עשרון ושני עשרונים רומזים לשלש חיות של המרכבה העליונה, שהן: גדלה, גבורה, תפארת. שלשה עשרונים רומזים לנצח, הוד, יסוד. מרכבת המשנה. רביעית ההין - זו מלכות הקדושה, ה' רביעית משם יהו"ה, שהוא ארבע אנפי אדם. (ע"כ רעיא מהימנא).

(ובחבור קדמון).

והר

רביעית ההין, רגל רביעית לכפא העליון, והיא עולה תמיד אצלו בכל יום ויום עד מחשבה עליונה שאין לה

סוף, ומשום זה העולה באה על
הרהור הלב.

רעיא מהימנא

ובחבור קדמון אמר, רועה נאמן,
אותו טעם של נרקא היא אות יו"ד,
רביעית. אף כף בחיה ששמה אדם,
שארבע פנים שלה שם יהו"ה,
מקף שופר הולך סגולתא. שלש
חיות שהן שנים עשר שבטים. (ע"כ

רעיא מהימנא).

זהר

ובחבור קדמון, עולת תמיד היא
רגל רביעית לפסא העליון. זו עולה
תמיד בכל יום מאלו הימים ששת
ימי בראשית. בשבת - על אחד
שנים, כדי שיתוסף בה אור
ושלמות כמו שראוי, והרי נתפאר.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, המלכות בשש
ספירות היא עולה תמיד אצל אות
ו' שאחונה בהן. בן י"ה, גנוז
בבינה. ובאלו ספירות מאלו השש
עולה אצל? ביום השלישי, הנקרא
תפארת. שביום השבת נוספת עמו
נפש יתרה, שהיא בינה, ה' עליונה.
י' - אות בשבת, חכמה עליונה,
מלך מעטר בכתר, ומשום זה
בתפלת מוסף כתר יתנו לך.

ובראשי חדשיכם - וכי כמה
ראשים יש לה ללכנה? אלא הם
שתי נקודות פדגמת זה נקודה
תחתונה - הלכנה, שני ראשים
שלה אלו שתי נקודות שהן עליה
סגול. בראשונה היה כתר על שני
מלכים פדגמת זה, והיתה סגולתא.
ולבסוף שאמרה אי אפשר לשני
מלכים להשתמש בכתר אחד, אמר
לה הקדוש ברוך הוא: לכי ומעטי
את עצמך. ונדה לרגליהם של שני
מלכים כמו זה, וזהו נקוד סגול.
מה שהיתה סגולתא, חזרה להיות
סגול.

לגביה בכל יומא ויומא, עד מחשבתא
עלאה, דלית לה סוף. ובגין דא, עולה קא
אתיא על הרהור הלב.

רעיא מהימנא

ובחבורא קדמאה אמר, רעיא מהימנא, ההיא תגא
דנרקא, איהי יוד, רביעית. אוף הכי בחיה
דשמה אדם, דארבע אנפין דיליה דאינון יהו"ה, מקף
שופר הולך סגולתא. תלת חיון, דאינון תריסר שבטין.

(ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

ובחבורא קדמאה, עולת תמיד, איהי רגל
רביעאה לכרטיא עלאה, דא
עולה תמיד בכל יום, מאינון יומין שית
דבראשית. בשבת על חד תרין, בגין דיתוסף
בה נהירו ושלמא כדקא יאות, והא אתמר.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, מלכו בשית ספירן איהי עולה
תמיד לגבי ו', דאחיד בהון. בן י"ה, גנוז בבינה.
ובאן ספירה מאינון שית סליקת לגביה. ביומא
תליתאה, דאקרי תפארת. דכיום השבת אתוסף עמיה
נפש יתרה, דאיהי בינה. ה' עלאה. י' אות בשבת,
חכמה עלאה. מלך מעוטר בכתר, ובגין דא, בתפלת
מוסף כתר יתנו לך.

ובראשי חדשיכם, וכי כמה רישין אית לה לסיהרא.
אלא אינון תרין נקודין, פגוונא דא, נקודה
תתאה סיהרא, תרין רישין דילה, תרין נקודין דאינון
עלה, סגול. בקדמיתא הוה כתר עלי תרי מלכין פגוונא
דא, והות סגולתא. ולכתר דאמרת אי אפשר לשני
מלכים להשתמש בכתר אחד, אמר ליה הקדוש ברוך
הוא, לכי ומעטי את עצמך. ונחיתת לרגלוי דתרין
מלכים, פגוונא דא והינו סגול, מה דהות סגולתא,
אתהדרת סגול.

וְסוּד הַדָּבָר - כַּנֶּגֶד שְׁתֵּי נִקְדוּת שֶׁהֵן שְׁנֵי מַלְכִים, רוּמֹז בְּפִסּוּק פְּרִים בְּנֵי בָּקָר שְׁנַיִם. וְכַנֶּגֶד נִקְדָּה שֶׁהִיא עֲטָרָה עַל רֹאשֵׁיהֶם, אָמַר וְאֵיל אֶחָד, כְּמוֹ כֶּתֶר אֶחָד. אַחַר שֶׁאִמְרָה אֵי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵי מַלְכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אֶחָד, אֲזַעֲרֶת גְּרָמָה, אוֹף הָכִי, וְשַׁעֲרֵי עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת. אֵיל דִּיצָחֵק, אֲתַהֲדָר שְׁעִיר. אֲתַהֲפֹף מִרְחַמֵי לְהִיּוֹת שְׁעִיר. אֲתַהֲפֹף מִרְחַמִים לְדִין, וְנִקְטָן.

וּמִשּׁוּם זֶה נֶאֱמַר שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת, וְלֹא אָמַר לְעוֹלָה, לְהִיּוֹת כֶּתֶר. וּמִנֵּיין לָנוּ שִׁישׁ יְרִידָה בַּחֲטָאת? שְׁנֵי אֶמֶר (ויקרא ט) וְיָרַד מֵעֶשֶׂת הַחֲטָאת. וּמִדּוּעַ שֶׁתָּף עוֹלָה עִם חֲטָאת בִּירִידָה? אֵלֶּא לְלַמֵּד, שֶׁעוֹלָה הִיְתָה בְּהַתְקַלָּה מִדַּת הַרְחָמִים, וְלִבְסוּף הַתְּהַפְכָה לְמַדַּת הַדִּין בִּירִידָה, וְנִקְרָאת חֲטָאת, וְהַכֵּל אֶחָד.

וּמִשּׁוּם זֶה נֶאֱמַר הִבִּיאוּ עָלַי כֶּפֶרָה. עָלַי - הִיְתָה הַלְבָנָה כֶּתֶר וְדָאֵי, כְּדָגְמַת זֶה, וְלִבְסוּף הַתְּמַעֲטָה וְיָרַדָה לְרַגְלֵיו כְּדָגְמַת זֶה, וּבִזְמַן זֶה נֶאֱמַר הִבִּיאוּ עָלַי כֶּפֶרָה, שְׁנֵי אֶמֶר בָּהּ (שם ו) הִיא הָעֵלָה, עוֹלָה מִרְגְּלָיו, שְׁנֵי אֶמֶר בָּהּ (ישעיה טו) וְהָאָרֶץ הִדָּם רַגְלֵי. לְמִימַר בָּהּ, הַשָּׁמַיִם כְּסֵאֵי. וְהֵאֵי אִיהוּ רִזָּא (שמואל ב כג) צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים. דְּמַהֲפֹף דִּינָא לְרַחֲמֵי. וְרִזָּא דְמַלְכָה, (תהלים קיח) אָבֶן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנָה. כְּדָגְמַת זֶה הוּהוּ"י, יְהוָה.

וְעוֹד, כְּבֶשׂ א' וּשְׁנֵי כְּבָשִׁים בְּנֵי שְׁנָה תְּמִימִים, לְקַבֵּל תְּלַת סְפִירָן. שְׁבַעָה כְּבָשִׁים בְּנֵי שְׁנָה, לְקַבֵּל שְׁבַע סְפִירָן. שְׁבַעָה כְּבָשִׁים, אֵינּוֹן ז' יוֹמִין דְּסִיְהֲרָא. בְּנֵי שְׁנָה, בְּנוֹי דְּסִיְהֲרָא, דְּאֶקְרִי שְׁנָה. דְּאִיְהִי חֲדָא מֵאֵינּוֹן שְׁנַיִם קְדָמוֹנִיּוֹת. (ע"ב רע"א מהימנא).

והר:

מהימנא
והר

וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם וְגוֹ'. וְכִי כְּמָה רֹאשֵׁי אֵינּוֹן לְסִיְהֲרָא. וְהֵא לִית רִישָׁא לְסִיְהֲרָא, אֵלֶּא שְׁמָשָׁא, דְּאִיְהוּ רִישָׁא לְגַבְהָ. אֵלֶּא רֹאשֵׁי תְרִין בְּכָל יְרַחָא וְיִרַחָא. וְאֵינּוֹן

וְרִזָּא דְמַלְכָה, לְקַבֵּל תְּרִין נִקְדוּדִין, דְּאֵינּוֹן תְּרִין מַלְכִים, קָא רְמִזוּ פְּרִים בְּנֵי בָּקָר שְׁנַיִם, וְלְקַבֵּל נִקְדָּה עֲטָרָה עַל רֹשֵׁייהוּ, אָמַר, וְאֵיל אֶחָד, כְּמוֹ כֶּתֶר אֶחָד. כֶּתֶר דְּאִמְרַת אֵי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵי מַלְכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אֶחָד, אֲזַעֲרֶת גְּרָמָה, אוֹף הָכִי, וְשַׁעֲרֵי עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת. אֵיל דִּיצָחֵק, אֲתַהֲדָר שְׁעִיר. אֲתַהֲפֹף מִרְחַמֵי לְדִינָא, וְאֲתַזְעִיר.

וּבְגִין דָּא שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת, וְלֹא אָמַר לְעוֹלָה, לְמַהוּי כֶּתֶר. וּמִנֵּיין דְּאִית יְרִידָה בַּחֲטָאת, שְׁנֵי אֶמֶר (ויקרא ט) וְיָרַד מֵעֶשֶׂת הַחֲטָאת. וְאֶמֶר שֶׁתָּף עוֹלָה עִם חֲטָאת בִּירִידָה. אֵלֶּא לְאוֹלְפָא, דְּעוֹלָה הִיְתָה בְּקַדְמִיתָא מִדַּת הַרְחָמִים, וְלִבְכֶתֶר אֲתַהֲפֹכַת לְדִינָא בִּירִידָה, וְאֲתַקְרִיאת חֲטָאת, וְכֵלֶּא חַד.

וּבְגִין דָּא, הִבִּיאוּ עָלַי (דף רמ"ז ע"ב א) כֶּפֶרָה, עָלַי הִיְתָה סִיְהֲרָא כֶּתֶר וְדָאֵי, כְּגוֹנוֹנָא דָּא וְלִבְכֶתֶר אֲתַמְעִיטָת, וְנַחֲתַת לְרַגְלֵין דִּילִיָּה, כְּגוֹנוֹנָא דָּא וּבִזְמַנָּא דָּא הִבִּיאוּ עָלַי כֶּפֶרָה, אִיתְמַר בָּהּ, (ויקרא ו) הִיא הָעֵלָה, סְלִיקַת מִרְגְּלוֹי. דְּאִתְמַר בָּהּ, (ישעיה טו) וְהָאָרֶץ הִדָּם רַגְלֵי. לְמִימַר בָּהּ, הַשָּׁמַיִם כְּסֵאֵי. וְהֵאֵי אִיהוּ רִזָּא (שמואל ב כג) צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים. דְּמַהֲפֹף דִּינָא לְרַחֲמֵי. וְרִזָּא דְמַלְכָה, (תהלים קיח) אָבֶן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנָה. כְּגוֹנוֹנָא דָּא, הוּהוּ"י. יְהוָה.

וְעוֹד, כְּבֶשׂ א' וּשְׁנֵי כְּבָשִׁים בְּנֵי שְׁנָה תְּמִימִים, לְקַבֵּל תְּלַת סְפִירָן. שְׁבַעָה כְּבָשִׁים בְּנֵי שְׁנָה, לְקַבֵּל שְׁבַע סְפִירָן. שְׁבַעָה כְּבָשִׁים, אֵינּוֹן ז' יוֹמִין דְּסִיְהֲרָא. בְּנֵי שְׁנָה, בְּנוֹי דְּסִיְהֲרָא, דְּאֶקְרִי שְׁנָה. דְּאִיְהִי חֲדָא מֵאֵינּוֹן שְׁנַיִם קְדָמוֹנִיּוֹת. (ע"ב רע"א מהימנא).

וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם וְגוֹ'. וְכִי כְּמָה רֹאשֵׁי אֵינּוֹן לְסִיְהֲרָא. וְהֵא לִית רִישָׁא לְסִיְהֲרָא, אֵלֶּא שְׁמָשָׁא, דְּאִיְהוּ רִישָׁא לְגַבְהָ. אֵלֶּא רֹאשֵׁי תְרִין בְּכָל יְרַחָא וְיִרַחָא. וְאֵינּוֹן

בשבילה. אלא ראשי - שנים, בכל חדש וחדש, והם יעקב ויוסף שמתחדשים על הלכנה, ועל זה רצו לחדש אותה.

פרים בני בקר שנים - אלו הם שאמרה הלכנה איך ישתמשו בה כאחד, והמעטה עצמה תחתיהם. ואיל אחד - זה אילו של יצחק. וכי אברהם להיכן הלך? אלא משום שהתעורר שם עשו, נאסף אברהם, שלא יראה אותו. ומי הוא? שעיר של ראש חדש. (שתי נסחאות) ומשום שמזמן להתעורר שם עשו, שהוא שעיר - נאסף אברהם ולא נמצא שם. יצחק נמצא שם, שהאכה שלו אצלו כנין על שמריו. יעקב נמצא שם לשבר פניו. יוסף הוא השור (שטן) שלו אצל רחל.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, ודאי בני שנה נקראים על שם החמה (מלכות), האם הקדושה, שנאמר בה פני משה כפני חמה. (הלכנה שנקראת שנה, שיש בה שני ימים בחשבון) שנה יש בה שס"ה ימים, כחשבון שס"ה מצוות לא תעשה, ולכן הוא לשמאל. אפא עליונה - הלכנה בימין. אסורה הבת לאב, שהוא לימין, חסד. והיא כלולה מרמ"ח מצוות. נמצאת ו' עם אפא לשמאל. הבת עם האב לימין חסד. (והיא כלולה מרמ"ח מצוות. נמצאת ו' עם אפא, והבת עם האב לימין). וסוד הדבר - (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. חכמה - אפא. ארץ - בת. כונן שמים - שהוא בן, עם אפא, שהיא תבונה. וזהו צרופ יהו"ו, הויות באמצע. ועוד, ושעיר עזים אחד - שני שעירים הם, שנאמר עליהם (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שעיר לה', בגלל מעוט הלכנה, והוא שעיר אחד ליהו"ה לחטאת. אחד

יעקב ויוסף, דמתחדתי על סיהרא. ועל דא בעו לחדתא לה.

פרים בני בקר שנים, אלין אינון דאמרה סיהרא, דהיך ישתמשון בה פחדא, ואזעירת גרמה תחותייהו. ואיל אחד, דא איל דיצחק. וכי אברהם לאן אזיל. אלא בגין דאתער תמן עשו, אתפניש אברהם, דלא יחמי ליה, ומאן איהו שעיר דראש חדש. (תרי נוסחי) ובגין דזמין לאתערא תמן עשו דאיהו שעיר אתפניש אברהם, ולא אשתכח תמן, יצחק, אשתכח תמן, דרחימו דיליה לגביה, פחמרא על דורדייה. יעקב אשתכח תמן, לתברא אנפוי. יוסף דאיהו שור (ס"א שטן) דיליה, לגבי רחל.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ודאי בני שנה אתקריאו על שם חמה, (נ"א מלכות) אימא קדישא, דאתמר בה פני משה כפני חמה. (ס"א סיהרא דאקרי שנה דאית בה שני יומין, כחשבון) שנה אית בה שס"ה יומין, כחושבון שס"ה מצוות לא תעשה. ואיהו על דא לשמאלא. אימא עלאה, סיהרא בימינא. אסורה ברפא לאבא דאיהו לימינא חסד. ואיהו כלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אימא לשמאלא. ברפא עם אבא לימינא דחסד. (ואיהו כלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אימא, ברפא עם אבא לימינא) ורזא דמלה, (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. חכמה אבא. ארץ ברפא. כונן שמים דאיהו ברא, עם אימא דאיהו תבונה, והאי איהו יהו"ו, הויות באמצע.

ועוד ושעיר עזים אחד, תרין שעירין אינון, דאתמר עלייהו (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד לז' וגורל אחד לעזאזל. שעיר לז', בגין מיעוט סיהרא, ואיהו שעיר אחד ליהו"ה לחטאת. אחד: מסטרא דיחודא. אבל שעיר דעזאזל, לא כתיב

- מצד היחוד. אבל שעיר של עזאזל לא כתוב בו אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא - ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כמו שאמר יעקב, (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אף כף שחד, לשבר הרגז של סמא"ל שלא יתקרב למקדש לקטרג.

מוש"ל לכלב שהוא רעב, ומי שרוצה שלא ינשף אותו, נותן לו בשר לאכל או לחם, וינשקה אותו מים. וסוד הדבר - (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. וכוזה יחזר לאהבתו של האדם. שלא די שלא ינשף אותו בכמה יסורים, אלא יחזר להיות עליו סנגור, ויחזר להיות אוהבו.

ומדוע היו שולחים אותו ביד איש עתי, פגום? משום שהצדדים האחרים פלם בעלי מומים, ונקראו שעירים, שכתוב (ישעיה יג) ושעירים ירקדו שם. ונאמר בהם, (ויקרא יז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים. ונאמר (דברים לב) יזבחו לשדים לא אלה. ובשעיר זה נפרש מהפל, ונושא את כל חובות ישראל עליו, כמו שנאמר (ויקרא טז) ונושא השעיר עליו את כל עונתם. ועוד, אחר שנוטל הוא - ונושא. הקדוש ברוך הוא (שמות לד) נושא עון. מה בין נושא לנשא? נשא - משאוי. נשא - הרמת המשאוי. (ובחבור קדמון) (ע"כ רעיא מהימנא).

והר

ושלשה עשרונים - שלש מדרגות ראשונות שלה, שפל אחת ואחת - עשר, כדגמא של מעלה - עשרונים, אחד מעשרה. ושעיר חטאת אחד, מדוע נקרא חטאת? משום שהוא חטאת, ומצד החטאת הוא. אמר רבי אלעזר, והרי כתוב לה. אלא לשם ה' מקרב בודאי, שכתוב לכפר. לשבר פנים, והכל יתקרב למקדש, אלא נותנים חלק אחד לסמאל,

ביה אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כדאמר יעקב (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אוף הכי שחד, לתברא רוגזא דסמא"ל, דלא יתקריב למקדשא לקטרגא.

לכלבא דאיהו רעב, ומאן דבעי דלא נשיף ליה, יהיב ליה בשרא למיכל, או נהמא, וינשקי ליה מיא. ורזא דמלה, (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובדא יתהדר רחימו דבר נש, דלא די דלא נשיף ליה בכמה יסורין, אלא אתהדר למיהוי ליה סניגורא, ואתהדר רחימוי.

ואמאי הוה שלחין ליה ביד איש עתי, פגים. בגין דסטרין אתרנין פלהו מארי מומין, ואתקריאו שעירים, דכתיב, (ישעיה יג) ושעירים ירקדו שם. ואתמר בהון, (ויקרא יז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים. דעליהו אתמר, (דברים לב) יזבחו לשדים לא אלה. ובשעיר דא, אתפרש מפלא, ונושא כל חובין דישראל עליה, כמה דאת אמר, (ויקרא טז) ונושא השעיר עליו את כל עונותם. ועוד, בתר דנטיל איהו ונושא קדשא בריך הוא (שמות לד) נושא עון. מאי בין נושא לנשא. נשא : מטולא. נושא : סליקו דמטולא. (ובחבורא

קדמאה) (ע"כ רעיא מהימנא)

והר:

ושלשה עשרונים, תלת דרגין קדמאין דילה, דכל חד וחד עשר, כגוונא דלעילא עשרונים, חד מעשרה. ושעיר חטאת אחד, אמאי אקרי חטאת. בגין דאיהו חטאת, ומסטרא דחטאת הוא. אמר רבי אלעזר, והא כתיב ליי. (דף רמ"ח ע"ב) אלא ליי אתקריב ודאי, דכתיב לכפר. לתברא אנפין, וכלא יתקריב למקדשא, אלא יהבי חולקא חדא לסמאל, ואכיל ליה, ולא אחיד בשאר

קָרְבָּנִין. וְדָא אִיהוּ לְחֻדְיָהּ, דְּלֹא אֲשַׁתְּמַף אַחְרָא עֲמִיה לְמִיכַל בֵּיהּ.

אִיהוּ אֲתֵהֵי בְּגוּ סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא בְּחוּלְקָא דָּא, וְעַל דָּא חֲדִי, וְאֲתַפְּרֵשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, וְלֹא מִקְטָרְגָא עֲלִייהוּ. וְאִי לָאו דְּהוּה מִיעוּטָא דְּסִיְהָרָא, לֹא הוּוּ יְהִי לִיה בְּסְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא כְּלוּם. וְכִי בְּמִיעוּטָא דְּסִיְהָרָא מָאִי קָא עֲבִיד. אֶלָּא בְּגִין דְּקָרִיב וַיְנִיק, וְנָטִיל חִילָא לְעֲמִיה, מְגוּ סָטֵר שְׂמַאלָא דְּסִיְהָרָא, וְאֲתַתְּקַף בֵּיהּ. וּבְשַׁעִיר דָּא אֲתַפְּרֵשׁ מִכְּלָא, וְאֲתֵהֵי בְּהֵאִי. וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַעִיר לָהּ לְסִיְהָרָא, מְקָרְבִין לִיה לְהֵאִי שַׁעִיר, בְּגִין דִּיתַפְּרֵשׁ מִנָּה, וְלֹא יִתְקָרִיב לְמַקְדָּשָׁא. וְעַל דָּא תְּנִינָן, הֵבִיאוּ עָלַי כַּפָּרָה. עָלַי: בְּגִינִי, דְּאֲזַעִירָת לָהּ, בְּגִין סַבְת דִּילִי אֲתוּן אֲצִרִיכִין דָּא.

רעיא מהימנא

וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם, (במדבר כח) אִינוּן יַעֲקֹב וַיֹּסֵף. (בראשית לו) אֵלֶּה תִּלְדוּת יַעֲקֹב יוֹסֵף, דְּמַחֲדִּיתִי עַל סִיְהָרָא. אֲשַׁפְּחָנָא בְּסַפְרָא דְּחַנוּף דְּאָמֵר, כְּמָה דְּבְרֵאשׁ חֲדָשׁ, דְּאֲתַדְפִּיאַת סִיְהָרָא לְאֲתַקְרָבָא בְּבַעֲלָהּ, אֲצַטְרִיף לְמִיְהִב לְסַטְרָא אַחְרָא חוּלְקָא חָדָא, בְּהֵהוּא זִינָא דִּילָהּ. אוּף הָכִי נָמִי אֲצַטְרִיכַת לְאֲתַתָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּאֲתַדְפִּיאַת לְאֲתַקְרָבָא בְּבַעֲלָהּ, לְמִיְהִב חוּלְקָא חָדָא לְסַטְרָא אַחְרָא, בְּהֵהוּא זִינָא דִּילָהּ.

וּמֵאַן אִיהוּ. הוּא חוּלְקָא טוּפְרָהָא בְּטַנוּפָא דְּלֵהוּן. וְזַעִיר מְרִישׁ דְּשַׁעֲרָא, בְּגִין דְּבַעִי לְאַסְרָקָא רִישָׁא, וְלֹאֲכַרְכָּא לֹון דָּא בְּדָא, וְלֹא יִזִּיל אֲבַתְרָהּ הוּא סַטְרָא בִישָׁא, לְאַבְאָשָׁא לָהּ, וְאֲתַפְּרֵשׁ מִנָּה בְּכָל סַטְרִין. וּמָה תַעֲבִיד, מַהֵהוּא שַׁעֲרָא וְטוּפְרִין. לְבַתֵּר דִּיתַכְרִיף לֹון בְּחָדָא, אֲצַטְרִיף לְאַנְחָא לֹון בְּאַתֵּר דְּלֹא עֲבָרִין תַּמָּן בְּנֵי נְשָׂא, אוּ בְּגוּ חוּרִין תַּתְּאִין דְּחַצְרָא, וְתַגְנִיזוּ לֹון תַּמָּן.

וְאוֹכַל אוֹתוֹ, וְלֹא אוֹחוּ בְּשַׁאֲרֵהּ הַקְּרָבָנוֹת. וְזֵהוּ לְבָדוּ, שְׁלֹא יִשְׁתַּמֵּף אַחַר עֲמוֹ לְאָכַל בּוֹ. הוּא נִהְנָה בְּתוֹף סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ בְּחֶלֶק זֶה, וְעַל זֶה שָׂמַח, וְנִפְרַד מִיִּשְׂרָאֵל וְלֹא מִקְטָרְגַּע עֲלֵיהֶם. וְאִם לֹא שֶׁהָיָה מְעוּט הַלְּבָנָה, לֹא הָיוּ נוֹתְנִים לוֹ בְּסְעוּדַת הַמֶּלֶךְ כְּלוּם. וְכִי בְּמְעוּט הַלְּבָנָה מַה הָיָה עוֹשֶׂה? אֶלָּא כְּדֵי שִׁיתְקָרֵב וַיְנִיק וַיִּקַּח כַּח לְעֲמוֹ מִתּוֹף צַד שְׂמַאל שֶׁל הַלְּבָנָה, וַיִּתְחַזֵּק בּוֹ. וּבְשַׁעִיר זֶה נִפְרַד מִכָּל וְנִהְנָה בְּזֵה. וּמִשּׁוּם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִמְעִיט לָהּ לְלִבְנָהּ, מְקָרִיבִים לוֹ לְזֶה הַשַּׁעִיר, כְּדֵי שִׁיפְרֹד מִמֶּנּוּ וְלֹא יִתְקָרֵב לְמַקְדָּשׁ. וְעַל זֶה שָׂנִינּוּ, הֵבִיאוּ עָלַי כַּפָּרָה. עָלַי - בְּגִלְלִי, שֶׁהִמְעַטְתִּי אוֹתָהּ. בְּגִלְלִי סַבְתָּ שְׁלִי אֲתֵם צָרִיכִים זֶה.

רעיא מהימנא

וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם (במדבר כח) - הֵם יַעֲקֹב וַיֹּסֵף. (בראשית לו) אֵלֶּה תִּלְדוּת יַעֲקֹב יוֹסֵף, שְׂמַתְחַדְשִׁים עַל הַלְּבָנָה. מְצִינּוּ בְּסַפְרוֹ שֶׁל חַנוּף שְׂאֵמֵר, כְּמוֹ שֶׁבְרֵאשׁ חֲדָשׁ, שְׁנִטְהַרְת הַלְּבָנָה לְהִתְקָרֵב בְּבַעֲלָהּ, צָרִיף לְתַת לְצַד הָאֲחֵר חֶלֶק אֶחָד בְּאוֹתוֹ מִין שְׁלֹה - אָף כִּף גַּם כֵּן צָרִיכָה הָאִשָּׁה בְּשַׁעֲה שְׁנִטְהַרְת לְהִתְקָרֵב בְּבַעֲלָהּ לְתַת חֶלֶק אֶחָד לְצַד הָאֲחֵר בְּאוֹתוֹ מִין שְׁלֹו.

וּמָהוּ? אוֹתוֹ חֶלֶק הַצְּפָרְנִים בְּלִכְלוּף שְׁלָהֶם. וּמְעַט מִשַּׁעֲרוֹת הָרֵאשׁ, בֵּינָן שְׁצָרִיף לְסַרְק רֵאשָׁה, וְלִכְרֵף אוֹתָם זֶה בְּזֵה, וְלֹא יִלָּף אַחֲרֶיהָ אוֹתוֹ צַד הָרַע לְהַרַע לָהּ, וַיִּפְרֹד מִמֶּנּוּ בְּכָל הַצְּדָדִים. וּמָה תַעֲשֶׂה מֵאוֹתוֹ שַׁעֲרֵי וְצַפְרָנִים? לְאַחַר שֶׁתַּכְרֵף אוֹתָם כְּאַחַד, צָרִיף לְהַנִּיחַ אוֹתָם בְּמִקּוֹם שְׁלֹא עוֹבְרִים שָׁם בְּנֵי אָדָם, אוּ בְּתוֹף חוּרִים תַּחְתּוּנִים שֶׁל הַחֲצָר, וַיִּגְנְזוּ אוֹתָם שָׁם.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

ועוד ובראשי חדשיכם אמרו רבנן דמתניתין, דכד הוּוּ
מקדשין ירחין על פי בית דין, הוּוּ משיאין משואות
בראשי ההרים, והוּוּ אמרין פְּזָה רָאָה וקדש. לזמנין
סהרא הוּוּ פגוונא דא U הוּוּ מסתפלא לעילא בקרנא.
ולזמנין מסתפלא לתתא כגוונא דא N לזמנין מסתפלא
למזרח פגוונא דא C לזמנין למערב פגוונא דא כ לזמנין
לדרום ולזמנין לצפון והאי איהו כ אסתפלותר דילה
לשית סטרין דכליל לון תפארת דאיהו ו' גדולה גבורה
תפארת. נצח הוד יסוד.

נקודא דנגיד עליה מלגו, היא חכמה. והיא חוט
דאסחר עלה, איהו כתר. והיא נקודא איהו
לזמנין עטרה, ולזמנין פסא, למיתב עליה, לזמנין
שרפרף להדום רגליו.

ואמאי אתקריאת לבנה. על שם לבון ההלכה, דאיהי
מלגו, (תהלים מה) פל כבודיה בת מלך פנימה.
ובאשא דבינה דנחית עלה איהי מתלבנת. ורזא דמלה,
(ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג לבינו. ומאי
דיות אדני דינא, סומקא בגבורה, דתמן בינה. אתלבנת
מסטרא דחסד, דתמן חכמה, ואתהדרת יהוה.

ומה גרים לאתהפכא מדינא לרחמי צדיקים גמורים
דסיהרא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, איהי קליפא
דיליה חשוכא, אם בהרת שחורה, היא יצר הרע, שפחה.
(ויקרא יג) ושפלה איננה והיא כהה, ולית לה מדילה, אלא
ההוא חוט דנהיר בה, דאיהו לזה לה בליליא, דאיהי
גלותא. ואתערב מנה ביממא, דאיהו עלמא דאתי, דביה
(מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא

בכנפיה.
אבל סיהרא דעץ החיים, ההיא נקודה דלגו מנה, איהי
שפחה. (ויקרא יג) ושפלה איננה, והיא כהה. ואין לה משלה אלא אותו חוט שמאיר בה, שהוא
לזה אותה בלילה, שהיא גלות. ועובר ממנה ביום, שהוא עולם הבא, שבו (מלאכי ג) וזרחה לכם
יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

אבל הלכנה של עץ החיים, אותה נקדה שבפנים ממנה, היא פמקור המעין שאין לו הפסק,

נקדה שמושכת עליה מבפנים
היא חכמה. ואותו החוט הסובב
עליה הוא כתר. ואותה הנקדה
היא לפעמים עטרה, ולפעמים
פסא לשבת עליה, לפעמים
שרפרף להדום רגליו.

ומדוע נקראת לבנה? על שם
לבון ההלכה, שהיא מבפנים,
(תהלים מה) פל כבודיה בת מלך
פנימה. ובאש הבינה שיורד עליה
היא מתלבנת. וסוד הדבר - (ישעיה
א) אם יהיו חטאיכם פשנים כשלג
לבינו. ומה שהיתה אותיות אדני
דין, אדמה בגבורה, ששם הבינה
- התלבנה מצד החסד, ששם
חכמה, וחרה אותיות יהוה.

ומה גרם להתהפך מדין
לרחמים? צדיקים גמורים,
שהלכנה מצד של עץ הדעת טוב
ורע, הקלפה שלה היא חשך, אם
בהרת שחורה, היא יצר הרע,
שהוא

אבל הלכנה של עץ החיים, אותה נקדה שבפנים ממנה, היא פמקור המעין שאין לו הפסק,

שְׁכַתּוֹב בָּהּ (ישעיה נח) וּכְמוֹצָא מִים
אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִימֵיו. וְנִקְרְאָת
אֵילַת אֲהֵבִים מִצַּד הַחֹסֵד, כְּלוּמֵר
(ירמיה לא) אֲהֵבַת עוֹלָם אֲהֵבְתִּיךָ עַל
כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד. וַתִּשְׁתִּי קֶרְנִין
יֵשׁ לָהּ מִן הָאוֹר, כְּדָגְמָא זוּ **U**
לְפַעֲמִים הָאֲחַת גְּבוּהָהּ מִן הַשְּׁנִיָּה
כְּדָגְמָא זוּ **U** לְפַעֲמִים הַקֶּרְנִים
הֵן שְׁוֹת. **U** (ע"כ רעיא מהימנא).

וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן וְגו'. רַבִּי אֲבָא
פְּתַח, (תהלים מב) כְּאֵיל תִּעְרַג עַל
אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נַפְשִׁי תִעְרַג אֲלֶיךָ
אֱלֹהִים. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, כְּתוּב
כָּאֵן אֵיל, וְכְתוּב שֵׁם אֵילַת. מִשׁוּם
שִׁישׁ זָכַר וְיֵשׁ נִקְבָּה (ואף על גב שיש
זכר ונִקְבָּה, הַכֵּל אַחַד. הָאֵיל הַזֶּה, הוּא נִקְרָא זָכַר,
וְהוּא נִקְרָא נִקְבָּה. וְזֶה שְׁכַתּוֹב כְּאֵיל תִּעְרַג, וְלֹא
כְּתוּב יִעְרַג. וְהַכֵּל אַחַד. אֵילַת הַשְּׁחַר).

מַה אֵילַת הַשְּׁחַר? אֵלָא זֹהִי חֲמִיה
אֲחַת רַחֲמָנִית שְׂאִין בְּכָל חַיּוֹת
הָעוֹלָם רַחֲמָנִית כְּמוֹתָהּ. מִשׁוּם
שִׁבְשַׁעַה שְׂדֵיחֻקָּהּ לָהּ הַשְּׁעָה
וַצְרִיכָה לְמִזוֹן לָהּ וּלְכָל הַחַיּוֹת,
הִיא הוֹלֶכֶת לְמַרְחֹק לְדַרְךָ
רְחוּקָה, וּמְבִיאָה וּמוֹבִילָה מִזוֹן,
וְלֹא רוֹצֵה לְאַכֵּל עַד שֶׁתִּבְאֵר וְתִחְזֹר
לְמִקוּמָהּ. מַדּוּעַ? כִּדִּי שִׁיתְאַסְפוּ
אֲצִלָּהּ שְׂאֵר הַחַיּוֹת וְתַחֲלַק לָהֶן
מֵאוֹתוֹ מִזוֹן. וְכֹאשֶׁר מְגִיעָה,
מֵתְאַסְפוֹת אֲצִלָּהּ כֹּל שְׂאֵר הַחַיּוֹת,
וְהִיא עוֹמֶדֶת בְּאֲמָצַע וּמְחַלֶּקֶת
לְכָל אֲחַת וְאֲחַת. וְסִימֵן לְדַבֵּר -
(משלי לא) וַתִּקֶּם בְּעוֹד לִלְלָהּ וַתִּתֵּן
טָרֶף לְבֵיתָהּ וְגו'. וּמִמָּה
שֶׁמְחַלֶּקֶת לָהֶן הִיא שְׁבַעָה, כְּאֵלוֹ
אֲכָלָה יוֹתֵר אֲכָל מִכְּלָן. (מתי מחלקת
לחזק).

וְכֹאשֶׁר יִגִיעַ הַבְּקָר שֶׁנִּקְרָא שְׁחַר,
יִגִיעַ לָהּ חֲבִלֵי גִלוֹת. וּמִשׁוּם זֶה
נִקְרְאָת אֵילַת הַשְּׁחַר, עַל שֵׁם
שְׁחַרוֹת הַבְּקָר. שִׁישׁ לָהּ כְּאֵבִים
כְּמוֹ הַיּוֹלֶדֶת. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (ישעיה
כו) כְּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחֲלִיל
תִּזְעַק בְּחֲבִלֶיהָ וְגו'. אֵימְתִי

כְּמִבוּעָא דְלִית לֶיהּ פְּסָק, דְכָתִיב בָּהּ, (ישעיה נח) וּכְמוֹצָא
מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִימֵיו. וְאֲתִקְרִיאַת אֵילַת אֲהֵבִים
מִסְטָרָא דְחֹסֵד, דְהֵינֵנו (ירמיה לא) אֲהֵבַת עוֹלָם אֲהֵבְתִּיךָ עַל
כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד. וַתִּרְיִן קֶרְנִין אֵית לָהּ מִן נְהוּרָא, כְּגוּוֹנָא
דָּא **U** לְזַמְנִין הָאֲחַת גְּבוּהָהּ מִן הַשְּׁנִית כְּגוּוֹנָא דָּא. **U**
לְזַמְנִין קֶרְנִין אֵינּוּן שְׁוִין **U** (ע"כ רעיא מהימנא). (דף רמ"ט
נ"א).

וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן וְגו'. רַבִּי אֲבָא פְּתַח, (תהלים מב)
כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נַפְשִׁי
תִּעְרַג אֲלֶיךָ אֱלֹהִים. הֵיא קֶרָא אוּקְמוּהָ, כְּתִיב
הִכָּא אֵיל וְכְתִיב הֵתָם אֵילַת, בְּגִין דְּאֵית דְּכַר
וְאֵית נוּקְבָא (ואף על גב דאית דְּכַר וְנוּקְבָא, כּוּלָּא חַד. הֵיא אֵיל,
אֵיהוּ אֲקָרִי דְּכַר. וְאֵיהוּ אֲקָרִי נוּקְבָא. הֵיא הוּא דְכְּתִיב כְּאֵיל תִּעְרַג וְלֹא כְּתִיב
יִעְרוּג. וְכּוּלָּא חַד. אֵילַת הַשְּׁחַר).

מַה אֵילַת הַשְּׁחַר. אֵלָא דָּא אֵיהִי חֲמִיה חֲדָא
רַחֲמָנִית, דְּלִית בְּכָל חַיּוֹן דְּעֵלְמָא רַחֲמָנִית
כְּמוֹתָהּ. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְדַחִיקָת לָהּ שְׁעָתָא,
וְאֲצִטְרִיכַת לְמִזוֹנָא לָהּ וּלְכָל חַיּוֹן. אֵיהִי אֲזַלַת
לְמַרְחִיק לְאַרְחַ רְחִיקָא. וְאֲתִיאַת וְאוּבִילַת
מִזוֹנָא. וְלֹא בְעָאֵת לְמִיכַל, עַד דְּתִיתִי וְתִתְהַדְר
לְאַתְרָהּ. אֲמָאִי. בְּגִין דִּיתְכַּנְשׁוּן לְגַבְהָ שְׂאֵר
חַיּוֹן, וְתַחֲלַק לוֹן מֵהֵוּא מִזוֹנָא. וְכַד אֲתַת,
מֵתְכַנְשׁוּן לְגַבְהָ כֹּל שְׂאֵר חַיּוֹן, וְהִיא קִיִּימָא
בְּאֲמָצַעִיתָא, וּפְלַגַת לְכָל חַד וְחַד. וְסִימֵן, (משלי
לא) וַתִּקֶּם בְּעוֹד לִלְלָהּ וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְגו'.
וּמִמָּה דְפְלִיגַת לוֹן, אֵיהִי שְׁבַעָה, כְּאֵלוֹ אֲכָלָה
יִתִיר מִיכְלָא מִכְּלָא. (אימתי פליגת לוֹן).

וְכַד יִיתִי צְפָרָא דְאֲקָרִי שְׁחַר. יִיתִי לָהּ חֲבִלִים
דְּגִלוֹתָא. וּבְגִין דָּא, אֲתִקְרִיאַת אֵילַת
הַשְּׁחַר. עַל שֵׁם קְדְרוּתָא דְצְפָרָא. דְחֲבִלִים לָהּ
כְּפִיּוּלְדָּהּ. הֵיא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה כו) כְּמוֹ הָרָה
תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק בְּחֲבִלֶיהָ וְגו'. אֵימְתִי
תִּזְעַק בְּחֲבִלֶיהָ וְגו'. מִתִּי מְחַלֶּקֶת לָהֶן? כְּאֲשֶׁר הַבְּקָר רוֹצֵה לְבָא, בְּעוֹד שְׁהוּא לִלְלָהּ וְהַשְּׁחַרוֹת

עולה להאיר, כמו שנאמר ותקם בעוד לילה ותפן טרף לביתה וגו'. פיון שהאיר הבקר, כלם שבעים במזון שלה.

אז קול אחד מתעורר באמצע הרקיע, קורא בכח ואומר: קרובים הפנסו למקומכם! רחוקים צאו! כל אחד ואחד יאסף למקומו הראוי לו. פיון שהאיר השמש, כל אחד ואחד יאסף למקומו. זהו שכתוב (תהלים קד) תזרח השמש יאספון וגו'. והיא הולכת ביום, ומתגלית בלילה, ומחלקת בבקר. ולכן נקראת אילת השחר.

לכסוף מתגברת כגבור והולכת, ונקראת איל. לאיזה מקום הולכת? הולכת ששים פרסאות מאותו מקום שיצאה, ונכנסת לתוף הר של חשוף. (ומשם מריחה מזון) הולכת בתוף אותו הר של חשוף, ומריח את רגליה נחש אחד עקלתון, והולף למרגלותיה. והיא עולה משם אצל הר של אור. פיון שמגיעה שם, מזמן לה הקדוש ברוך הוא נחש אחד, ויוצא ונלחם זה בזה, והיא נצולית. ומשם נוטלת מזון ושבה למקומה בחצות הלילה. ומחצות לילה מתחילה לחלק, עד שעולה שחרות הבקר. פיון שמאיר היום, הולכת ולא מתראה, כמו שנתבאר.

ובשעה שהעולם צריך למטר, מתאספות אצלה כל שאר החיות, והיא עולה לראש הר גבוה, ומכניסה ראשה בין ברקיה, ובוכה בכיה אחר בכיה, והקדוש ברוך הוא שומע קולה ומתמלא רחמים וחס על העולם. והיא יורדת מראש ההר, ורצה, ומסתיירה עצמה, וכל שאר

רהטין, ולא משפחין לה.

פלגת להון. פד צפרא בעי למיתי. בעוד דאיהי ליליא, וקדרותא סליקת לאנהרא. כמה דאת אמר, ותקם בעוד לילה ותפן טרף לביתה וגו'. פיון דאנהיר צפרא, פלהו שבעין במזונא דילה.

ברין, קלא חדא אתער באמצעיתא דרקיע, קארי בחיל ואמר, קריבין עולו לדוכתיכו. רחיקין. פוקו. פל חד וחד ליכנש לאתריה דאתחזי ליה. פיון דאנהיר שמשא, פל חד וחד אתפניש לאתריה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) תזרח השמש יאספון וגו'. ואיהי אזלת ביממא, ואתגליא בליליא, ופלגא בצפרא, ובגין פך אקרי, אילת השחר.

לבתר אפתקפת כגיבר ואזלת, ואקרי איל. לאן אתר אזלת. אזלת שתין פרסי מההוא (דף רמ"ט ע"ב) אתר דנפקא, ועאלת לגו טורא דחשוכא. (ומתפן ארסת מזונא) אזלת בגו ההוא טורא דחשוכא, ארח לרגלה חויה חדא עקימא, ואזיל לרגלה. ואיהי סלקא מתמן, לגבי טורא דנהורא. פיון דמטת תמן, זמין לה קדשא ברוך הוא חויה אחרא, ונפיק ומקטרגא דא בדא, ואיהי אשתזיבת. ומתמן נטלת מזונא, ותבת לאתרה, בפלגות ליליא. ומפלגו ליליא, שריא לפלגא, עד דסליקת קדרותא דצפרא. פיון דאנהיר יממא, אזלת, ולא אתחזיאת, כמה דאתמר.

ובשעתא דעלמא אצטריך למטרא, מתפנשין לגבה פל שאר חיון, והיא סליקת לריש טורא רמאה, ואתעטפת רישאה בין ברכהא, וגעת גועה בתר גועה, וקודשא ברוך הוא שמע קלה, ואתמלי רחמין, וחס על עלמא. והיא נחתת מריש טורא, ורהטת, וטמירת גרמאה. וכל שאר חיותא אבתרהא

החיות רודפות אחריה ולא מוצאות אותה. זהו שכתוב (תהלים מב) כְּאֵיל תַּעְרַג עַל אַפְיָקֵי מַיִם. מהו על אַפְיָקֵי מַיִם? על אַפְיָקֵי מַיִם - מֵאלוֹ שֶׁהִתְיַבְּשׁוּ, וְהַעוֹלָם צָמָא לַמַּיִם, וְאֵז תַּעְרַג.

בְּשַׁעָה שֶׁמִּתְעַבְּרַת, נִסְתַּמַּת. פִּיּוֹן שֶׁמְגִיעַ זְמַנָּה לִילָד, בּוֹכָה וּמְרִימָה קוֹלוֹת, קוֹל אַחַר קוֹל, עַד שֶׁבָּעִים קוֹלוֹת כִּחְשׁוֹבֹן תְּבוֹת שֶׁל מְזֻמּוֹר (תהלים כ) יַעֲנֶנָּה ה' בְּיוֹם צָרָה, שֶׁהִיא שִׁירָה שֶׁל הַמַּעֲבָרֶת הַזֹּאת. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ לָהּ וּמְצוּי אֶצְלָהּ. וְאֵז מוֹצִיא נַחֲשׁ אֶחָד גָּדוֹל מִתּוֹךְ הַרֵי הַחֲשָׁף, וְכֹא בֵּין הַהָרִים, פִּיּוֹ מִלְחָף בַּעֲפָר, מְגִיעַ עַד אֵיל זֶה, וְכֹא וְנוֹשֵׁף לָהּ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם פְּעָמִים.

פַּעַם רִאשׁוֹנָה יוֹצֵא דָם, וְהִיא לּוֹחֶכֶת. פַּעַם שְׁנִיָּה יוֹצֵא מַיִם, וְשָׁתוּ כָּל אוֹתָן הַחַיּוֹת שֶׁבְּהָרִים, וְנִפְתַּחַת וְיוֹלְדָת. וְסִימְנָךְ - (במדבר כ) וַיִּף אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטְהוֹ פְּעָמִים. וְכָתוּב וַתִּשָּׂא הָעֵדָה וּבָעִירָם.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עֲלֶיהָ עַל (מעשה) עֲבוּר שֶׁל נַחֲשׁ (שֶׁל חֲזִיָּה) זֶה, מִה כְּתוּב? (תהלים כט) קוֹל ה' יְחוֹלֵל אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת וְגו'. קוֹל ה' יְחוֹלֵל אֵילוֹת - אֵלוֹ חֲבָלִים וְצִירִים, לְעוֹרֵר אֵלוֹ הַשְּׁבָעִים קוֹלוֹת. מְיָד - וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת, לְהַעֲבִיר (לְעוֹרֵר) אוֹתוֹ נַחֲשׁ וּלְהַתְגַּלּוֹת אוֹתָהּ חַיָּה בִּינִיָּהוּ לְלַכֵּת. וּבְהִיכָלוֹ, מִהוּ וּבְהִיכָלוֹ? בְּהִיכָלוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּל אֵלוֹ הַהֲמוֹנִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים כְּבוֹד. מִהוּ כְּבוֹד? (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ.

רַעִיָא מְהִימְנָא

וְאִם תֹּאמַר שֶׁלְשָׁבָעִים שָׁנָה תַּחֲלִיל וְלִשְׁתֵּי שָׁנִים יוֹלְדָת, אַחַר אֶלְף וּמֵאָתָּים, כִּחְשׁוֹבֹן רַע"ב - הָרִי כְּתוּב (ישעיה טו) כְּטָרָם תַּחֲלִיל יִלְדָה.

הָדָא הוּא דְכָתִיב, (תהלים מב) כְּאֵיל תַּעְרַג עַל אַפְיָקֵי מַיִם. מָאִי עַל אַפְיָקֵי מַיִם. עַל אַפְיָקֵי מַיִם מִהֵנְהוּ דְאִתְיַבְּשׁוּ, וְעֲלָמָא צָחִי עַל מַיָּא, כְּדִין תַּעְרוּג.

בְּשַׁעָתָא דְאִתְעַבְּרַת, אִסְתִּימַת, פִּיּוֹן דְמִטָּא זְמַנָּא לְמִילָד, גָּעָאת וּרְמַאת קָלִין, קָלָא בְּתַר קָלָא, עַד שֶׁבָּעִין קָלִין, כִּחְוִשְׁפֹן תִּיבִין (תהלים כ) דִּיעֲנַף יי בְּיוֹם צָרָה, דְאִיהִי שִׁירָתָא דְעוֹבְרָתָא דָּא. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא שָׁמַע לָהּ, וְזַמִּין לְגַבְהָ. כְּדִין אַפְיָק חַד חוּיָא רַבְרָבָא, מְגוֹ טוּרֵי חֲשׁוּף וְאִתִּי בֵּין טוּרִין, פּוּמִיָּה מְלַחְכָּא בַּעֲפָרָא, מְטִי עַד הָאִי אֵיל, וְאִתִּי וְנוֹשֵׁף לָהּ בְּהוּא אַתָּר, תְּרִי זְמַנִּי.

זְמַנָּא קְדָמָה נְפִיק דְמָא, וְאִיהִי לַחֲזִיָּה. זְמַנָּא תַנְיִינָא, נְפִיק מַיָּא וְשָׁתוּ כָּל אֵינוֹן בַּעֲרִין דִּי בְטוּרִיָּא, וְאִתְפַּתַּחַת וְאוֹלִידָת. וְסִימְנָךְ (במדבר כ) וַיִּף אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטְהוֹ פְּעָמִים. וְכָתִיב וַתִּשָּׂא הָעֵדָה וּבָעִירָם.

בְּהוּא זְמַנָּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָס עֲלָהּ עַל (ס"א עובדא) עוֹבְרָתָא דְנַחֲשׁ (ס"א דְחִיָּה) דָּא. מִה כְּתִיב, (תהלים כט) קוֹל יי יְחוֹלֵל אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת וְגו'. קוֹל יי יְחוֹלֵל אֵילוֹת, אֵינוֹן חֲבָלִין וְצִירִין, לְאִתְעָרָא אֵינוֹן שֶׁבָּעִין קָלִין. מְיָד וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת, לְאִתְעָרָא (נ"א לְאִתְעָרָא) הַהוּא נַחֲשׁ, וְלְאִתְגַּלִּיָּא הִיא חַיָּה בִּינִיָּהוּ לְמִיָּהָ. וּבְהִיכָלוֹ, מָאִי וּבְהִיכָלוֹ. בְּהִיכָלוֹ דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל אֵינוֹן אֶכְלוּסִין, פְּתַחֲוּן וְאִמְרִין כְּבוֹד. מָאִי כְּבוֹד. (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יי מִמְּקוֹמוֹ.

רַעִיָא מְהִימְנָא

וְאִי תִימָא דְלַע' תַּחֲלִיל וּלְב' שָׁנִין אוֹלִידָת, בְּתַר אֶלְף וּמֵאָתָּן, כִּחְוִשְׁפֹן רַע"ב. הָא כְּתִיב (ישעיה טו) כְּטָרָם תַּחֲלִיל

וְלָדָה. וְרָצָא דְמַלְאָה, (ישעיה סה) וְהָיָה טָרִם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד וְגו' . וּמֵאִי (ס"א יו"א) בְּטָרִם. אֲלֵא קִדְם דִּישְׁתְּלִימוּ, שְׂבָעִין וְתָרִין שְׁנִין, בְּתַר אֶלְף וּמֵאֲתָן, אִינוּן חֻבְלִים דִּי לָדָה, יִתְגַּלְיִין ב' מְשִׁיחִין בְּעֵלְמָא. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא (תהלים כט) וּבַהֲיִכְלוּ פְלוּ אֲמַר כְּבוֹד, וְהָא אִוְקְמוּהָ (משלי ג) כְּבוֹד חֻכְמִים יִנְחָלוּ.

וְסוּד הַדְּבָר - (שם סה) וְהָיָה טָרִם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד וְגו' . וּמֵאִי (ס"א יו"א) בְּטָרִם. אֲלֵא קִדְם דִּישְׁתְּלִימוּ, שְׂבָעִים וּשְׁתַּיִם שְׁנַיִם אַחַר אֶלְף וּמֵאֲתַיִם אֵלוּ חֻבְלֵי הַיּוֹלְדָת, יִתְגַּזְלוּ שְׁנֵי מְשִׁיחִים בְּעוֹלָם. וּבְאִתּוּ הַזְּמַן נֶאֱמַר, (תהלים כט) וּבַהֲיִכְלוּ פְלוּ אֲוֹמַר כְּבוֹד, וּכְבֹר פִּרְשׁוּהוּ, (משלי ג) כְּבוֹד חֻכְמִים יִנְחָלוּ.

בְּהֵימָּא שְׂעֵתָא, אֲלִין מֵאֲרִי תוֹרָה יְהוֹן נִכְבְּדִים. אֲלִין דְסָבִילוּ כְמָה חֻבְלִים וְצִירִין פִּיּוּלָדָה, וְהוּוּ מְבוּזִין בֵּין עַמֵּי הָאָרֶץ, יְהוֹן נִכְבְּדִים. וּמִיד (תהלים כט) יִי לְמַבּוּל יָשׁוּב, לְרִשְׁיַעֲנָא. אִין מַבּוּל, אֲלֵא דִינִין דְמַבּוּל. כְּגוּוֹנָא דְנִפְתָחוּ (בראשית ז) מְעִינּוֹת תְּהוֹם וְאַרְבַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתָחוּ בְיוֹמֵי טוֹפָנָא, אוֹף הָכָא יִתְעַרוּן דִּינִין לְגַבְיַיהוּ עֵילָא וְתַתָּא, עַד דְלִית סוּף וְתַכְלִית, וְכָל בְּזוּיִין וּקְלָנָא, דְעַבְדוּ אוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְעֵלְמָא, לְשֵׁם יְהוָה וּלְעַמֵּיהּ, וּכְמָה חֲרוּפִין דְסָבִילוּ יִשְׂרָאֵל מְנִיַּיהוּ עַל שֵׁם יי, מִכְּלָהוּ גָטִיל נוֹקְמָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא אַתְקֵרִי, (נחום א) נוֹקֵם יי וְנוֹטֵר וּבַעַל חֻמָּה לְגַבְיַיהוּ.

וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן, מָאן רֵאשׁוֹן. דָּא נִיסָן. תַּמָּן אוּלִּידַת הֵיחֵא חֲזֵה, לְקַיִם מַה דְאוּקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, בְּנִיסָן נִגְאָלוּ וּבְנִיסָן עִתִּידִין לְהִגָּאֵל. וּבִי"ד דִּילֵיהּ, (שמות י"ז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יְהוָה, תַּמָּן אוּמִי לְאַעֲבָרָא מְעֵלְמָא זְרַעָא דְעָשׂוּ עַמְלֻקִּיִם, בַּהֲהוּא זְמַנָּא (שמות י"ב) מִשְׁכוּ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח. מִשְׁכוּ: (הושע ז) מִשְׁךָ יָדוֹ אֵת לְצִיצִים.

וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן, מִי הוּא רֵאשׁוֹן? זֶה נִיסָן. שֵׁם הוֹלִידָה אוּתָהּ חֲזֵה, לְקַיִם מַה שְׁפָרְשׁוּ בְעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּנִיסָן נִגְאָלוּ וּבְנִיסָן עִתִּידִים לְהִגָּאֵל. וּבִי"ד שְׁלוֹ, (שמות י"ז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יְהוָה. שֵׁם נִשְׁבַּע לְהַעֲבִיר מִהָעוֹלָם זְרַעוֹ שֶׁל עָשׂוּ עַמְלֻקִּיִם. בְּאוֹתוֹ זְמַן נֶאֱמַר, (שם י"ב) מִשְׁכוּ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח. מִשְׁכוּ - (הושע ז) מִשְׁךָ יָדוֹ אֵת לְצִיצִים.

וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן, מָאן רֵאשׁוֹן. דָּא נִיסָן. תַּמָּן אוּלִּידַת הֵיחֵא חֲזֵה, לְקַיִם מַה דְאוּקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, בְּנִיסָן נִגְאָלוּ וּבְנִיסָן עִתִּידִין לְהִגָּאֵל. וּבִי"ד דִּילֵיהּ, (שמות י"ז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יְהוָה, תַּמָּן אוּמִי לְאַעֲבָרָא מְעֵלְמָא זְרַעָא דְעָשׂוּ עַמְלֻקִּיִם, בַּהֲהוּא זְמַנָּא (שמות י"ב) מִשְׁכוּ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח. מִשְׁכוּ: (הושע ז) מִשְׁךָ יָדוֹ אֵת לְצִיצִים.

בְּאוֹתוֹ זְמַן, כַּה אָמַר ה' לְרוּעִים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. וְאוּמַר, (יחזקאל י"א) וְאֵל אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ. וְאֵלוּ הֵם רוּעֵי הַצֹּאן, פְּרָנְסֵי הַדּוֹר. וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר עֲלֵיהֶם, (הושע ב) הִנֵּה אֲנֹכִי מִפְתִּיחַ וְהִלְכַתִּיָּהּ הַמְדַבֵּר. (יחזקאל כ) וּנְשַׁפְטֵתִי אֹתְכֶם וְגו', כַּאֲשֶׁר נְשַׁפְטֵתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם דְקָטִיל לֹוֹן בְּמַכַּת חֲשָׁךְ. (ע"כ רעיא מהימנא).

בְּאוֹתוֹ זְמַן, כַּה אָמַר ה' לְרוּעִים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. וְאוּמַר, (יחזקאל י"א) וְאֵל אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ. וְאֵלוּ הֵם רוּעֵי הַצֹּאן, פְּרָנְסֵי הַדּוֹר. וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר עֲלֵיהֶם, (הושע ב) הִנֵּה אֲנֹכִי מִפְתִּיחַ וְהִלְכַתִּיָּהּ הַמְדַבֵּר. (יחזקאל כ) וּנְשַׁפְטֵתִי אֹתְכֶם וְגו', כַּאֲשֶׁר נְשַׁפְטֵתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם דְקָטִיל לֹוֹן בְּמַכַּת חֲשָׁךְ. (ע"כ רעיא מהימנא).

ובחדש הראשון, (במדבר כח) מאן חדש הראשון.
 דא איהו חדש, דהאי חיה אתגלויא
 ביה ואתתקפת ביה, ונפקא לעלמא בארבעה
 עשר יום. בארבעה עשר, אלין שאר חיותא,
 דאינון י' ל' סטר, בד' סטרין דעלמא.
 ובספרי קדמאי, איהו י', וחד לכל סטר לארבע
 סטרין, ואינון ארבע עשר. פיון דאינון ארבע,
 מתחבראן ומתתקנן עם אינון עשר דבסטרא
 דימינא, פדין י"ד, בחודה לאתתקנא חיה דא
 (ס"א לאתקנא סיהרא חיה דא) בתקוניהא.

רבי אלעזר אמר, ודאי הכי הוא. ותא חזי,
 פתיב (שמות יב) משכו וקחו לכם צאן וגו',
 משכו, (בחבורא קדמאה) מאי משכו. פמאן דמשיף
 מאתר אתרא, לאתר דא. משכו יומין עלאין
 לגבי יומין תתאין. יומין עלאין אינון שס"ו,
 (דף ר"ג ע"א) פחושפן משכו. יומין תתאין, זמנין
 דאינון שנ"ה, ובזמנא, דאתנהרא סיהרא
 באשלומותא, סליקו למהוי אינון יומין שס"ה,
 פחושפן משכו חסר חד.

משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין, למהוי
 כלהו פחדא בחבורא חדא. ומאן משיף
 לון. אינון עשר דלסטרי ימינא, דכתיב בעשור.
 בעשור, בעשרה מיבעי ליה,
 מאי בעשור. אלא ט' אינון
 לכל סטר, ונקודה חדא
 דאזלא באמצעיתא. פגוונא דא ויהיא נקודה
 אשלימת לעשר ועל דא בעשור פמה דאתמר
 זכור ושמור לשמושא בעשרה אינון יומין
 תשע בההוא נקודה. לחדש הזה יומין דלסטרי
 ימינא בגין לאתחברא זאת בזה למהוי פלא
 חד.

ובזמנא דאינון ד' אתקשרו לד' סטרין (מתחברו)

ובחדש הראשון (במדבר כח), מיהו
 החדש הראשון? זהו חדש שזו
 החיה מתגלית בו ומתחזקת בו,
 ויוצאת לעולם בארבעה עשר
 יום. בארבעה עשר - אלו שאר
 החיות שהן י' ל' לכל צד,
 בארבעת צדדי העולם. ובספרי
 הראשונים, הוא י', ואחת לכל
 צד לארבעה צדדים, והן ארבע
 עשרה. פיון שהן ארבע,
 מתחברות ונתקנות עם אלו
 העשר שבצד ימין, ואז י"ד
 בשמחה לתקן חיה זו לתקן הלבנה
 חיה זו בתקוניה.

רבי אלעזר אמר, ודאי כף הוא.
 ובא ראיה, פתיב (שמות יב) משכו
 וקחו לכם צאן וגו'. משכו, (בחבור
 הקדמון) מהו משכו? כמי שמושף
 ממקום אחר למקום זה. משכו
 ימים עליונים לגבי ימים
 תחתונים. ימים עליונים הם
 שס"ו, פחושפון משכו. ימים
 תחתונים, פעמים שהם שנ"ה.
 ובזמן שמאירה הלבנה
 בשלמותה, עולים להיות אלו
 הימים שס"ה, פחושפון "משכו"
 חסר אחד.

משכו ימים עליונים אצל ימים
 תחתונים להיות כלם פאחד
 בחבור אחד. ומיהו שמושף
 אותם? אלו עשר שלצד ימין,
 שפתיב בעשור. בעשור!
 בעשרה היה צריך לכתב! מהו
 בעשור? אלא תשע הם לכל צד,
 ונקודה אחת שהולכת באמצע
 כדגמת זה: (ציור למעלה), ואותה
 נקדה משלימה לעשר, ועל זה
 נאמר בעשור, כמו שנאמר זכור
 ושמור, להשתמש בעשרה אלו
 התשעה ימים באותה נקדה.
 לחדש הזה - ימים שלצד ימין
 פדי להתחבר זאת בזה, להיות
 הכל אחד.

ובזמן שאלו הארבעה נקשרים לארבעה צדדים (ומתחברים) עמהם, אז יולדת אותה החיה, והנחש

הולך לו. ובאותו זמן מקדשים למעלה לאותה חיה וקוראים לה כבוד. ואז מתקדש המועד, מה שלא היה עד עתה, ועתה קוראים לה כבוד. זהו שכתוב (תהלים כט) ובהיכלו פלו אמר כבוד.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, דברים אלו סתומים, וצריך לפתח אותם אצל החברים. שמי שפוטם להם סתרי התורה, הוא מצער אותם. שלשעים, אורות של הסודות חוזרים להיות להם חשף. והוא משל לממון שהוא גנוז - מי שחופר אותו עד שמוצא אותו, ואינו שלו, חוזר בשכלו לחשף ואפלה. ולמי שהוא שלו, מאיר לו. ומשום זה יש לבן אדם לגלות סודות סתומים שבתורה.

בעשור - תשעה הם לכל כוון, כנגד תשעה חדשים של היולדת, כחשבון א"ח. מהי יולדת? אות ד' מאחד. א"ח, היא ט', לארבעה צדדים של אות ד', והם ארבעים. א"ח - זכור. ד' - שמור. הרי ארבעים ושנים.

נשאר כבוד, שנאמר בו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. והוא כבוד ל"ב, ארבע פעמים לכל צד של אות ד', הרי ס"ד לארבעה צדדים - רנ"ו. ופרשוהו - כבוד למעלה, ל"ב למטה. ומשום זה מיחדים בכל יום פעמים, שאומרים בהם פעמים כבוד, שהם ס"ד. ופעמים ד' ד' מאחד - הרי ע"ב. הרי ד' של אה"ד היא שלמות של מ"ב שמות, ושלמות של ע"ב שמות. ומשום זה אומרים במזמור לדוד, (תהלים כד) מי זה מלך הכבוד ה' עוזו וגבור. ובפעם שניה אומרים, מי הוא זה מלך הכבוד. (ע"כ רעיא מהימנא).

בהדיניהו. פדין אולידת ההוא חיה וחויא אָזיל ליה ובההוא זמנא מקדשין לעילא להאי חיה וקראן לה כבוד. וכדין אתקדש מועדא. מה דלא הוה עד השתא, וכען קראן לה כבוד, הדא הוא דכתיב, (תהלים כט) ובהיכלו פלו אמר כבוד.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, מלין אלין סתימין, וצריך למפתח לון לגבי חברייא, דמאן דסתיים לון גניזין דאורייתא, איהו מצער לון. דלרשיעיא נהורין דרזין, אתחזרין לון חשוכין. ואיהו מתלא לממונא דאיהו גניז, מאן דחפר ליה, עד דגלי ליה, ולא איהו דיליה, אתהדר בסוכלתנותיה בחדשוכא וקבלא. ולמאן דאיהו דיליה, נהיר ליה. ובגין דא, אית לבר נש לגלאה רזין סתימין דבאורייתא.

בעשור: ט' אינון לכל סטר, לקבל ט' ירחין דיולדה, כחושפן א"ח. מאן יולדת. ד' מן אחד. א"ח, איהו ט', לד' סטרין דאת ד', ואינון ארבעים. א"ח זכור, ד' שמור. הא ארבעין ותריין.

אשתארא כבוד, דאתמר ביה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ואיהו כבוד ל"ב, ד' זמנין לכל סטר דאת ד', הרי ס"ד לד' סטרין, רנ"ו. ואוקמוה, כבוד לעילא, ל"ב לתתא. ובגין דא מיחדין בכל יומא תריין זמנין, דאמרון בהו תריין זמנין כבוד, דאיהו ס"ד. ותריין זמנין ד' ד' מן אח"ד, הרי ע"ב. הרי ד' דאח"ד, שלימו דמ"ב שמהן. ושלימו דע"ב שמהן. ובגין דא אמרין במזמור לדוד (תהלים כד) מי זה מלך הכבוד ה' עוזו וגבור. ובזמנא תניינא מי הוא זה מלך הכבוד. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

מאן היכלו. דא היכל עלאה פנימאה, דתמן

זהר: מיהו היכלו? זה היכל העליון הפנימי ששם מתקדש הכל. שם מקדשים למי שראוי

לְהַתְקַדֵּשׁ. אִיךָ מְקַדְּשִׁים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הֵיכָל? בְּרֵאשׁוֹנָה נִפְתָּחִים שְׁעָרִים, וּמִפְתָּח אֶחָד סָתוּם מִתְקַן וּפּוֹתֵחַ שְׁעַר אֶחָד, לְצַד דְּרוֹם, וְאֵז נִכְנָס הַפֶּהֱן הַגָּדוֹל בְּאוֹתוֹ פֶּתַח וּמִדְּרוֹ לַחֲגַר אֲבִנָּטוֹ וּמִלְבוּשָׁיו, וּמִתְעַטֵּר בַּעֲטָרָה שֶׁל קִדְשָׁה, וְלוֹבֵשׁ חֹשֶׁן וְאַפֹּדֶר, וּמַעֲיֵל שֶׁל שְׁבָעִים פְּעֻמוֹנִים וְרַמְמוֹנִים, שֶׁהֵם (שְׁמוֹת כח) פְּעֻמוֹן זָהָב וְרַמּוֹן. וְצִיץ גִּזְרֵי הַקִּדְשׁ עַל מִצְחוֹ, וְנִקְרָא צִיץ גִּזְרֵי הַקִּדְשׁ, וּמִתְקַשֵּׁט בְּאַרְבָּעָה בְּגָדֵי זָהָב וּבְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי לָבָן. וְעַל אוֹתוֹ צִיץ יֵשׁ מִ"ב אוֹתוֹת שְׁלוֹהֶטוֹת בּוֹ וְנוֹצְצוֹת עָלָיו, וּמֵאִיר כֹּל אוֹתוֹ הֵיכָל בְּאוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים.

מִסְתַּחֵב אוֹתוֹ מִפְתָּח וּפּוֹתֵחַ צֶדֶד אַחֵר שְׁבָצֵד צְפוֹן, וְאֵז נִכְנָס לִוֵי, מַעֲשֵׂר שֶׁל יַעֲקֹב שֶׁהִפְרִישׁ לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכִנּוֹר שֶׁל עֶשְׂרֵה נִימִים עָמוּ, וּמִתְקַשֵּׁט בְּקִשׁוּטָיו, וְאֵז סוֹכֵב הַמִּפְתָּח, וּפּוֹתֵחַ בְּאוֹתוֹ הֵיכָל שְׁעַר אֶחָד, אוֹתוֹ שְׁעַר שְׁעוֹמֵד בְּאַמְצֵעַ. עָמוּד שֶׁלְצֵד מְזַרְח עוֹלָה וּמִתְקַשֵּׁט בְּשִׁבְעִים עֲטוּרִים, וּמִתְקַשֵּׁט בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת, שֶׁהֵם שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה. וּמִתְקַשֵּׁט בְּחִקְיֹת שֶׁל מְאֵתִים וְשִׁבְעִים אֶלֶף עוֹלָמוֹת, וּמִתְקַשֵּׁט בְּקִשׁוּטִים שֶׁל סוֹף הָעוֹלָם עַד סוֹף הָעוֹלָם בְּכִמָּה מִלְבוּשֵׁי כְבוֹד, בְּכִמָּה קִשׁוּטִים קִדּוּשִׁים.

וּמִסְתַּחֵב אוֹתוֹ מִפְתָּח, וּפּוֹתֵחַ לוֹ כֹּל הַשְּׁעָרִים הַגְּנוּזִים, וְכֹל הַשְּׁעָרִים הַקְּדוּשִׁים הַנִּסְתָּרִים, וּמִתְקַדֵּשׁ בָּהֶם, וְעוֹמֵד שֵׁם כְּמִלְךָ. וּמִתְבָּרֵךְ בְּכִמָּה בְּרִכּוֹת, וּמִתְקַשֵּׁט בְּכִמָּה קִשׁוּטִים. אֵז יוֹצְאִים כָּל־ם בְּחִבּוּר אֶחָד, מִתְקַשֵּׁטִים בְּקִשׁוּטִים כְּמוֹ שְׂרָאוִי. כִּיּוֹן שִׁיּוֹצְאִים, מְעוֹרֵר אוֹתוֹ בְּקִשׁוּטָיו. אִיךָ מִמְעֵטֶת עֲצֵמָה מִתּוֹךְ אֲהַבָּה

מִתְקַדֵּשׁ כָּל־א. תִּמְן מְקַדְּשִׁין לְמֵאן דְּחַזִּי לְאַתְקַדֵּשׁא. הֵיךְ מְקַדְּשִׁין לִיָּה בְּהֵיכָל־א. בְּקִדְמִיתָא אֲתַפְתְּחוּ תְרַעִין, וְחַד מִפְתָּחָא סְתִימָא, אֲתַקִּין וּפְתַח תְרַעָא חַד, לְסִטְר דְּרוֹם, כְּדִין עָאל כְּהֵנָּה רַבָּא בְּהֵיכָל־א פְתָחָא, וְאַזְדַּרְז בְּהִימְיָנוּי, וְתַקוּנוּי. וְאַתְעֵטֵר בַּעֲטָרָא דְקִדּוּשָׁה וְלוֹבֵישׁ חוֹשֶׁנָּא וְאַפֹּדֶא, וּמַעֲיֵלָא דְשִׁבְעִין זַגִּין וְרַמְמוֹנִין, דְּאַיְנוּן (שְׁמוֹת כח) פְּעֻמוֹן זָהָב וְרַמּוֹן. וְצִיץ נִזְרָא דְקוּדְשָׁא עַל מִצְחִיהָ, דְּאַתְקִרִי צִיץ גִּזְרֵי הַקִּדְשׁ, וְאַתְקַשֵּׁט בְּד' בְּגָדֵי זָהָב, וּבְד' בְּגָדֵי לָבָן. וְעַל הַהוּא צִיץ מִ"ב אֲתוּוֹן מְלַהֲטֵן בֵּיהָ, וּמְנַצְצֵן עָלֶיהָ, וְנִהִיר כֹּל הַהוּא הֵיכָל־א בְּנִהוּרִין עֲלָאִין.

אֲסַתְחַר הַהוּא מִפְתָּחָא, וּפְתַח סְטָרָא אַחֲרָא דְכִסְטֵר צְפוֹן, כְּדִין עָאל לִוֵי, מַעֲשֵׂרָא דְיַעֲקֹב, דְּאַפְרִישׁ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְכִנּוֹר דְּעֶשְׂרֵה נִימִין עָמִיהָ, וְאַתְעֵטֵר בַּעֲטָרוֹי, וְכְדִין אֲסַתְחַר מִפְתָּחָא, וּפְתַח בְּהֵיכָל־א הֵיכָל־א חַד תְרַעָא, הַהוּא תְרַעָא דְקִימָא בְּאַמְצֵעִיתָא, עָמוּדָא דְלְסִטְר מְזַרְח (דָּר ר"ע"ב) עָאל וְאַתְעֵטֵר בְּשִׁבְעִין עֲטָרִין, וְאַתְעֵטֵר בְּאַרְבַּע אֲתוּוֹן, דְּאַיְנוּן תְרִיסָר. וְאַתְעֵטֵר בְּגִלּוּפִין דְּמֵאֲתָן וְע' אֶלֶף עֲלָמִין, וְאַתְעֵטֵר בַּעֲטָרִין דְּסִיפֵי עֲלָמָא עַד סִיפֵי עֲלָמָא, בְּכִמָּה לְבוּשֵׁי יָקָר, בְּכִמָּה עֲטָרִין קִדְשִׁין.

אֲסַתְחַר הַהוּא מִפְתָּחָא, וּפְתַח לִיָּה כֹּל תְרַעִין גְּנִיזִין, וְכֹל תְרַעִין דְּקִדּוּשִׁין טְמִירִין, וְאַתְקַדֵּשׁ בְּהוּ, וְקִימָא תִמְן פְּמִלְכָּא. מִתְבָּרֵךְ בְּכִמָּה בְּרִכָּאן, מִתְעֵטֵר בְּכִמָּה עֲטָרִין. כְּדִין נִפְקִי כְּלֵהוּ בְּחִבּוּרָא חָדָא, מִתְעֵטְרֵן בַּעֲטָרִיָּהוּ כְּדָקָא יָאוֹת. כִּיּוֹן דְּנִפְקִי אֲתַעֵר לִיָּה בְּקִשׁוּטָיו. וְהֵאֵי חִיָּה אֲתַעֵרָא, וְאַזְעִירַת גְּרָמָה, מִגּוֹ רְחִימוֹ וְחִיָּה זֹה מִתְעוֹרְרַת וּמִמְעֵטֶת עֲצֵמָה מִתּוֹךְ אֲהַבָּה שֶׁל הַשִּׁירָה.

של השירה? המעיטה עצמה מעט מעט, עד שנעשית נקדה אחת. פיון שהיא הקטינה עצמה (בשירה), אז כתוב (שמות ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. בת לוי ודאי, מצד השמאל. איך אוחו אותה? מושיט שמאלו תחת ראשה מתוך חבה.

ואם תאמר, פיון שהיא נקדה אחת, איך יכול לאחו בנקדה קטנה? אלא אצל העליון, כל מה שהוא דבר קטן, זה שבח וזו מעלה ונדלה בגדל העליון. מיד הפה הגדול מעורר אותה, ואוחז בה ומחבק אותה. שאלו היתה גדולה, לא יכולים להתאחד כלל. אבל פיון שמקטינה עצמה, והיא נקדה אחת, אז אוחים בה ומעלים אותה למעלה. וכיון שמעלים אותה ויושבת בין שני צדדים אלו, אז אותו עמוד שעומד באמצע מתחבר עמה בחבה של נשיקות, באהבה של חבור אהר. אז נאמר (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, באהבה של הנשיקות שמתחברים זה בזה בלי פריד, עד שלוקחת את הנפש של הענוגים כמו שראוי.

בשעה שלוקחת את הנפש של הענוגים כמו שראוי ורוצה לצוות לחילוקיה, מתאספים כלם, וקוראים לה מתוך ההיכל הקדוש: כבוד כבוד כבוד. בהיכל הקדוש אבא ואמא פותחים ואומרים: מקדש מקדש. ואז הלכנה מתקדשת כמו שראוי. ואז כתוב ובחדש הראשון. ראשון ודאי. ועל זה נאמר משכו וגו'. ועל זה נאמר בעשור לחדש הזה. שמתחברת הלכנה בשמש, ומה שהיתה לוקחת נקדה אחת, כאשר יורדת, מתפשטת מעט מעט ומתמלאת, ונעשית אות ה' מלאה מכל הצדדים, מתקדשת כמו שראוי.

דשירתא, היוך אזערת גרמה מגו רחימו דשירתא, אזערת גרמה זעיר זעיר, עד דאתעבידת נקודה חדא. פיון דאיהי אזערת גרמה, (בשירתא) פדין פתיב, (שמות ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. בת לוי ודאי, מסטרא דשמאלא. היאך אחיד לה. אושיט שמאלא תחות רישה מגו חביבו.

ואי תימא, פיון דאיהי נקודה חדא, איך יכיל לאחדא בנקודה זעירא. אלא לגבי עילא, כל מה דהוא מלה זעירא, דא תושבחתא, ודא עלוייא ורב פרבו עלאה. מיד פהנא רבא אתער לה, ואחיד לה, וחביק לה, דאלו הוות רברבא, לא יכלין לאחדא כלל. אבל פיון דאזערת גרמה, ואיהי נקודה חדא, פדין אחדין בה, וסלקין לה לעילא, פיון דסלקין לה, ויתבא בין תרין סטרין אלין, פדין ההוא עמודא דקיימא באמצעיתא, אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין, ברחימו דחבורא חדא. פדין (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, ברחימו דנשיקין מתדבקן דא בדא, בלא פרוודא, עד דנקטא נפשא דענוגין פדקא יאות.

בשעתא דנקטא נפשא דענוגין פדקא יאות, ובעיא לפקדא לחילהא, מתפנשין פלהו, וקרין לה מגו היכלא קדישא, כבוד כבוד כבוד. בהיכלא קדישא אבא ואמא, פתחי ואמרי מקודש מקודש. פדין ירחא אתקדש פדקא יאות. וכדין פתיב, ובחדש הראשון, ראשון ודאי, ועל דא משכו וגו'. ועל דא בעשור לחדש הזה, דאתחבר סיהרא בשמשא, ומה דהות (נקטא) נקודה חדא, פד נחתא אתפשט זעיר זעיר, ואתמלייא, ואתעבידת ה', מלייא מפל סטרין, מתקדשא כדקא יאות. (דף ר"נ ע"א).

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

מסתובב אותו היכל, ופותח שער אחר של צד דרום (צפון) בשבעים ושנים עטרות. ואחר כך פותח שער שלישי לצד מזרח בחמשים (ושנים) אורות של חמשים שערי בינה. לבסוף פותח שער אחר של צד צפון (מערב) בשבעים ושנים עטרות, וכלם בחשבון רמ"ח תבות של פרושיות קריאת שמע. ומה שבהתחלה היתה אותה חיה קטנה, באותו זמן נגדלת. זהו שפתוב (ישעיהו) מלא כל הארץ כבודו, שהוא כבוד עליון ותחתון.

באשר מגיע לח"י עולמות, שבו ח"י ברכות התפלה, ופתח בו פסוק (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. אז העמוד האמצעי מתחבר עמה בחיבור של נשיקות השפתיים, שהם נצח והוד, והלשון הוא צדיק ביניהם. לשון למודים. באותו זמן נאמר, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל. ואז קוראים לאותה חיה כבוד אבא ואמא, מקדש מקדש. אז הירח מתקדש כמו שראוי, ואז נאמר ובחדש הראשון, ראשון ודאי.

ואז משכו. ועל זה נאמר בעשור לחדש הזה, שמתחברת הלכנה הקדושה בשמש, שנאמר בו (תהלים פד) פי שמש ומגן ה' אלהים (צבאות). ומה שהיתה נקדה קטנה, (כמו דה) מתמלאת בלכנה, ואז הוא חדש מלא. והלכנה מתמלאת כמו זה ה, מלא כל הארץ כבודו. בהתחלה חסרה, וכעת בשלמות. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי חייא פתח, בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו'. שיהו פסח, מדוע? אלא יראתם של המצרים ואלוהי שלהם היה שה. משום שהמצרים עובדים למזל טלה, ומשום זה עובדים לשה.

אסתחר ההוא היכלא, ופתח תרעא אתרא דסטר דרום (ד"א צפון) בשבעין ותריין עטרין. לבתר אפתח תרעא תליתאה, לסטר מזרח, בחמשין (ותריין) נהורין, דחמשין תרעין דבינה. לבתר אפתח תרעא אתרא דלסטר צפון (ד"א מערב), בע"ב עטרין, וכלהו רמ"ח בחושבון תיבין דפרשין דקריאת שמע. ומה דבקדמיתא ההיא חיה הות זעירא, בההוא זמנא אתרביאת, הדא הוא דכתיב, (ישעיהו) מלא כל הארץ כבודו, דאיהו כבוד עלאה ותתאה.

כד מטי לח"י עלמין, דביה ח"י ברכאן דצלותא, ופתח ביה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. פדין עמודא דאמצעייתא, אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין דשפון, ואינון נצח והוד, דלשון איהו צדיק ביניהו. לשון למודים בההוא זמנא, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, פדין קראן לההיא חיה כבוד אבא ואימא, מקדש מקדש. פדין ירחא אתקדשא כדקא יאות, פדין ובחדש הראשון ראשון ודאי.

וכדין משכו. ועל דא בעשור לחדש הזה, דאתחבר סיהרא קדישא בשמשא. דאתמר ביה, (תהלים פד) פי שמש ומגן יי אלהים (צבאות). ומה דהות נקודה זעירא, (ס"א כגוונא דא) U אתמלאת בסיהרא, וכדין איהי החדש מלא. (דף ר"נ ע"ב) וסיהרא אתמלייא כגוונא דא ה מלא כל הארץ כבודו. בקדמיתא חסר, וכען בשלימו. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי חייא פתח, בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו'. אימרא דאיהו פסחא אמאי. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דלהון, הוה אמרא. בגין דמצראי פלחין למזל טלה, ובגין

רבי חייא פתח, בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו'. שיהו פסח, מדוע? אלא יראתם של המצרים ואלוהי שלהם היה שה. משום שהמצרים עובדים למזל טלה, ומשום זה עובדים לשה.

בא וראה, כתוב (שמות ח) הן נזבח את תועבת מצרים. מהי תועבת מצרים? וכי על ששונאים אותו כתוב תועבת מצרים? אלא יראתם של המצרים והאלוה שלהם נקרא תועבת מצרים, כמו שכתוב (דברים יח) כתועבת הגוים, יראתם של שאר האמות.

בא וראה חכמתו של יוסף, שכתוב (בראשית מז) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, ומלמד אותם לומר, אנשי מקנה היו עבדיך. וכי יוסף שהיה מלך שהיה שולט על כל הארץ, ואב למלכות, עשה כך, ועשה לאחיו שישנאו אותם ולא יחשיבו אותם (שיעשו מהם רועי צאן)?! אלא ודאי תועבת מצרים, יראה ואלוה שלהם נקרא כך, ועל זה כתוב (שמות ח) הן נזבח את תועבת מצרים.

אמר יוסף, כל מיטב מצרים היא ארץ רעמסס, ואותה ארץ הפרישו ליראתם, לרעות וללכת בכל תענוגות העולם. וכל המצרים החשיבו לאלה שרועים ליראתם, פיראתם. אעשה לאחי שירשו אותה ארץ, וישתחוו להם המצרים, ויחשיבו אותם כמו שראוי. וזהו שכתוב (בראשית מז) כי תועבת מצרים כל רעה צאן. מחשיבים אותם פיראתם.

אמר רבי יוסי, והרי למדנו, כמו שנפרע הקדוש ברוך הוא מאלו שעובדים לעבודה זרה - כך נפרע מעבודה זרה ממש, וכי יוסף עשה לאחיו עבודה זרה?! אמר לו, לא עשה יוסף לאחיו עבודה זרה, אלא עשה להם שישלטו על העבודה זרה שלהם, ולכפות העבודה זרה שלהם תחת ידיהם ולרדותם במקל. אמר יוסף, אם ישלטו אחי על העבודה זרה,

כך פלחין לאימרא. תא חזי, כתיב (שמות ח) הן נזבח את תועבת מצרים. מאי תועבת מצרים. וכי על דשנאין ליה, כתיב תועבת מצרים. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דילהון, אקרי תועבת מצרים. כמה דכתיב, (דברים יח) כתועבת הגוים, דחלא דשאר עמין.

תא חזי חכמתא דיוסף, דכתיב, (בראשית מז) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, ואוליף לון למימר, אנשי מקנה היו עבדיך. וכי מלכא דההו שליט על כל ארעא, ואבא למלכא, עביד פדא, ועביד לאחוי דישנאון (דף רנ"א ע"א) להון, ולא יחשבוין להון. (למעבד להון רועי צאן) אלא ודאי תועבת מצרים, דחלא ואלהא דילהון אקרי הכי, ועל דא כתיב, (שמות ח) הן נזבח את תועבת מצרים.

אמר יוסף, כל (בראשית מז) מיטב מצרים היא ארץ רעמסס, והיא ארעא אפרישו לדחלא דלהון, לרעיא ולמיהה בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבו לאינון דרעאן לדחליהון, בדחליהון. אעביד לאחי דירתון ההיא ארעא, ויסגדון לון מצראי, ויחשבוין לון פדקא יאות. והיינו דכתיב, (בראשית מז) כי תועבת מצרים כל רעה צאן, מחשבוין לון בדחליהון.

אמר רבי יוסי, והא תנינן כמה דאתפרע קדשא בריה הוא מאינון דפלחי לעבודה זרה, הכי אתפרע מעבודה זרה ממש, וכי יוסף עביד לאחוי עבודה זרה. אמר ליה, לא עביד יוסף לאחוי עבודה זרה, אלא עביד לון לשלטאה על עבודה זרה דילהון, ולאכפיא עבודה זרה דילהון תחות ידיהו, ולרדאה לון במקל. אמר יוסף, אי ישלטון אחי על עבודה זרה דילהון, כל שפן דישלטון על גרמייהו,

שְׁלֵהם, כֹּל שֶׁכֵּן שִׁישְׁלֵטוּ עַל עֲצָמָם, וּמִשּׁוּם זֶה הוֹשִׁיב אוֹתָם בְּמִיטַב הָאָרֶץ וְהִשְׁלִיט אוֹתָם עַל כָּל הָאָרֶץ.

וְעַל זֶה שֶׁהוּא פָּסַח - מִדּוּעַ? אֲלֵא יִרְאֲתָם שֶׁל הַמְּצָרִים וְאֵלּוּ שְׁלֵהם הִיָּה הַשָּׂה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִבְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ קָחוּ אֶת יִרְאֲתָם שֶׁל הַמְּצָרִים, וְתַפְּשׂוּ אוֹתוֹ, וְיִהְיֶה קָשׁוֹר וְתַפּוּס בַּתְּפִיסָה שְׁלֵכֶם יוֹם אֶחָד וּשְׁנָיִם וּשְׁלֹשָׁה, וּבַיּוֹם הַרְבִּיעִי הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ לְדִין וְהֶאֱסָפוּ עָלָיו.

וּבִשְׁעָה שֶׁהַמְּצָרִים הָיוּ שׁוֹמְעִים קוֹל יִרְאֲתָם שֶׁתַּפּוּס בַּתְּפִיסָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאִינָם יְכוֹלִים לְהִצִּיל אוֹתוֹ, הָיוּ בּוֹכִים, וְהָיָה קָשָׁה עָלֵיהֶם כְּאֵלוֹ אֶת עֲצָמָם קָשְׁרוּ לַהֲרִיגָה. וְאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יִהְיֶה תַּפּוּס בְּרִשׁוּתְכֶם יוֹם אַחַר יוֹם - אַרְבָּעָה יָמִים, כְּדִי שִׁירְאוּ אוֹתוֹ תַּפּוּס, וּבַיּוֹם הַרְבִּיעִי הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ לַהֲרִיגָה, וְיִרְאוּ אוֹתוֹ הַמְּצָרִים אִיךָ אֲתֶם עוֹשִׂים בּוֹ דִין, וְזֶה קָשָׁה לָהֶם מִכָּל הַמַּכּוֹת שֶׁעָשָׂה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵלּוֹ הַדִּינִים שֶׁיַּעֲשׂוּ בִּירְאֲתָם.

לְבִשּׁוֹף דָּנִים אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, שְׁכַתּוֹב (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא. שְׁלֵא יֵאמְרוּ שֶׁבְּרִצּוֹן וּבַתְּאוּנָה שֶׁל יִרְאֲתָנוּ אֲכָלוּ אוֹתוֹ כֶּף. אֲלֵא תִקְנּוּ אוֹתוֹ צָלִי, וְלֹא מִבְּשָׁל, שְׂאֵם יִהְיֶה מִבְּשָׁל, יִהְיֶה מִסֹּתֵר וְלֹא יִרְאוּ אוֹתוֹ, אֲלֵא תִקְנּוּ שִׁירְאוּ אוֹתוֹ כֶּף שְׂרוּף בְּאֵשׁ, כְּדִי שִׁהְיֶה רִיחוֹ נוֹדֵף.

וְעוֹד, רֵאשׁוּ עָלָיו כְּפוּף עַל קְרִסְלָיו, שְׁלֵא יֵאמְרוּ שְׁתִּיָּה אוֹ דָּבָר אַחַר הוּא, אֲלֵא שִׁיכִירוּ אוֹתוֹ שֶׁהוּא יִרְאֲתָם. וְעוֹד, שְׁלֵא יֵאכְלוּ אוֹתוֹ בַּתְּאֲבוֹן, אֲלֵא עַל שִׁבְעָא, אֲלֵא עַל הַשְּׂבָע, דֶּרֶךְ קִלוּן וּבִזְיוֹן וְעוֹד, עֲצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ, אֲלֵא שִׁירְאוּ עֲצָמוֹתָיו

וּבִגִּין כֶּף אוֹתִיב לּוֹן בְּמִיטַב אֶרְעָא, וְאֲשְׁלִיט לּוֹן עַל כָּל אֶרְעָא.

וְעַל דָּא אִמְרָא דְאִיהוּ פָּסַח אֲמַאי. אֲלֵא דַחְלָא דְמִצְרָאִי, וְאֲלֵהָא דִּילְהוֹן הָוָה אִימְרָא. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִבְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ סִיבּוּ דַחְלָא דִּילְהוֹן דְּמִצְרָאִי, וְתַפְּשׂוּ לֵיהּ, וְיִהְיֶה אָסוּר וְתַפִּישׁ בַּתְּפִישָׁה דִּילְכוּן, יוֹמָא חַד וְתַרְיִן וּג', וּבִיוֹמָא ד', אֲפִיקוּ לֵיהּ לְדִינָא, וְאֲתַפְּנָשׁוּ עָלֵיהּ.

וּבִשְׁעָתָא דְּמִצְרָאִי הָוּוּ שִׁמְעִין קָל דַּחְלָא דִּילְהוֹן, דְּתַפִּישׁ בַּתְּפִישָׁה דִּישְׂרָאֵל, וְלֹא יְכַלִּין לְשַׁזְּבָא לֵיהּ, הָוּוּ בְּכַאן, וְהָוָה קָשָׁא עָלֵיהֶוּ, כְּאֵלוֹ גְּרַמְיִיהוּ אֲתַעְקִידוּ לְקַטְלָא. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִהְיֶה תַּפִּישׁ בְּרִשׁוּתְיִכּוּ, יוֹמָא בְּתַר יוֹמָא, אַרְבָּעָה יוֹמִין, בְּגִין דִּיחֻמוֹן יִתִּיה תַּפִּישׁ, וּבִיוֹמָא רְבִיעָאָה אֲפִיקוּ לֵיהּ לְקַטְלָא, וְיִיחֻמוֹן לֵיהּ מִצְרָאִי הִיךְ אֲתוּן עַבְדֵּין בֵּיהּ דִּינָא, וְדָא קָשָׁא לְהוּ מִן כָּל מַכְתְּשֵׁי דְעַבְד לּוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִינּוֹן דִּינִין דִּיעַבְדוּן בְּדַחְלִיהוֹן.

לְבַתֵּר דִּינִינִין לֵיהּ (דף ת"א ע"ב) בְּנוֹרָא, דְּכַתִּיב, (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא. דְּלֹא יִימְרוּן בְּרַעוּתָא וּבַתְּיִאוּבְתָא דְּדַחְלָנָא, אֲכַלִּין לֵיהּ הַכִּי. אֲלֵא אֲתַקִּינוּ לֵיהּ צָלִי, וְלֹא מְבוּשָׁל, דְּאֵלוֹ מְבוּשָׁל יִהְיֶה טְמִיר, וְלֹא יִחֻמוֹן לֵיהּ, אֲלֵא תִקְוֵנָא דִּילֵיהּ דִּיחֻמוֹן לֵיהּ הַכִּי מוֹקְדָא בְּנוֹרָא, בְּגִין דִּרִיחִיהּ נוֹדֵף.

וְתוּ רִישִׁיָּה עָלֵיהּ כְּפוּף עַל קְרִסְוִלוּי, דְּלֹא יִימְרוּן דַּחְיָה, אוֹ מְלָה אַחְרָא הוּא, אֲלֵא דִישְׁתַּמּוּדְעוֹן לֵיהּ, דְּאִיהוּ דַּחְלָא דְלְהוֹן. וְתוּ, דְּלֹא יִיכְלוּן לֵיהּ. בַּתְּיִאוּבְתָא, אֲלֵא עַל שִׁבְעָא, אוֹתוֹ בַּתְּאֲבוֹן, אֲלֵא עַל הַשְּׂבָע, דֶּרֶךְ קִלוּן וּבִזְיוֹן וְעוֹד, עֲצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ, אֲלֵא שִׁירְאוּ עֲצָמוֹתָיו

אֲרַח קִלְנָא וּבְזִיזִין. וְתוּ, עֵצִים לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ, אֲלֵא דִיחֲמוּן גְּרַמּוּי רַמְאן בְּשׂוּקָא, וְלֹא יִכְלוּן לְשַׁבָּא לִיהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (במדבר לג) וּבִאלֹהֵיהֶם עָשָׂה ה' שְׁפָטִים. דִּינִין סְגִיאיִן. תּוּ וּמִקְלָכֶם בְּיַדְכֶם, וְלֹא חֲרַבָּא וְרוּמְחָא וּשְׂאָר מְאֵי קֶרְבָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא אִוְקְמוּהָ, דְּמַצְרָאֵי פְּלַחֵי לְמַזְל טָלָה, וּבִגִּין כְּן פְּלַחִין לְאִימָרָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי, טָלָה יִפְלַחוּן, וְלֹא אִימָרָא. אָמַר לִיהּ, כִּלְא פְּלַחִין, אֲלֵא מַזְל טָלָה נַחִית וְסָלִיק בְּטָלָה וְאִימָרָא, וּבִגִּין כְּן פְּלַחִין לְכִלְא. אָמַר לִיהּ הָכִי שְׁמַעְנָא, דְּכָל בְּעִירָא רַבָּא (כ"א רצ"א) דְּחִלָּא דְּלֵהוּן הָוָה, וְעַל דָּא קָטִיל קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל בְּכוֹר בְּהֵמָה. וְהָא אַתְמַר דְּאֵלִין אֵינּוּן דְּרַגִּין דְּלַעֲיִלָּא, דְּאִקְרוּן הָכִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וְכְתִיב (שמות יג) לֹא יֹאכַל חֶמֶץ. אֲלֵא דָּא דְּכַר, וְדָא נּוֹקְבָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, בְּדָא כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ, וּבְדָא כְּתִיב לֹא יֹאכַל, אֲמַאי לֹא כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ.

אֲלֵא, נּוֹקְבָא דְּאִיהִי אֶסְטִיאַת אֲרַחָהָא, בְּאַזְהָרָה וְדָאֵי, דְּכַר דְּאִיהוּ אֶחִיד בְּחוּטָא דְּדַכְּיוּ וְתִיר, בְּבִקְשָׁה. וְעַל דָּא כְּתִיב, לֹא יֹאכַל, לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר לִיהּ אַבָּא, וְהָא כְּתִיב (דברים טז) לֹא תֹאכַל עֲלִיו חֶמֶץ. אָמַר לִיהּ, אֶסְגִּי תְּבִין יְתִירִין לִיקְרָא לְקֶרְבְּנָא. אֲבָל בְּקַדְמִיתָא בְּבִקְשָׁה לֹא יֹאכַל. אֲבָל לְבַתֵּר בְּאַזְהָרָה, לֹא תֹאכְלוּ, דְּהוּא קְשִׁיא מִתְּרוּוּיָהּ. מַחְמֶצֶת מְאִי טַעְמָא בִּגִין דְּרִיחָא דְּמוּתָא אִית תַּמָּן. חֶמֶץ, דְּכַר. מַחְמֶצֶת, נּוֹקְבָא. (משלי ה) רַגְלִיָּהּ יוֹרְדוֹת מוֹת, בְּרִישָׁא וְסִיפָא דְּתִיבָה, תִּשְׁפַּח לָהּ. וּבִגִּין דָּא מָאן דְּאָכִיל חֶמֶץ בְּפִסְחָא, אִיהוּ אֶקְדִּימַת לִיהּ מוּתָא, וְלִינְדַע דְּמִית הוּא בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי, כְּתִיב (שמות יב) וְנִכְרַתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא.

מְשַׁלְכּוֹת בְּשׂוּק, וְלֹא יְהִיוּ יְכוּלִים לְהַצִּיל אוֹתוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב, (במדבר לג) וּבִאלֹהֵיהֶם עָשָׂה ה' שְׁפָטִים. דִּינִים רַבִּים. יְעוֹד נְאֻמְר, וּמִקְלָכֶם בְּיַדְכֶם, וְלֹא חֲרַב וְרוּמַח וּשְׂאָר כְּלֵי מִלְחָמָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּבַר פְּרוּשָׁהּ שְׁהַמְצִירִים עוֹבְדִים לְמַזְל טָלָה, וּמִשׁוּם כְּן עוֹבְדִים לְשָׁה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִם כְּן, יַעֲבֹדוּ טָלָה וְלֹא שָׁה. אָמַר לוֹ, הַכֵּל עוֹבְדִים, אֲלֵא שְׁמַזְל טָלָה יוֹרֵד וְעוֹלָה בְּטָלָה וְשָׁה, וּמִשׁוּם זֶה עוֹבְדִים לְכִלְא. אָמַר לוֹ, כְּן שְׁמַעְתִּי, שְׁכַל בְּהֵמָה גְּדוֹלָה (של צאן), יִרְאֶה שְׁלָהֶם הִיָּתָה, וְעַל זֶה הֲרַג הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל בְּכוֹר בְּהֵמָה. וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׂאֵלוֹ הֵן מְדַרְגּוֹת שְׁלַמְעֵלָה שְׁנוֹקְרָאוֹת כְּן.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וְכְתוּב (שם יג) לֹא יֹאכַל חֶמֶץ. אֲלֵא זֶה זְכַר, וְזוֹ נִקְבָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנֵי, בְּזֶה כְּתוּב לֹא תֹאכְלוּ, וּבְזֶה כְּתוּב לֹא יֹאכַל. מַדּוּעַ לֹא כְּתוּב לֹא תֹאכְלוּ? אֲלֵא נִקְבָּה שְׁהִיא נוֹטָה מִדְּרָפָה - וְדָאֵי בְּאַזְהָרָה. זְכַר שְׁהוּא אַחוּז בְּחוּט שֶׁל טְהָרָה יוֹתֵר - בְּבִקְשָׁה. וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא יֹאכַל, לֹא תֹאכְלוּ.

אָמַר לוֹ, אַבָּא, וְהָרִי כְּתוּב (דברים טז) לֹא תֹאכַל עֲלִיו חֶמֶץ. אָמַר לוֹ, הֲרַבָּה תְּבוֹת יְתֵרוֹת לְכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקָּרְבָּן. אֲבָל בְּתַחֲלָה בְּקִשָּׁה - לֹא יֹאכַל, אֲבָל לְבִסּוּף בְּאַזְהָרָה - לֹא תֹאכְלוּ, שְׁהוּא קְשָׁה מְשֻׁנֵּיהֶם. מַחְמֶצֶת, מַה טַעְמָה? מִשׁוּם שְׂרִיחַ שֶׁל מוֹת יֵשׁ שָׁם. חֶמֶץ - זְכַר, מַחְמֶצֶת - נִקְבָּה. (משלי ה) רַגְלִיָּהּ יוֹרְדוֹת מוֹת, בְּרִאשׁ וּבִסּוּף הַתְּבָה תִּמְצָא אוֹתָהּ. וּמִשׁוּם זֶה מִי שְׂאוּכַל חֶמֶץ בְּפִסְחָא הוּא מְקַדֵּם לְעַצְמוֹ הַמוֹת, וְשִׂדַע שְׁהוּא מַת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכְּתוּב (שמות יב) וְנִכְרַתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא.

אֲלֵא, נּוֹקְבָא דְּאִיהִי אֶסְטִיאַת אֲרַחָהָא, בְּאַזְהָרָה וְדָאֵי, דְּכַר דְּאִיהוּ אֶחִיד בְּחוּטָא דְּדַכְּיוּ וְתִיר, בְּבִקְשָׁה. וְעַל דָּא כְּתִיב, לֹא יֹאכַל, לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר לִיהּ אַבָּא, וְהָא כְּתִיב (דברים טז) לֹא תֹאכַל עֲלִיו חֶמֶץ. אָמַר לִיהּ, אֶסְגִּי תְּבִין יְתִירִין לִיקְרָא לְקֶרְבְּנָא. אֲבָל בְּקַדְמִיתָא בְּבִקְשָׁה לֹא יֹאכַל. אֲבָל לְבַתֵּר בְּאַזְהָרָה, לֹא תֹאכְלוּ, דְּהוּא קְשִׁיא מִתְּרוּוּיָהּ. מַחְמֶצֶת מְאִי טַעְמָא בִּגִין דְּרִיחָא דְּמוּתָא אִית תַּמָּן. חֶמֶץ, דְּכַר. מַחְמֶצֶת, נּוֹקְבָא. (משלי ה) רַגְלִיָּהּ יוֹרְדוֹת מוֹת, בְּרִישָׁא וְסִיפָא דְּתִיבָה, תִּשְׁפַּח לָהּ. וּבִגִּין דָּא מָאן דְּאָכִיל חֶמֶץ בְּפִסְחָא, אִיהוּ אֶקְדִּימַת לִיהּ מוּתָא, וְלִינְדַע דְּמִית הוּא בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי, כְּתִיב (שמות יב) וְנִכְרַתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא.

מִצְחָה, אָמַאי (ס"א אתקריאת מצָה). אָלֵא הָכִי תַנִּינָן, שְׂדֵי: בְּגִין דְּאָמַר לְעוֹלָמוּ דִּי, דִּיאָמַר לְצְרוּתִינוּ דִּי. אוּף הָכִי מִצְחָה, בְּגִין דְּקָא מְשִׁדָּד דְּמִבְּרַחַת לְכָל סְטָרִין בִּישִׁין, וְעֵבִיד קְטָטָה בְּהוּ, פְּגוּנָא דְשְׂדֵי דְמְזוּזָה, דְּמִבְּרַיַח לְשְׂדֵים וּמְזִיקִים דְּתַרְעָא, אוּף הָכִי אִיהִי מִבְּרַחַת לֹוּן מִכָּל מְשַׁנְיֵי קְדָשָׁה, וְעֵבִיד מְרִיבָה וּקְטָטָה בְּהוּ. פְּמָה דְאַתָּ אָמַר, (שמות יז) מִסָּה וּמְרִיבָה. עַל דָּא כְּתִיב מִצְחָה. וְהָא מִסָּה בְּסַמּוּךְ אִיהוּ. אָלֵא תַרְגוּמוֹ דְּמִסָּה, אִיהוּ מִצּוֹתָא.

רעיא מהימנא

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, כְּגוֹן לִישְׁנָא דְאִיהוּ מִקְּל לְכָל אַנְשֵׁי בֵיתִיהּ, וְאִיהוּ לִישְׁנָא דְאַת ר', וְאִיהוּ מְטָה דְבֵיהּ עֶשֶׂר אוֹתוּיֹת, וּבֵיהּ מְחָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדוּי י' מְחָאן. וּבְגִין דְּכָל מְחָאן הוּוּ מְסִטְרָא דְה' ה', רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמַר, מִנִּין שְׁכָל מְכָה וּמְכָה שֶׁהֵבִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְּצָרִים בְּמִצְרַיִם הִתְהַוְּ שֶׁל חֲמֵשׁ מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר מַעֲתָה וְכוּ'. וְאַת ה' סְלָקָא בְּאַת י' לְחַמְשִׁין מְחָאן, חֲמֵשׁ זְמַנִּין חֲמֵשִׁין, אֵינּוֹן ר"ן. וּבְגִין דָּא, וְעַל הַיָּם לְקוּ ר"ן מִכּוֹת.

אָמַר יוֹסֵף, כָּל מֵיטֵב אֶרֶץ מְצָרִים רַעְמָסֵס הִיא, וְהִיא אֶרְעָא אַפְרִישׁוֹ לְדַחְלָן דְּלֵהוּן, לְרַעֲיָא וּלְמִיהָךְ בְּכָל עֲנוּגִין דְּעַלְמָא. וְכָל מְצָרָי חֲשִׁיבּוֹן לְאֵינּוֹן דְּרַעֲן לְדַחְלִיהוּן, כְּדַחְלִיהוּן. וְדָא שְׂאִיל יוֹסֵף מְפָרְעָה, לְשִׁלְטָאָה אַחוּי עַל דְּחָלָן דְּמְצָרָי, דְּאַתְּכַפְּיִין תַּחוּת יְדֵיהּ, כְּעֵבְדִים כְּתַר מְלָכִיהוּן, לְמַהוּי כְּלֵהוּ מִתְּכַפְּיִין תַּחוּת שֵׁם יי מְסִטְרִיהוּן, וְלֹא שְׁלִיט בְּעַלְמָא אָלֵא שֵׁם יְהוָה. וְאַתְּכַפְּיִין כָּל מְמַנְן תַּחוּת יְדֵיהּ.

וְלֹאֲחֻזָּאָה לֹוּן, דְּאִיהוּ עֲתִיד לְאִיתְּפָרְעָא מְנַהוּן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות יב) וּבְכָל אֱלֹהֵי מְצָרִים מְלָכִיהֶם, לְהִיּוֹת כְּלָם נִכְפִים תַּחַת שֵׁם יְהוָה מִצְדָּם, וְלֹא יִשְׁלַט בְּעוֹלָם אָלֵא שֵׁם יְהוָה, וּכְפָנְעוּ כָּל מְמַנִּים תַּחַת יְדֵיו.

מִצְחָה, מְדוּעַ (נְקֻרָאֵת מִצְחָה)? אָלֵא כִּף שְׂנִינוּ, שְׂדֵי - מְשׁוּם שְׂאָמַר לְעוֹלָמוּ דִּי, שְׂאִימַר לְצְרוּתִינוּ דִּי. אִף כִּף מִצְחָה, מְשׁוּם שֶׁהִיא מְשִׁדָּדַת וּמִבְּרַיַחָה לְכָל צְדָדִים רַעִים וְעוֹשֶׂה קְטָטָה בֵּינֵיהֶם כְּדָגְמַת שֵׁם שְׂדֵי שְׁבַמְזוּזָה, שְׂמִבְּרַיַח לְשְׂדֵים וּמְזִיקִים שְׁבַשְׁעַר - אִף כִּף הִיא מִבְּרַיַחָה אוֹתָם מִכָּל מְשַׁנְיֵי הַקְּדוֹשָׁה, וְעוֹשֶׂה מְרִיבָה וּקְטָטוֹת בְּהֶם, כְּמוֹ שְׂנַאָמַר (שמות יז) מִסָּה וּמְרִיבָה. וְעַל זֶה כְּתוּב מִצְחָה, וְהָרִי מִסָּה נִכְתְּבַת בְּאוֹת סִמּוּךְ? אָלֵא תַרְגוּמוֹ שֶׁל מִסָּה הוּא מִצּוֹתָא.

רעיא מהימנא

אָמַר הַרְעוּהַ הַנְּאָמָן, כְּמוֹ לְשׁוֹן שֶׁהוּא מִקְּל לְכָל אַנְשֵׁי בֵיתוֹ, וְהוּא לְשׁוֹן צוּרַת אוֹת ר', וְהוּא מְטָה שְׁבוּ עֶשֶׂר אוֹתוּיֹת, וּכְבוּ הַכָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת. וּמְשׁוּם שְׁכָל הַמִּכּוֹת הִיוּ מִצַּד שֶׁל ה' ה', אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מִנִּין שְׁכָל מְכָה וּמְכָה שֶׁהֵבִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְּצָרִים בְּמִצְרַיִם הִתְהַוְּ שֶׁל חֲמֵשׁ מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר מַעֲתָה וְכוּ'. וְאוֹת ה' עוֹלָה בְּאוֹת י' לְחַמְשִׁים מִכּוֹת. חֲמֵשׁ פְּעֻמִּים חֲמֵשִׁים הֵם מְאֵתִים וְחַמְשִׁים. וּמְשׁוּם זֶה נְאָמַר, וְעַל הַיָּם לְקוּ מְאֵתִים וְחַמְשִׁים מִכּוֹת. אָמַר יוֹסֵף, כָּל טוֹב אֶרֶץ מְצָרִים הִיא רַעְמָסֵס, וְאוֹתָהּ אֶרֶץ הַפְּרִישׁוֹ לְיִרְאָתָם, לְרַעוֹת וּלְהַלְלָךְ בְּכָל תַּעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם. וְכָל הַמְּצָרִים הַחֲשִׁיבּוּ לְאוֹתָם שְׂרוּעִים לְיִרְאָתָם - כִּירְאָתָם. וְזֶה מַה שְּׂאֵל יוֹסֵף מְפָרְעָה, שְׂיִשְׁלְטוּ אַחֲיו עַל יִרְאָתָם שֶׁל הַמְּצָרִים, שְׂכַפּוּיִים תַּחַת יְדֵיו כְּעֵבְדִים אַחַר מְלָכִיהֶם, לְהִיּוֹת כְּלָם נִכְפִים תַּחַת שֵׁם יְהוָה מִצְדָּם, וְלֹא יִשְׁלַט בְּעוֹלָם אָלֵא שֵׁם יְהוָה, וּכְפָנְעוּ כָּל מְמַנִּים תַּחַת יְדֵיו.

וְלִדְהָרָאוֹת לָהֶם שֶׁהוּא עֲתִיד לְהַפְרַע מֵהֶם, זֶהוּ שְׂכַתּוּב (שמות יב) וּבְכָל אֱלֹהֵי מְצָרִים אַעֲשֶׂה שְׂפָטִים

אָנִי יְהוָה. בִּיּוֹן שֶׁהִטְעוּ לְבְרִיתוֹת וְעָשׂוּ עֲצָמָם אֱלוֹהוֹת, וּמִשׁוֹם שִׁטְלָה, מִמְּנָה שְׁלוֹ, הוּא גְדוֹל עַל כָּל הַמַּמְנִים שֶׁל אֱלֹהִים אַחֲרָיִם, צָנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, (שמות יב) וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שָׂה לְבֵית אָבוֹת שָׂה לְבֵית, וְאִשְׁלִיט לִיָּה, תְּפִישׁ בַּתְּפִישָׁה דְלֵהוֹן יוֹמָא וַתְּרִין וַתֵּלֶת. וַיִּלְבְּתֵר דָּא אִפִּיקוּ לִיָּה לְדִינָא לְעֵינֵי כָל מִצְרָאִי, לְאַחַזְאָה דְאַלְהָא דְלֵהוֹן בְּרִשׁוֹ דְיִשְׂרָאֵל לְמַעַבְד בֵּיה דִּינָא.

בְּגִין דָּא, (שמות יב) אַל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבָשָׁל מִבָּשָׂל בְּמֵיִם כִּי אִם צָלִי אֲשֵׁר רָאִשׁוּ עַל פְּרָעֵיו וְעַל קַרְבּוֹ, לְמַהוּי דִּין פֶּאֶשׁ צָלִי, וּמִנֵּי לְזַרְקָא לְגִרְמִיָּה דִּילִיָּה בְּשׁוּקָא בְּבוּזֵי. וּבְגִין דָּא, (שמות יב) וְעֵצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ. וּמִנֵּי לְיוֹמָא רְבִיעָאָה, בְּתֵר דְהוּא תְּפִישׁ ג' יוֹמִין קִשׁוּר, לְמַעַבְד בֵּיה דִּינָא. וְדָא קִשְׁיָא לֹוֹן מִכָּל מַכְתָּשִׁין דְמַחָא לֹוֹן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל יְדָא דְרַעְיָא מְהִימָנָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְמִנֵּי דְלֵא לְמִיכָל לִיָּה בְּתִיאוּבְתָא. וּמִיָּד דְחִמָּאן גְּרַמּוּי בְּשׁוּקָא, וְלֹא יִכְלִין לְשׁוּבָא לִיָּה, דָּא קִשְׁיָא לֹוֹן מִכָּלָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאַתְמֵר בְּהוּ, (שמות יב) וּמִקְלָכֶם בִּידְכֶם, לְאַתְפְּכִינֵי כָּל דְחִלְזָן דְמִצְרָאִי, תַּחֲתוֹת יְדֵיהֶוּ. וּבְגִין דְאִינְהוּ בְּכוֹרוֹת מִמֶּנּוּ, כְּתִיב (שמות יב) וַיִּי הִפָּה כָּל בְּכוֹר.

בְּתֵר כָּל דָּא כְּתִיב, לֹא יֵאכֵל חֲמִץ (שמות יג) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכֵל עָלְיוּ מִצּוֹת לַחֵם עֲנִי. וּכְתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר רַעְיָא מְהִימָנָא, אָמַאי מִנֵּי דְלֵא לְמִיכָל חֲמִץ שְׁבַעַת יוֹמִין, וְלְמִיכָל בְּהוֹן מִצָּה. וְאָמַאי לֹא יֵאכֵל, וְאָמַאי לֹא תֹאכְלוּ. אֲלֵא ז' כְּכַבֵּי לְכַת וְאִינּוֹן: שְׁצִ"ם חֲנֻכ"ל. וְאִינּוֹן מִסְטֵרָא דְטוֹב וְרַע, נְהוּרָא דְלִגְנוּ מִצָּה. קְלִיפָה דְלִבְר חֲמִץ. וְאִינּוֹן חֲמִץ דְכַר מַחְמֶצֶת נְיֻקְבָּא.

מִצָּה דְלִגְנוּ שְׁמוּרָה. וְאִינּוֹן, (אסתר ב) שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרֵאיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. וְאַתְמֵר עָלֶיהֶו, (שמות יב) חֲנֻכ"ל. וְהֵם מִצַּד שֶׁל טוֹב וְרַע, אוֹר הַפְּנִימִי, מִצָּה. קְלִפָּה שְׁבַחוּן - חֲמִץ. וְהֵם, חֲמִץ - זָכַר. מַחְמֶצֶת - נְקֻבָּה.

אָנִי יְהוָה. בִּיּוֹן שֶׁהִטְעוּ לְבְרִיתוֹת וְעָשׂוּ עֲצָמָם אֱלוֹהוֹת, וּמִשׁוֹם שִׁטְלָה, מִמְּנָה שְׁלוֹ, הוּא גְדוֹל עַל כָּל הַמַּמְנִים שֶׁל אֱלֹהִים אַחֲרָיִם, צָנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, (שמות יב) וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שָׂה לְבֵית אָבוֹת שָׂה לְבֵית, וְאִשְׁלִיט לִיָּה, תְּפִישׁ בַּתְּפִישָׁה דְלֵהוֹן יוֹמָא וַתְּרִין וַתֵּלֶת. וַיִּלְבְּתֵר דָּא אִפִּיקוּ לִיָּה לְדִינָא לְעֵינֵי כָל מִצְרָאִי, לְאַחַזְאָה דְאַלְהָא דְלֵהוֹן בְּרִשׁוֹ דְיִשְׂרָאֵל לְמַעַבְד בֵּיה דִּינָא.

בְּגִין דָּא, (שמות יב) אַל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבָשָׁל מִבָּשָׂל בְּמֵיִם כִּי אִם צָלִי אֲשֵׁר רָאִשׁוּ עַל פְּרָעֵיו וְעַל קַרְבּוֹ, לְמַהוּי דִּין פֶּאֶשׁ צָלִי, וּמִנֵּי לְזַרְקָא לְגִרְמִיָּה דִּילִיָּה בְּשׁוּקָא בְּבוּזֵי. וּבְגִין דָּא, (שמות יב) וְעֵצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ. וּמִנֵּי לְיוֹמָא רְבִיעָאָה, בְּתֵר דְהוּא תְּפִישׁ ג' יוֹמִין קִשׁוּר, לְמַעַבְד בֵּיה דִּינָא. וְדָא קִשְׁיָא לֹוֹן מִכָּל מַכְתָּשִׁין דְמַחָא לֹוֹן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל יְדָא דְרַעְיָא מְהִימָנָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְמִנֵּי דְלֵא לְמִיכָל לִיָּה בְּתִיאוּבְתָא. וּמִיָּד דְחִמָּאן גְּרַמּוּי בְּשׁוּקָא, וְלֹא יִכְלִין לְשׁוּבָא לִיָּה, דָּא קִשְׁיָא לֹוֹן מִכָּלָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאַתְמֵר בְּהוּ, (שמות יב) וּמִקְלָכֶם בִּידְכֶם, לְאַתְפְּכִינֵי כָּל דְחִלְזָן דְמִצְרָאִי, תַּחֲתוֹת יְדֵיהֶוּ. וּבְגִין דְאִינְהוּ בְּכוֹרוֹת מִמֶּנּוּ, כְּתִיב (שמות יב) וַיִּי הִפָּה כָּל בְּכוֹר.

בְּתֵר כָּל דָּא כְּתִיב, לֹא יֵאכֵל חֲמִץ (שמות יג) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכֵל עָלְיוּ מִצּוֹת לַחֵם עֲנִי. וּכְתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר רַעְיָא מְהִימָנָא, אָמַאי מִנֵּי דְלֵא לְמִיכָל חֲמִץ שְׁבַעַת יוֹמִין, וְלְמִיכָל בְּהוֹן מִצָּה. וְאָמַאי לֹא יֵאכֵל, וְאָמַאי לֹא תֹאכְלוּ. אֲלֵא ז' כְּכַבֵּי לְכַת וְאִינּוֹן: שְׁצִ"ם חֲנֻכ"ל. וְאִינּוֹן מִסְטֵרָא דְטוֹב וְרַע, נְהוּרָא דְלִגְנוּ מִצָּה. קְלִיפָה דְלִבְר חֲמִץ. וְאִינּוֹן חֲמִץ דְכַר מַחְמֶצֶת נְיֻקְבָּא.

מִצָּה דְלִגְנוּ שְׁמוּרָה. וְאִינּוֹן, (אסתר ב) שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרֵאיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. וְאַתְמֵר עָלֶיהֶו, (שמות יב) חֲנֻכ"ל. וְהֵם מִצַּד שֶׁל טוֹב וְרַע, אוֹר הַפְּנִימִי, מִצָּה. קְלִפָּה שְׁבַחוּן - חֲמִץ. וְהֵם, חֲמִץ - זָכַר. מַחְמֶצֶת - נְקֻבָּה.

מִצָּה שְׁבַפְנִים - שְׁמוּרָה. וְהֵם (אסתר ב) שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרֵאיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. וְאַתְמֵר עָלֶיהֶם

ושמרתם את המצות. מצה איהי שמורה לבעלה, דאיהו ר'. וביה אתעביד מצוה.

(שמות יב) ושמרתם את המצות. מצה היא שמורה לבעלה, שהוא אות ר', וכו' נעשית מצוה.

ומאן דנטיר לה לגבי יה, דגניזין במ"ץ מן מצה, ואינזון. י"ם ה"ץ. ומגוי קדשא בריה הוא לבריה לה שבע ברכות ליל פסח, דאינזון שבע הנערות דילה, שצ"ם חנכ"ל. ומגוי לאעברא מנהון חמץ ומחמצת, דאינזון עננים חשוכין דמכסין על נהורין, דשבעה ככבי לכת, דאתמר בהון (בראשית מא) ותבאנה אל קרפנה ולא נודע פי באו אל קרפנה ומראיהן רע, חשוף פאשר בתחלה. דכל כף חשוקא דעננין דלהון, דלא נכלין נהורין לאנהרא להון, ובגין דא ולא נודע פי באו אל קרפנה. (ע"כ רע"א מהימנא)..

ומי ששומר לה בשביל י"ה הגנוזים באותיות מ"ץ ממצה, והם י"ם ה"ץ. וצוה הקדוש ברוך הוא לבריה אותה שבע ברכות ליל פסח, שהן שבע הנערות שלה, שהן שצ"ם חנכ"ל. וצוה להעביר מהן חמץ ומחמצת, שהם עננים חשוכים שמכסים על אורות של שבעה כוכבי לכת, שנאמר בהם (בראשית מא) ותבאנה אל קרפנה ולא נודע פי באו אל קרפנה ומראיהן רע. חשוף פאשר בתחלה. שכל כף החשוף של העננים שלהם, שלא יכולים אורות להאיר להם, ומשום זה נאמר ולא נודע פי באו אל קרפנה. (ע"כ רע"א מהימנא).

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. חיה דאתאחד בה עשו. קנה: תנינן, דביומא דנסב שלמה מלפא בת פרעה, בא גבריא אל, נעץ קנה בימא רבא, ועליה אתבני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חיה (דף ר"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בימא רבא. ובגין כף איהי שלטא על עלמא, ועל שולטנו דא כתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קדשא בריה הוא לתברא ליה כקנה דא.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חית - זו החיה שאחוז בה עשו. קנה - למדנו, שביום שנשא שלמה המלך את בת פרעה, בא גבריא אל, נעץ קנה בים הגדול, ועליו נבנית עיר של רומי. מהו קנה? זה הזכר של זו החיה רעה, שיש לו צד קטן באחיזתו בקדשה. וזהו קנה שנעוץ בים הגדול, ומשום זה היא שולטת על העולם, ועל שלטון זה פתוב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שלטון וראש לכל המלכות. ועוד קנה, שעתיד הקדוש ברוך הוא לשבר אותו כקנה זה.

תא חזי, במצרים איהי שלטא, ומנה נפקו כמה שולטנין לזנייהו, וכלא ברזא דחמץ, פיון דתבר לה קדשא בריה הוא, אפיק חמץ ואעיל מצה. כמה. בחוטא זעירא מכלא, תבר ח' חמץ, ואתעביד מצה. אינזון אתוון. אלא דתבר ח' דהאי חיה, דאקרי חמץ. ועל דא אקרי חית קנה, דנח לאתברא כקנה דא. כמה

בא וראה, במצרים היא שולטת, וממנה יוצאים כמה שולטנים למיניהם, והכל בסוד של חמץ. פיון ששבר אותה הקדוש ברוך הוא, הוציא חמץ ומכניס מצה. אלו אותיות, אלא ששבר ח' של כמו קנה זה. כמה נשבר? בחוט

כמה? בחוט קטן מהכל שבר אות ח' של חמץ, ונעשה מצה. חיה זו, שנקרא חמץ. ועל זה נקרא חית קנה, שנוח לשברו

אֲתֵּבֵר. בְּחוּטָא זְעִירָא כְּנִימָא, תְּבַר ח' וְאֲתֵּעֲבֵר
מֵאֵיתְנָה, וְהוּהּ מִצָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, גָּעַר חֵית
קְנָה, גָּעַר בְּהַ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲתֵּבֵר ח'
חֲמִץ, וְאֲתֵּעֲבִיד ה'. (ס"א וְאֲתֵּעֲבִיד ח' חֲמִץ וְאֲתֵּבֵר).

וְזִמִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְתֵבֵרָא לִיהַ לְהֵהוּא
קְנָה, פְּגוּוּנָא דָא, יִתְבַּר רַגְלִיהַ דְּק'
מְקָנָה, וְיִשְׁתָּאֵר הֵנָּה. (ישעיה מ) הֵנָּה יְיָ אֱלֹהִים
בְּחֻזֶק יְבוּא וְזִרְעוֹ מִשְׁלָה לּוֹ הֵנָּה שְׂכָרוֹ אֶתּוֹ
וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. מֵאֵי וּפְעֻלָּתוֹ. דָּא פִּעַל דְּהֵיִא
ק' (ס"א פִּעַל דְּהֵיִא חֲמִץ) דִּיתְבַּר לָהּ, וְאֵיִהִי פִּעֻלָּה
לְפָנָיו, אֵיִהוּ יַעֲבֵר רַגְלִיהַ, וִיֵּהָא הֵנָּה (ישעיה מא)
רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הַנֶּם וְגו'.

רעיא מהימנא

רְבִי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, גָּעַר חֵית קְנָה עֲדַת אַבִּירִים
בְּעַגְלֵי עַמִּים. גָּעַר חֵית קְנָה, דָּא קְנָה דְּאֲתֵּאָחַד בֵּיהַ
עָשׂוּ, דְּאֵיִהִי קְרַתָּא דְּרוּמֵי רַבְתָּא, דְּנִעֵץ גְּבַרְיָאֵל קְנָה בְּיַמָּא
רַבָּא, וּבְנֵו עֲלֵיהַ כְּרֶךְ גְּדוּל דְּרוּמֵי. קְנָה דְּחֲמִץ. וְכַד יִיתִי
פּוֹרְקָנָא לְיִשְׂרָאֵל, יִתְבַּר לִיהַ. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב גָּעַר חֵית
קְנָה עֲדַת. וּמִתְעַבֵּר מִיַּד חֲמִץ מְעֻלְמָא. מִחֲמַצַּת דִּילִיהַ
רוּמֵי. וְיִתְגַּלְיָא מִצָּה בְּעֻלְמָא, דְּאֵיִהִי בִי מִקְדָּשָׁא דְּבֵית
רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא (ס"א רעיא מהימנא), דְּאֵינּוֹן לְקַבֵּל בַּת
עֵין יְמִין, וּבַת עֵין שְׂמָאל. וְאֵינּוֹן לְקַבֵּל (לְחֵם מִשְׁנֵה)
רוּמֵי רַבְתִּי, רוּמֵי זְעִירָא. לְקַבֵּל תְּרִין עֲנָנִין, דְּמְכַפְּסִין עַל
בַּת עֵינָא יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְאֵינּוֹן לְקַבֵּל שְׂאוֹר וְחֲמִץ. וְעַד
דְּאֵלִין יִתְבַּעְרוּן מְעֻלְמָא בַּל יִרְאֶה וּבַל יִמְצָא חַד מִנֵּיהוּ,
בֵּית רֵאשׁוֹן וְשְׁנִי לָא יִתְגַּלְיִין בְּעֻלְמָא.

וְאַסְוּוּתָא דְּעֵנָא עֵינָא, דְּאֲחֻשִׁיף לְבַת עֵינָא יְמִין וּשְׂמָאל,
מָה יְהֵא אֲסוּוּתָא דְּלֵהוּן. מָרָה דְּעַגְלָא. וְהֵינּוּ

קִטְן כְּמוֹ שְׁעָרָה שְׂבַר ח' וְעֵבֵר
מֵאֵיתְנָה, וְהֵיזָה מִצָּה. וְעַל זֶה
כְּתוּב גָּעַר חֵית קְנָה. גָּעַר בְּהַ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִשְׁבַּר ח' שֶׁל
חֲמִץ וְנִעְשָׂה ה'. (ועובר ח' של חֲמִץ
ונעשה).

וְעֵתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁבֵּר
לוֹ לְאוֹתוֹ קְנָה כְּמוֹ זֶה, יִשְׁבַּר רַגְלֵי
ק' מְקָנָה, וְיִשְׁאֵר הֵנָּה. (ישעיה מ)
הֵנָּה ה' אֱלֹהִים בְּחֻזֶק יְבוּא וְזִרְעוֹ
מִשְׁלָה לּוֹ הֵנָּה שְׂכָרוֹ אֶתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ
לְפָנָיו. מָהוּ וּפְעֻלָּתוֹ? זֶה פִּעַל שֶׁל
אוֹתָהּ ק' (פִּעֻלָּה שֶׁל אוֹתוֹ חֲמִץ) שִׁישְׁבַּר
אוֹתָהּ, וְהֵיִא פִּעֻלָּה שֶׁלְּפָנָיו, וְהוּא
יַעֲבִיר רַגְלוֹ וְיִהְיֶה הֵנָּה, שְׁנֵאמַר
(שם מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הַנֶּם
וְגו'.

רעיא מהימנא

רְבִי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, גָּעַר חֵית
קְנָה עֲדַת אַבִּירִים בְּעַגְלֵי עַמִּים.
גָּעַר חֵית קְנָה - זֶה קְנָה שְׂאֲחוּז
בוֹ עָשׂוּ, שְׁהֵיִא עֵיר רוּמֵי הַגְּדוּלָּה,
שְׁנֵעֵץ גְּבַרְיָאֵל קְנָה בֵּינָם הַגְּדוּל,
וּבְנֵו עֲלֵיהַ כְּרֶךְ גְּדוּל שֶׁל רוּמֵי.
קְנָה שֶׁל חֲמִץ. וְכֹאשֵׁר תְּבֵא
גְּאֻלְתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, יִשְׁבְּרוּ אוֹתוֹ.
זֶהוּ שְׁכְּתוּב גָּעַר חֵית קְנָה עֲדַת.
וּמִיַּד עוֹבֵר חֲמִץ מִהָעוֹלָם.
הַמְחַמְצַת שֶׁלוֹ הֵיִא רוּמֵי.
וְתִתְגַּלְיָה מִצָּה בְּעוֹלָם, שְׁהוּא בֵּית
הַמְקַדָּשׁ שֶׁל בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית
שְׁנִי.

אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְדוּשָׁה (הַרוּעָה
הַבְּאֻמָּה), שְׁהֵם כְּנֻגַד בַּת עֵין יְמִין,
וּבַת עֵין שְׂמָאל. וְהֵם כְּנֻגַד (לְחֵם
מִשְׁנֵה) רוּמֵי הַגְּדוּלָּה וְרוּמֵי
הַקְטָנָה, וּכְנֻגַד שְׁנֵי עֲנָנִים
שְׂמֻכְסִים עַל בַּת עֵין יְמִין וּשְׂמָאל.
וְהֵם כְּנֻגַד שְׂאוֹר וְחֲמִץ. וְעַד שְׂאֵלוֹ
יִתְבַּעְרוּ מִהָעוֹלָם, בַּל יִרְאֶה וּבַל
יִמְצָא אֶחָד מֵהֶם, בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי לָא יִתְגַּלוּ בְּעוֹלָם.

וְהַרְפּוּאָה שֶׁל עֲנֵי הָעֵין שְׁהַחֲשִׁיכוּ לְבַת עֵין יְמִין וּשְׂמָאל, מָה תְּהִיָּה רְפּוּאָתָם? הַמְרִירוֹת שֶׁל

הַעֲגֵל. וְזֶהוּ שִׁפְתוֹב (ישעיה כז) שֵׁם יְרֵעָה עֲגֵל וְשֵׁם יִרְבֵּץ. שֵׁם יְרֵעָה עֲגֵל - זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (דברים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ הֵדָר לוֹ. וְשֵׁם יִרְבֵּץ - זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. אֶחָד לְהַעֲבִיר אֶת רוּמֵי הַגְּדוּלָּה, וְאֶחָד לְהַעֲבִיר אֶת רוּמֵי הַקְּטָנָה. וּמִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל פִּנְגָּדָם הֵם.

וּמִשׁוֹם זֶה ח', שֶׁהוּא חוּט קָטָן, תִּשְׁבֵּר אוֹתָהּ, וְתַפְנֵס אוֹת ה' בְּמִקּוּמָהּ. שִׁבְתַּחֲלָה נֶאֱמַר קִנְיָה וְסוּף קָמְלוֹ. קִנְיָה - שֶׁלְטוֹן שֶׁל רוּמֵי. וְסוּף - לְכָל הַמְּלָכִיּוֹת, שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ. גָּעַר חֵיט קִנְיָה - גָּעַר חֵיט רְעָה, שֶׁהִיא אוֹת ח' מִחֲמִץ, וְשַׁבֵּר רִגְלִיָּה מִן הַמְּחַמֶּצֶת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (משלי ה) רִגְלִיָּה יִרְדוֹת מוֹת. וְעוֹד גָּעַר חֵיט קִנְיָה - שַׁבֵּר רִגְלֵי הַקּוֹי"ף מִקִּנְיָה, וְיִשְׁאַר הֵנָּה. מִיָּד - (ישעיה מ) הֵנָּה ה' אֱלֹהִים בְּחֹזֶק יָבֵא, (שם מא) רִאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הַנֶּם וְלִירוּשָׁלַיִם מִבְּשׂוּר אֶתֶן. הֵנָּה - ס', אַחַר אֶלֶף וּמֵאֵתִים.

וְאָמַר הַמְּנַזְרֵה הַקְּדוֹשָׁה, נֶאֱמַר (בראשית מז) כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. לְהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל מְשִׁיחַ רִאשׁוֹן. וְשֵׁשׁ, לְהַתְּעוֹרְרוֹת מְשִׁיחַ שְׁנַיִם. נִשְׁאַרוּ שֵׁשׁ שְׁנַיִם לְשִׁבְעִים וְשָׁנַיִם, לְקַיֵּם בָּהֶם (ויקרא כה) שֵׁשׁ שְׁנַיִם תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שְׁנַיִם תִּזְמַר כְּרִמָּה וְאַסְפֹּת אֶת תְּבוּאַתָּהּ, שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה ב) קִדַּשׁ יִשְׂרָאֵל לְה' רִאשִׁית תְּבוּאַתָּהּ.

אִם כֵּן, מָה פְּתוּב לְמַעֲלָה (שם לא) רָנוּ לְיַעֲקֹב שְׂמֵחָה? אֲלֵא אַרְבַּע גְּאֻלוֹת עֲתִידוֹת לְהִיּוֹת פִּנְגָּד אַרְבַּע פּוֹסוֹת שֶׁל פֶּסַח. מִשׁוֹם

שִׁישְׂרָאֵל מִפְּזָרִים בְּאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם, וְאֵלוּ שִׁיחֵי רְחוּקִים - לְשִׁשִּׁים. וְהַשְּׁלִישִׁים - לְשִׁשִּׁים וְשָׁנַיִם.

וְנֶאֱדָרוֹת אֵלוּ יִהְיוּ בְּאַרְבַּע חֵיט, בְּשֵׁם יְהוִ"ה שְׂרוּכָב עֲלֵיהֶם. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (חבקוק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. שֶׁכִּנְגָדָם יְעוֹרֵר לְמִטָּה אַרְבַּעַת דְּגָלִים וְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים, בְּסוּד שֶׁל

(ישעיה כז) שֵׁם יְרֵעָה עֲגֵל וְשֵׁם יִרְבֵּץ. שֵׁם יְרֵעָה עֲגֵל, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (דברים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ הֵדָר לוֹ. וְשֵׁם יִרְבֵּץ, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. חַד אַעֲבַר רוּמֵי רַבְתִּי. וְחַד אַעֲבַר רוּמֵי זְעִירְתָא. דְּמִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל לְקַבְּלֵיהוּ אֵינוֹן.

וּבְגִין דָּא ח', דָּאִיהוּ חוּטָא זְעִירָא, תְּכַר לָהּ, וְיִיעוֹל ה' בְּאִתְרַהָּ. דְּבִקְדָמִיתָא קִנְיָה וְסוּף קָמְלוֹ. קִנְיָה שֶׁלְטוֹנִיתָא דְרוּמֵי, וְסוּף לְכָל מְלָכִין, דְּעֲתִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַבְרָא לֵיהּ. גָּעַר חֵיט קִנְיָה, גָּעַר חֵיט בִּישָׂא, ח' מִן חֲמִץ, וְאִתְבַּר רִגְלִיָּה מִן מְחַמֶּצֶת, דְּאִתְמַר בָּהּ (משלי ה) רִגְלִיָּה יִרְדוֹת מוֹת. וְעוֹד גָּעַר חֵיט קִנְיָה, יִתְכַר רִגְלֵי קוֹי מִן קִנְיָה, וְיִשְׁתַּאֵר הֵנָּה. מִיָּד הֵנָּה יי אֱלֹהִים בְּחֹזֶק יָבֵא, (ישעיה מא) רִאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הַנֶּם וְלִירוּשָׁלַיִם מִבְּשׂוּר אֶתֶן. הֵנָּה: ס' בְּתַר אֶלֶף וּמֵאֵתֶן.

וְאָמַר (שמות מט) בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, (בראשית מ"ו) כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב, שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. שְׁשִׁים, לְאַתְעוֹרְתָא דְּמְשִׁיחַ רִאשׁוֹן. וְשֵׁשׁ, לְאַתְעוֹרְתָא דְּמְשִׁיחַ שְׁנַיִם. אִשְׁתַּאֲרוּ ו' שְׁנַיִם לְע"ב, לְקַיֵּים בָּהוּ, (ויקרא כה) שֵׁשׁ שְׁנַיִם תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שְׁנַיִם תִּזְמַר כְּרִמָּה וְאַסְפֹּת אֶת תְּבוּאַתָּהּ, דְּאִתְמַר (ירמיה ב) קִדַּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רִאשִׁית תְּבוּאַתָּהּ.

אִם כֵּן, מָה כְּתִיב לְעִיל (ירמיה לא) רָנוּ לְיַעֲקֹב שְׂמֵחָה. אֲלֵא אַרְבַּע גְּאֻלוֹת עֲתִידִין לְמַהוּי, לְקַבֵּל אַרְבַּע פּוֹסוֹת דְּפֶסַח. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל מְפּוֹזְרִין בְּאַרְבַּע פְּנוֹת עֲלָמָא, וְאֵינוֹן דִּיהוֹן רְחוּקִין מֵאוּמִין, אִקְדִּימוּ לְרָנוּ. וְתַנְיִינִין, לְשִׁתִּין. וְתַלִּיתָאִין, לְשִׁתִּין וְשִׁית. וּרְבִיעֵאִין לְע"ב.

וּפּוֹרְקָנִין אֲלִין, יִהוֹן בְּאַרְבַּע חִיּוֹן, בְּשֵׁם יְהוָה דְּרַכִּיב עֲלֵיהוּ. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (חבקוק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. דְּלַקְבְּלֵיהוּ, יִתְעַר לְתַתָּא

שִׁישְׂרָאֵל מִפְּזָרִים בְּאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם, וְאֵלוּ שִׁיחֵי רְחוּקִים - לְשִׁשִּׁים. וְהַשְּׁלִישִׁים - לְשִׁשִּׁים וְשָׁנַיִם.

וְנֶאֱדָרוֹת אֵלוּ יִהְיוּ בְּאַרְבַּע חֵיט, בְּשֵׁם יְהוִ"ה שְׂרוּכָב עֲלֵיהֶם. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (חבקוק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. שֶׁכִּנְגָדָם יְעוֹרֵר לְמִטָּה אַרְבַּעַת דְּגָלִים וְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים, בְּסוּד שֶׁל

יהוה מלך, יהוה מלך, יהוה מלך, (שמות טו) יהוה ימלך לעלם ועד. שתים עשרה אותיות הן, כנגד שנים עשר שבטים, ושנים עשר פנים של שלשת האבות, שנאמר עליהם, האבות הן הן המרפכה. והם עשרה שבטים, אלה שנים שני שבטים - מאתים שנה. ומי"ב אותיות תלויים ע"ב שמות, שהם ע"ב שנים אחר האלה ומאתים.

והם כ"ד, לכל חיה משלש חיות. כ"ד הסוד שלו, (ישעיהו) וקרא זה אל זה ואמר. והם שלש פתות מכ"ד צורות. פת אחת אומרת קדוש, וכת שניה אומרת קדוש, וכת שלישית אומרת קדוש. מיד מתעורר השמאל במ"ב אותיות, ועושה דין בעמלק.

(דברים כב) פי יקרא קן צפור לפניך בדרך - בעלי מקרא. בכל עץ - בעלי משנה, שהם כאפרוחים המקננים בענפי האילן. יש שאומרים, בכל עץ - אלו ישראל, שנאמר בהם (ישעיה סה) כי כימי העץ ימי עמי. או על הארץ - אלו בעלי תורה (משנה), שנאמר בהם, על הארץ תישן ותיי צער תחיה ובתורה אתה עמל. אפרוחים - אלו פרחי כהנה. או ביצים - אלו שזן אותם הקדוש ברוך הוא מקרני ראמים ועד ביצי כנים. והאם רבצת על האפרוחים - בזמן שהיו מקריבים קרבנות. מה כתוב? לא תקח האם על הבנים. חרב בית המקדש וכטלו הקרבנות, מה כתוב? שלח תשלח את האם. וגלו הבנים. וזהו שנאמר ואת הבנים תקח לך, מצד זה של האות ו', שהוא עולם

ארבע דגליו, ותריסר שבטין. ברזא דיהוה מלך, יהוה מלך, (שמות טו) יהוה ימלך לעלם ועד. תריסר אתון אינון, לקבל תריסר שבטין, וי"ב אנפין דתלת אבהן, דאתמר עליהו האבות הן הן המרפכה. ואינון עשר שבטין, אלה שנים. תרין שבטין, מאתן שנים. ומי"ב אתון, תליין ע"ב שמיהן, דאינון ע"ב שנים, בטר אלה ומאתן.

ואינון כ"ד, לכל חיה מתלת חיון. כ"ד רזא דיליה, (ישעיהו) וקרא זה אל זה ואמר. ואינון תלת פתות, מן כ"ד צורות. פת אחת אומרת קדוש, וכת תננינא אומרת קדוש, וכת תליתאה אומרת קדוש. מיד אתער שמאלא במ"ב אתון, דעבד דינא בעמלק.

כי יקרא קן צפור לפניך בדרך, (דברים כב) מארי מקרא. בכל עץ, מארי משנה. דאינון פאפרוחים, דמקננין בענפי אילנא. אית דאמרי, בכל עץ, אליו ישראל. (ד' רנ"ב ע"ב) דאתמר בהו, (ישעיה סה) כי כימי העץ ימי עמי. או על הארץ, אליו מארי תורה (ד"א משנה), דאתמר בהו, על הארץ תישן ותיי צער תחיה ובתורה אתה עמל. אפרוחים: אליו פרחי כהנה. או ביצים: אליו דזן לזן קדשא בריך הוא מקרני ראמים ועד ביצי כנים. והאם רבצת על האפרוחים, בזמנא דהוו קריבין קרבנין. מה כתיב לא תקח האם על הבנים.

חרב כי מקדשא, וכטלו קרבנין, מה כתיב, שלח תשלח את האם. וגלו הבנים, והיינו ואת הבנים תקח לך, מסטרא דא דאת ו', דאיהו עולם ארוף דאתמר ביה (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, לעולם שפלו ארוף.

ובאתר דקרבנין, תקינו צלותין, ומצפצפיין בקלין דשיריין. בקול דקריאת שמע, לגבי עמודא דאמצעייתא דאיהו לעילא. דהא אימא וברתא בגלותא, ומיד דנחית, קשרין לה בברתא, דאיהי יד כהה, למטהו

ארוף שנאמר בו (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, לעולם שפלו ארוף. במקום הקרבנות תקנו תפלות, ומצפצפים בקולות של שירים, בקול של קריאת שמע, לקראת העמוד האמצעי שהוא למעלה. שהרי אמא וכת בגלות, ומיד שיוור, קושרים אותו בכת, שהיא

קשירו ו' עם ה', בשית ספיראן. מיד מלחשין לגבי חכמה, ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

אח"ד פבו"ד, גימטריא מ"ה מן חכמה. דנחית ליה לגבי אמה, ומיד דנחית, קשרין ליה עמא בקשורא דתפלין דרישא. ובגין דא בארבע פרשין דתפלין, קדש לי, חכמה. והיה כי יביאך, בינה. שמע ישראל, תפארת, כליל ו' ספירן, בשית תיבין. והיה אם שמע, מלכות, יד פהה. צלותא כתר כ' על רישיה, אין קדוש פיהוה, דסנדלפון קושר כל צלותין, ועביד לון כתר.

בההוא זמנא צריך לסדרא מנורא (ס"א פתורא) לסעודתא דמלפא, ומשכנא ומנרתא וארונא ומדבחא, וכל מיני שמושא דביתא דמלפא. ולא כתר פתורא אזלינן דלאו עובדא דקודשא בריך הוא, דלא אזלינן אלא בתר פתורא דאיהו עובדי ידוי דקודשא בריך הוא, דאיהו שכינתיה. משכן דיליה, פתורא דיליה, מנרתא דיליה, ארונא דיליה, מדבחא דיליה, איהו כלילא מפל מאני שמושא למלפא עלאה.

אינהו אינון דמתקני חמרא ונתמא דמלפא עלאה, דאתמר בהו את קרבני לחמי לאשי, דלית לקרבא ליה לגביה אלא אלין דאתקריאו אשי יי. ובגין דא את קרבני לחמי לאשי. דעליה אתמר, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ואתקרי לחם הפנים, דאינון י"ב אנפין, (במדבר 1) יברכך יהוה, יאר יהוה, ישא יהוה, תריסר אנפין דתלת חיון.

מאי לחם דאלין פנים. דא נהמא דאדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואית ליה נהמא בארבע אנפין, דאינון ארבע אתוון יהוה. האי נהמא דפתורא דמלפא, איהו סלת נקיה.

בכשן דיליה, דאופה ביה נהמא, שכינתא. תמן אתבשל

יד פהה, להיות קשורה ו' עם ה' בשש ספירות. מיד לוחשים לעצמת החכמה: ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

אחד וכבוד גימטריא מ"ה מחכמה. שמוריד אותו אצל אמא, ומיד שירד, קושרים אותו עמה בקשר של תפלין של ראש. ומשום זה בארבע פרשיות של התפלין, שהם: קדש לי - חכמה. והיה כי יביאך - בינה. שמע ישראל - תפארת שכוללת שש ספירות בשש תבות. והיה אם שמע - מלכות, יד פהה. תפלה כתר, כ' על ראשו, אין קדוש פיהוה, שסנדלפון קושר כל התפלות ועושה מהן כתר.

באורו זמן צריך לסדר מנורה (שלח) לסעודה של המלך, ומשכן ומנורה וארון ומזבח, וכל מיני שמוש של בית המלך. ולא אחר שלחן אנו הולכים שאינו עבודת הקדוש ברוף הוא, שאין אנו הולכים אלא אחר שלחן שהוא מעשה ידיו של הקדוש ברוף הוא, שהוא השכינה, משכן שלו, שלחן שלו, מנורה שלו, ארון שלו, מזבח שלו. היא כלולה מפל כלי שמוש למלך העליון.

הם אלו שמתקנים יין ולחם של המלך העליון, שנאמר בהם את קרבני לחמי לאשי, שאין להקריב לו אצלו אלא אלו שנקראים אשי ה'. ומשום זה נאמר את קרבני לחמי לאשי. שעליו נאמר (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ונקרא לחם הפנים, שהם י"ב פנים, שנאמר (במדבר 1) יברכך יהוה, יאר יהוה, ישא יהוה. שנים עשר פנים של שלש חיות.

מהו הלחם של אלו הפנים? זה לחם של אדם, שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויש לו לחם בארבעה פנים, שהם ארבע אותיות יהו"ה. זה הלחם של שלחן המלך, הוא סלת נקיה. הכבשן שלו שאופה בו לחם היא השכינה, ששם מתבשל ונשלם. ומשום זה אין בוצעים אלא

ממקום שנגמר בשולו. כדגמת בשולא. כגוונא דשלימו דפרי, איהו גמר בשולו. והאי איהו אדני, גמר ושלימו דיהוה, דאיהו לחם הפנים. אדני איהו אדני, כבשן דיליה. דאיהו כבושה תחות בעלה. ובגינה אתמר, (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. ולא כמו כבשן של אש הדיוט, אלא כמו כבשן שבו כובש רחמיו על עמו כאשר מתפללים ומבקשים בקשות, כן יכבשו רחמיה את פעסך. וכו', דברים הפבושים של הקדוש ברוך הוא, למה לך לחקר?

ובבבבב התורה יש סלת שנתן לו המלך לאותם שנאמר עליהם, כל ישראל בני מלכים. מאכל הצדיקים. ויש לחם של התורה שהוא פסלת לאותם עבדים ושפחות של בית המלך. ומשום זה במלכה נאמר, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזק לנצרתיה, שהם בעלי משנה. ומשום זה נאמר במאכל של המלך, ופשירית האיפה סלת, ודאי. וזו יו"ד מאדני, שהיא עשירית. וזה סלת של היכל המלך, ומשתבחת (של מאכל המלך נמצאת).

קום המנורה הקדושה, אפה ורבי אלעזר בנה, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתמן מתנה למלך, ולהקריב כל איברים, שהם ישראל, קרבנות להקדוש ברוך הוא, זה שנקרא נשמה של האיברים, שכינה הקדושה, אש של גבוה. שאחוז בעצים שנקראים עצי העולה, שהם עץ המנורה, שמתאחדת בהם התורה, שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'.

ונאמר בה עלה לה', קרבן לה', אשה לה'. ונאמר את קרבני לחמי לאשי. והרי פתוב שאין

ואשתלים. ובגין דא, אין בוצעין אלא מאתר דגמר בשולא. כגוונא דשלימו דפרי, איהו גמר בשולו. והאי איהו אדני, גמר ושלימו דיהוה, דאיהו לחם הפנים. אדני, כבשן דיליה. דאיהו כבושה תחות בעלה. ובגינה אתמר, (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. ולא ככבשן דאש דהדיוט, אלא ככבשן, דביה פבש רחמיו לעמיה, כד מצלין ובעון בעותין, כן יכבשו רחמיה את פעסך. וביה כבשי דרחמנא למה לך.

ובנהמא דאורייתא, אית סלת דיהב ליה מלפא, לאינון דאתמר עליהו, כל ישראל בני מלכים. מיכלא דצדיקאי. ואית נהמא דאורייתא, דאיהו פסולת, לאינון עבדין ושפחות, דבי מלפא. ובגין דא במטרוניתא אתמר (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזק לנצרתיה, דאינון מארי מתניתין. ובגין דא אתמר במיכלא דמלפא, ופשירית האיפה סלת ודאי, ודא יו"ד מן אדני, איהו עשירית. ודא סלת דהיכלא דמלפא אשבתת (ר"א דמיכלא דמלפא אשתבחת).

קום בוצינא קדישא, אנת ורבי אלעזר ברך, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתקנא דורונא למלפא, ולקרבא כל אברין, דאינון ישראל, קרבנין לקודשא בריהו הוא דאתקרי נשמה, לגבי אברים שכינתא קדישתא, אש של גבוה. דאחיד בעצים, דאתקריאו עצי העולה, דאינון עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש אתקריאו, אינון מארי תורה, דאתאחדת בהון אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'.

ואתמר בה, עולה ליני, קרבן ליני, אשה ליני, ואתמר את קרבני לחמי לאשי. והא כתיב דלית לקרבא

החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'.

ונאמר בה עלה לה', קרבן לה', אשה לה'. ונאמר את קרבני לחמי לאשי. והרי פתוב שאין

קָרְבַּן אֶלָּא לִי, מָאֵי נִיהוּ, אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי. אֶלָּא אֲרַחָא, דְּמֵאֵן דְּקָרִיב דִּירוּנָא, לְמַקְרַב לִיה לְמַלְפָּא, וּלְבַתֵּר אִיהוּ פְּלִיג לִיה, לְמֵאֵן דְּבַעֲי. אוּף הָכִי יִשְׂרָאֵל, מְקָרִיבִין אוּרִייתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (דף רנ"ג ע"א) דְּאִיהוּ לַחֲמוּ, וְאִיהוּ יִינוּ, וְאִיהוּ בְּשׂוּר דִּילִיָּה, וְאִתְּמַר בָּהּ, (בראשית ב) עֲצִים מִעֲצָמֵי וּבְשׂוּר מִבְּשָׂרֵי. בְּשׂוּר קָדֵשׁ, דְּאוּקְמוּהָ עֲלָהּ מֵאֵרִי מִתִּבְתָּאן, בְּבְשׂוּר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עֲסֻקִין.

קָרְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מָאֵי עֲבִיד מֵהוּא דִּירוּנָא. לְמַלְפָּא דְּאֶכִּיל עַל פְּתוּרָא. דְּקָרִיבִין עַל פְּתוּרִיָּה מְכַל מִין וּמִין, סֵלֶת, וּבִינּוּנֵי, וּפְסוּלֶת. וְאִיהוּ פְּלִיג מִפְּתוּרִיָּה, לְכָל מֵאֵרִי סְעוּדָתָא, לְכָל חַד כְּדָקָא יָאוּת, עַל יְדֵי מְמַנְן דִּילִיָּה. וּמֵהוּא נִהְמָא, דְּאִיהוּ סֵלֶת, דְּמַלְפָּא אֶכִּיל, אִיהוּ מְנִי לְמִיָּהב לְאִינוּן דְּרַחֲמֵינָן גְּבִיָּה. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי רִיחַ נִיחָחִי. דְּהִינּוּ (דברים יח) אִשִּׁי יְיָ וּנְחַלְתוּ יֹאכְלוּן (וְדָא הוּא תְּהוּא דְּאִתְּמַר בֵּיה (משלי ט) לָבוּ לַחֲמוּ בְּלַחֲמֵי וּשְׂתוּ בֵּין מִסְכְּתֵי). הָאֵי אִיהוּ מִסְטָרָא דְּאִלְפָּא דְּחֵי. אֶבֶל מִסְטָרָא דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, מְנִי לְמִיָּהב בִּינּוּנֵי, לְמַלְאָכִים. וּפְסוּלֶת לְשֹׁדֵינָן וּמִזִּיקִין, דְּאִינוּן מְשֻׁמְשִׁין לְסוּסוֹן וּלְפָרְשֵׁינָן דְּמַלְפָּא.

וְאוּף הָכִי דְּפָרְשִׁין דְּמַלְפָּא, הוּוּ מֵאֵרִי מִשְׁנָה, דְּאִינוּן כְּמַלְאָכִים. מְשֻׁמְשִׁין לוֹן שְׂדִים יְהוּדָאֵי, דְּאִינוּן רְשִׁימִין בְּאוּת שְׂדֵי, (ס"א בְּאוּת י) וְאִית שְׂדִין וּמִזִּיקִין מִסְטָרָא דְּמִסְאָבוּ, דְּאִתְקִרְאוּ שְׂדִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת. (קהלת ז) וְזֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים.

וּבְגִין דָּא אֲמַרוּ מֵאֵרִי מִתְנִיתִין, דְּאִינוּן ג' מִינִין מִינִיָּהוּ, חַד מִין דְּלֵהוֹן כְּמַלְאָכֵי הַשָּׁרַת. וּמִין תְּנִינָא, כְּבִנֵי אָדָם. וּמִין תְּלִיתָאֵי, כְּבַעֲרִין. וְאִית בְּהוֹן חִפְיִמִין בְּאוּרִייתָא דְּכַתְּבָה וּדְבַעֲלָהּ. אִתְקִרִי יוֹסֵף שִׂידָא, עַל שֵׁם דְּאוּלִיד לִיה שֵׁד. וְלֵאוּ לְמַגְנָא אֲמַרוּ מֵאֵרִי מִתְנִיתִין, אִם הֵרַב

לְהַקְרִיב קָרְבַּן אֶלָּא לְשֵׁם ה', מֵהוּ אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי? אֶלָּא הַדְּרָךְ, שְׂמֵי שְׂמַקְרִיב דִּירוּן לְהַקְרִיב אוּתוּ לְמַלְךְ וְאַחַר כֵּף הוּא מַחְלֵק אוּתוּ לְמִי שְׂרוּצָה, אִף כֵּף יִשְׂרָאֵל מְקָרִיבִים תּוֹרָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂהוּא לַחֲמוּ, וְהוּא יִינוּ, וְהוּא בְּשׂוּר, וְנִתְּמַר בָּהּ (בראשית ב) עֲצִים מִעֲצָמֵי וּבְשׂוּר מִבְּשָׂרֵי. בְּשׂוּר קָדֵשׁ, שְׂפָרְשׁוּ עֲלֵיהָ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּבְשׂוּר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם אֲנוּ עֲסוּקִים.

מָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוּתוּ דִּירוּן? מְשַׁל לְמַלְךְ שְׂאֶכֶל עַל שְׁלַחֲוֹן, וּמְקָרִיבִים עַל שְׁלַחֲוֹן מְכַל מִין וּמִין - סֵלֶת, וּבִינּוּנֵי, וּפְסוּלֶת. וְהוּא מַחְלֵק מְשֻׁלְחָנוּ לְכָל בְּעֵלֵי הַסְּעוּדָה, לְכָל אֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי, עַל יְדֵי הַמְּמַנִּים שְׁלוּ. וּמֵאוּתוּ לַחֲמוּ שְׂהוּא סֵלֶת, שְׂהַמְלֵךְ אוֹכֵל, הוּא מְצוּה לְתַת לְאֵלוּ שְׂאֵהוּבִים אֶצְלוּ. זְהוּ שְׂכַתוּב אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי רִיחַ נִיחָחִי. כְּלוּמַר, (דברים יח) אִשִּׁי ה' וּנְחַלְתוּ יֹאכְלוּן (וְדָדוּ אוּתוּ שְׂנִאֲמַר בּו (משלי ט) לָבוּ לַחֲמוּ בְּלַחֲמֵי וּשְׂתוּ בֵּין מִסְכְּתֵי) - זְהוּ מְצַד שֵׁל עֵץ הַחַיִּים. אֶבֶל מְצַד שֵׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, מְצוּה לְתַת בִּינּוּנֵי לְמַלְאָכִים, וּפְסוּלֶת לְשֹׁדֵינָן וּמִזִּיקִים, שְׂהֵם מְשֻׁמְשִׁים לְסוּסִים וּלְפָרְשִׁים שֵׁל הַמְּלֵךְ.

וְאַף כֵּף שְׂפָרְשֵׁי הַמְּלֵךְ הִיוּ בְּעֵלֵי מִשְׁנָה, שְׂהֵם כְּמַלְאָכִים - מְשֻׁמְשִׁים לְהֵם שְׂדִים יְהוּדִיִּים, שְׂהֵם רְשׁוּמִים בְּאוּת שְׂדֵי (בְּאוּת י). וְיֵשׁ שְׂדִים וּמִזִּיקִים מְצַד הַטְּמֵאָה, שְׂנִקְרָאִים שְׂדִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת. (קהלת ז) וְזֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים.

וּבְשׂוּם זֶה אֲמַרוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׂהֵם ג' מִינִים מֵהֵם: אֶחָד מִין כְּמַלְאָכֵי הַשָּׁרַת, וּמִין שְׂנֵי כְּבִנֵי אָדָם, וּמִין שְׂלִישֵׁי כְּבִהְמוֹת. וְיֵשׁ בְּהֵם חֲכָמִים בְּתוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְשְׂבַעֲלָהּ. נִקְרָא יוֹסֵף הַשֵּׁד, עַל שֵׁם שְׂהוּלִיד אוּתוּ שֵׁד. וְלֵא לְחַנְסֵם אֲמַרוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, אִם הֵרַב דּוּמָה לְמַלְאָךְ ה'

צבאות, תורה יבקשו מפיהו. ואשמדאי המלך, הוא וכל משפחתו, כבר בארנו שהם שדים יהודיים, שנכנעים בתורה ובשמות התורה.

ובני אהרן, משום שערכו קרבנותיהם, בגלל זה נענשו. שכל הקרבנות, אף על גב שנקרבים בשביל המלך, הוא מחלק להם לכל אחד כמו שראוי, ונוטל לחלקו מה שראוי לו. (ע"כ רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא.

זהר:

ובחבור הקדמון, נאמר (במדבר כח) וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'. אמר רבי אבא, יום הפורים, מיהו היום? זה נהר היצא מעדן, שהוא יום מאותם פורים עליונים. וזהו שהתורה תלויה בו, והוא מוציא כל סודות התורה. ומשום שהוא עץ החיים, צריכים להביא פרות האילן.

רעיא מהימנא

וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו' (במדבר כח). רבי אבא אמר, יום הפורים הם פורים עליונים של התורה. זהו שכתוב (שמות כג) ראשית פבורי אדמתך תביא וגו'. אמר הרועה הנאמן, כמו הפירות לאמותיהם, אף כף נקראו הפרות פורים, של פרות האילנות. (הושע ט) כפבורה בתאנה, כף ישראל קדמונים ובכורים להקדוש ברוך הוא מכל אמות העולם. זהו שכתוב (ירמיה א) קדש ישראל ליהוה וגו'. ומשום זה נאמר בהם, (שמות כג) תביא בית ה' אלהיך. ומשום זה אמות עובדי כוכבים ומזלות שנאמר בהם (ישעיה ט) ויאכלו את ישראל בכל פה - יאשמו רעה תבא אליהם. אף כף ו' שפולגה משש ספירות, והוא בן י"ה, שנקרא בכ"ר. וכל ענפים שיוצאים ממנו שבהם

הומה למלאך? צבאות, תורה יבקשו מפיהו. ואשמדאי מלכא, הוא וכל משפחתיה, הא אוקימנא דאינון שדין יהודאין, דאתפייזין באורייתא, ובשמקין דאורייתא.

ובני אהרן, בגין דעריכו קרבנהון, בגין דא אתענשו, דכלהו קרבנין אף על גב דאתקריבו לגבי מלכא, איהו פליג לון לכל חד פדקא חזי. ונטל לחולקיה מה דאתחזי ליה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

ובחבורא קדמאה (במדבר כ"ח) וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'. אמר רבי אבא, יום הפורים, מאן יום. דא נהר היוצא מעדן, דאיהו יומא מאינון בכורין עלאין. ודא איהו דאורייתא תליא ביה, ואיהו אפיק כל רזין דאורייתא. ובגין דאיהו אילנא דחיי, פרי אילנין אצטריכו לאייתאה.

רעיא מהימנא

וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'. (במדבר כח) רבי אבא אמר, יום הפורים אינון פורים עלאין דאורייתא. הדא הוא דכתיב, (שמות כג) ראשית פבורי אדמתך תביא וגו'. אמר רעיא מהימנא, כגוונא דבכורים לאמהון, אוף הכי אתקריאו פירות פורים, דפירות דאילנין, (הושע ט) כפבורה בתאנה, הכי ישראל קדמונים ובכורים לקודשא בריך הוא, מכל אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליהוה וגו'. ובגין דא אתמר בהון, (שמות כג) תביא בית יהוה אלהיך. ובגין דא אומין עובדי כוכבים ומזלות, דאתמר בהון (ישעיה ט) ויאכלו את ישראל בכל פה יאשמו רעה תבא אליהם. אוף הכי ו' דכליל שית ספיראן, ואיהו בן י"ה, אתקרי בכ"ר. וכל ענפין דנפקין מגיה דבהון ראשין, כגוונא תביא בית ה' אלהיך. ומשום זה אמות עובדי כוכבים ומזלות שנאמר בהם (ישעיה ט) ויאכלו את ישראל בכל פה - יאשמו רעה תבא אליהם. אף כף ו' שפולגה משש ספירות, והוא בן י"ה, שנקרא בכ"ר. וכל ענפים שיוצאים ממנו שבהם

דא אתקריאו בפורים. ו' איהו נהר, מאינון בפורים
 עלאין, ויהוא נהר נפיק מעדן. ודא איהו דאורייתא
 תלויא ביה. וכד נפיק נפקי כל רזין דאורייתא, ובגין
 דאיהו אילנא דחיי אורייתא, הדא
 הוא (נ"א תדא היא) דכתיב, (משלי ג) עץ
 חיים היא למחזיקים בה. ופקודין
 דילה דמזין לאיבא פרי דאילניו,
 אצטריכו לאייתאה.

אמר רעיא מהימנא ואי תימרון אמאי בפורים, דלהון
 אתקריאו מנחה חדשה, משית ירחין לשית ירחין.
 ומבר נש דאתמר ביה (דברים כ) כי האדם עץ השדה, לתשע
 ירחין, או לשבעה. ובעירא אוף הכי, שבעת ימים יהיה
 (ויקרא כב) תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן
 אשה ליהוה, לקרבא קרבנא גדם יי. ועוד ספיראן, בהון
 שם יהוה, וכל פנויין דיליה, אמאי אתקריאו בשם חיון.
 אלא מנחה חדשה בארז רזא, דא שכנינתא. משית ירחין
 לשית ירחין, אינון שית ספיראן, דאתקריאו שנים
 קדמוניות לבריאת עלמא, דאינון שיתא אלפי שנין תוי
 עלמא, מסטרא דאימא עלאה. ומסטרא דאימא תתאה,
 אתקריאו ירחין. ובגין דקדמו לעלמא, וכל ברין,
 אתקריאו בפורים.

ושכינתא מנחה חדשה, מסטרא דחיה, דאתמר בה
 (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. ואיהו תשע
 לחשבון זעיר דחנוף. איהו בר נש (דף רנ"ג ע"ב) דאתיליד
 לתשע ירחין דעופרא, דאיהו עשיראה. ובדא כליל
 מפלהו, ואתקרי בן בוכרא, על שם אות ברית, דאיהו
 י, טפה קדמאה דאתמשף מניה זרע יורה כחץ. דאיהו
 ו', ואיהו י', סליק על ו', פאיבא דסליק על ענפא דאילנא.
 ואף על גב דכמה ענפין אית באילנא, וכמה תאנים

כלול מכלם, ונקרא בן בכור, על שם אות ברית, שהיא י',
 יורה כחץ, שהיא ו', והיא י' שעולה על ו' כפרי שעולה על ענף האילן.
 ואף על גב שפמה ענפים יש באילן וכמה תאנים עליהם - אלו שהקדימו בראשונה נקראים

ראשים, כמו זה (ציור למעלה)
 נקראים בפורים. אות ו' היא נהר
 מאלו בפורים עליונים, ואותו
 נהר יוצא מעדן, וזהו שהתורה
 תלויה בו. וכאשר יוצא, יוצאים
 כל סודות התורה, ומשום שהוא
 עץ החיים של התורה, זהו (אחת
 היא) שכתוב (משלי ג) עץ חיים היא
 למחזיקים בה. והמצוות שלה
 דומות לפרי של האילנות,
 צריכים להביאן.

אמר הרועה הנאמן, ואם תאמרו
 מדוע הבפורים שלהם נקראים
 מנחה חדשה, מששה חדשים
 לששה חדשים, ומאדם שנאמר
 בו (דברים כ) כי האדם עץ השדה -
 לתשעה חדשים או לשבעה.
 ובהמות אף כף - שבעת ימים
 יהיה (ויקרא כב) תחת אמו ומיום
 השמיני והלאה ירצה לקרבן
 אשה לה', להקריב קרבן לפני
 ה'. ועוד, הספירות, בהן שם
 יהוה, וכל הפנויים שלו, מדוע
 נקראות בשם חיות?

ארא מנחה חדשה בדרך סוד זו
 השכינה. מששה חדשים לששה
 חדשים אלו שש ספירות,
 שנקראות שנים קדמוניות
 לבריאת העולם, שהן שש אלף
 שנים שקים העולם, מצד של
 אמא עליונה. ומצד של אמא
 תחתונה נקראים חדשים. ומשום
 שקדמו לעולם ולכל הבריות,
 נקראים בפורים.

והשכינה, מנחה חדשה, מצד של
 חיה, שנאמר בה (יחזקאל א) ודמות
 פניהם פני אדם. והוא תשע
 לחשבון קטן של חנוף. הוא אדם
 שנולד לתשעה חדשים של
 המעברת, שהיא עשירית. ובזה
 טפה ראשונה שנמשך ממנה זרע
 יורה כחץ, שהיא ו', והיא י' שעולה על ו' כפרי שעולה על ענף האילן.
 ואף על גב שפמה ענפים יש באילן וכמה תאנים עליהם - אלו שהקדימו בראשונה נקראים

בפורים. אלו הם ראשים של כלם. פדגמא שלהם נאמר (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם. (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי כרא אלה. (במדבר א) שאו את ראש כל עדת בני ישראל.

שאו שערים ראשיכם. שערים אלו הם חמשים שערים של בינה, שהיא ישיבה של מעלה. ושאו פתחי עולם - של ישיבה של מטה. שכל מי שמשתדל בתורה, לבסוף מתנשא. זהו שכתוב (משלי ו) אם נבלת בהתנשא. ובארוהו בעלי המשנה, כל המנבל עצמו על דברי תורה, לסוף מתנשא, ויבא מלך הפבוד, ואין כבוד אלא תורה.

מבאן, מי שלומד תורה שנקראת כבוד, נקרא מלך. ולא תאמר באותו עולם הבא ולא יותר - אלא מלך בשני עולמות, בדמות רבנו. ומשום זה כפול הפסוק פעמים. אחת - מי זה מלך הפבוד. שתיים - מי הוא זה מלך הפבוד. שאו שערים ראשיכם, מהו ראשיכם? פעמים. אלו חיות המרפבה העליונה, וחיות המרפבה התחתונה. ובחבור הקדמון.

(ע"כ רעיא מהימנא).

רבי שמעון פתח פסוק ואמר, שאו שערים ראשיכם וגו'. פסוק זה בארוהו ונתבאר. אבל שאו שערים ראשיכם - אלו הם שערים עליונים, שערים של שכל עליון, ואלו חמשים שערים. ראשיכם - אלו הראשים מי הם? אלא כל אחד ואחד יש לו ראש להתפשט ולעלות זה בזה ולהפלל זה בזה.

מצאנו בספרו של חנוך: שאו שערים - אלו הם שערים שלמטה מהאבות, ואלו שלשה אחרונים.

ראשיכם - אלו הם ראשי אלפי ישראל, ואלו האבות העליונים, ואלו ראשים של אותם שערים. ומשום אלו שהם אופנים, שסובבים ונוטלים אותם על כתפיהם, אומרים שאו שערים ראשיכם.

עליהו, אינון דאקדימו בקדמימא, אתקריאו בפורים. אלין אינון רישין דכלהו. פגוונא דלהון אתמר (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם. (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי כרא אלה. (במדבר א) שאו את ראש כל עדת בני ישראל.

שאו שערים ראשיכם. שערים אלין, אינון חמשין תרעין דבינה. דאיהי מתיבתא דלעילא. ושאו פתחי עולם, דמתיבתא תתאה, דכל מאן דאשתדל באורייתא לסוף מתנשא. הדא הוא דכתיב, (משלי ו) אם נבלת בהתנשא. ואוקמוה מארי מתניתין, כל המנבל עצמו על דברי תורה, לסוף מתנשא, ויבא מלך הפבוד, ולית כבוד אלא תורה. מהבא, מאן דילין אורייתא דאתקריאת כבוד, אקרי מלך. ולא תימא בההוא עלמא דאתי ולא יתיר,

אלא מלך בתרין עלמין, בדיוקנא דמאריה. ובגין דא כפול פסוקא תרין זמנין, חד מי זה מלך הפבוד. תניינא מי הוא זה מלך הפבוד. שאו שערים ראשיכם, מאי ראשיכם תרין זמנין. אינון חיון דמרפבתא עלאה, וחיון דמרפבתא תתאה. ובחבורא נקמא (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי שמעון פתח קרא ואמר, שאו שערים ראשיכם וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל שאו שערים ראשיכם, אלין אינון תרעין עלאין, תרעין דסכלתנו עלאה. ואינון חמשין תרעין. ראשיכם, אינון ראשים מאן אינון. אלא, כל חד וחד, אית ליה רישא לאתפשטא ולמיעל דא בדא, ולאכללא דא בדא.

אשכחנא בספרא דחנוך, שאו שערים, אלין אינון תרעין דלתתא מאבהן, ואינון תלתא בתראין. ראשיכם: אלין אינון ראשי אלפי ישראל, ואינון אבהן עלאי, ואינון ראשין דאינון תרעין. ובגין אלין דאינון אופנים, דסחרן ונטלין לון על פתפייהו, אמרי

שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם, שָׂאוּ לְמֶאן. לְרָאשֵׁיכֶם. דְּאִינוּן רָאשֵׁין עַלְיֵיכוּ, וְשִׁלְטָנִין עַלְיֵיכוּ, וְהִנְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. אֵלִין אִמְהָן וְאַרְבַּע אִינוּן דְּלִתְפָּא.

וְיִבּוּא מְלָךְ הַכְּבוֹד, דָּא מְלָכָא עֲלָאָה דְכֻלָּא, דְּאִיהוּ מְלָךְ מִהֵוּא כְּבוֹד, דְּנִהִיר לְסִיחָרָא, וּמֶאן אִיהוּ. יֵי צְבָאוֹת. וְיִבּוּא, לְאָן אָתֵר. לְמִיעַל אֹרִייתָא בְּאַרוּנָא, בְּחִבּוּרָא חֲדָא, כְּדָקָא יָאוּת. וְכִיּוֹן דְּהָאֵי עָאל לְאַתְרֵיהּ, כְּדִין אֹרִייתָא עָאל בְּאַרוּנָא. וְאַתְחַבֵּר חִבּוּרָא חֲדָא, אֹרִייתָא עֲלָאָה, בְּאַוּרִיתָא (דף ו' ט"ד ע"א) דְּבַעַל פֶּה, מִתְחַבְּרוּ לְפָרְשָׁא מִלִּין סְתִימִין.

אִימְתִי. בְּשַׁבְעֵתִיכֶם. לְמַנְיָנָא דְאַתּוֹן מוֹנִין. דְּכֻכֵּל שְׁעֵתָא דִּישְׂרָאֵל עֲבָדִין חוּשְׁבָנִין לְיַרְחִין וְזַמְנִין, קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַקִּין תִּיבָה גוֹ אִינוּן רְקִיעִין, וְאַעֲבַר פְּרוּזָא, הָא בְּנֵי לְתַתָּא, קַדְשׁוֹ יִרְחָא, קַדְשׁוֹ זַמְנָא, אֲתַקְדְּשׁוּ כָּלְכוּ לְעִילָא. וְעָבִיד לְכָל חִילֵי דְבִשְׁמִיא, דְּמִתְקַדְּשִׁין כְּחֲדָא בְּעַמָּא קְדִישָׁא, וְכֻלְהוּ נְטִירֵי כְּחֲדָא, נְטִירָא חֲדָא, וְעַל דָּא בְּשַׁבְעֵתִיכֶם, לְמַנְיָנָא דְאַתּוֹן מוֹנִין אִינוּן שְׁבַע שַׁבְּתוֹת.

וְכַדִּין מְשִׁיף קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מְשִׁיכוּ דְשַׁבַּע דְּרַגִּין לְתַתָּא, בְּהֵוּא דְרַגָּא דְאַתְאֲחַד בְּהוּ, בְּאִינוּן שְׁבַע שַׁבְּתוֹת. (ס"א בְּאִינוּן שְׁבַע שַׁבְּתוֹת. וְכַדִּין מְשִׁיף קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מְשִׁיכוּ דְשַׁבַּע דְּרַגִּין דְּלְעִילָא, בְּהֵוּא דְרַגָּא לְתַתָּא דְאַתְאֲחַד בְּאִינוּן שְׁבַע שַׁבְּתוֹת). וְאִי תִימָא, וְהָא שִׁיתָא אִינוּן וְלֹא יִתִיר. אָלֹא כְּדִין אִימָא יִתְבָּא עַל אֲפֻרֹחִין, וְאַשְׁתַּכַּחַת רְבִיעָא עַלְיֵיהוּ. וְאַנְן מְפָרְחִין לָהּ, וְנִטְלִין אִינוּן שִׁית בְּנִין. בְּהָאֵי דְרַגָּא דְלְתַתָּא, לְקִימָא דְכְּתִיב, (דברים כב) שִׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים וְגו'.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר, בְּהָאֵי יוֹמָא, לֹא נִטְלִין

שָׂאוּ, לְמִי? לְרָאשֵׁיכֶם. שְׂאוּ רָאשֵׁים עַלְיֵיכֶם וְשׁוֹלְטִים עַלְיֵיכֶם. וְהִנְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם - אֵלוּ הָאִמְהוֹת, וְאַרְבַּע הֵן שְׁלֹמֶטָה.

וְיִבּוּא מְלָךְ הַכְּבוֹד - זֶה הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל, שֶׁהוּא מְלָךְ מֵאוֹתוֹ כְּבוֹד, שְׂמֵאִיר לְלִבְנָהּ. וּמִי הוּא? ה' צְבָאוֹת. וְיִבּוּא, לְאִיזָה מְקוֹם? לְהִכְנִיס הַתּוֹרָה בְּאֵרוֹן, בְּחִבּוּר אֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי. וְכִיּוֹן שְׂוָה נִכְנַס לְמְקוֹמוֹ, אִזּוֹ הַתּוֹרָה נִכְנַסַת בְּאֵרוֹן, וּמִתְחַבֵּר חִבּוּר אֶחָד, תּוֹרָה עֲלִיוֹנָה בְּתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, מִתְחַבְּרוֹת לְפָרֵשׁ דְּבָרִים סְתוּמִים.

מִתִּי? בְּשַׁבְעֵתִיכֶם, לְמַנְיָן שְׂאֵתִם מוֹנִים. שְׁכַל שְׁעָה שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים חֲשׁוֹבִין לְחֲדָשִׁים וְזַמְנִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקַן תְּכָה תוֹף אוֹתָם רְקִיעִים, וּמַעֲבִיר כְּרוֹז: הִנֵּה בְנֵי לְמֶטָה, קַדְשׁוֹ הַחֲדָשׁ, קַדְשׁוֹ זְמַן, הַתְּקַדְּשׁוּ כָּלְכֶם לְמַעְלָה! וְעוֹשֶׂה לְכָל הַחֲלִילוֹת שְׁבַשְׂמִים שְׂמִתְקַדְּשִׁים כְּאֶחָד בְּעַם הַקְּדוֹשׁ, וְכָלִם שׁוּמְרִים כְּאֶחָד שְׂמִירָה אַחַת, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בְּשַׁבְעֵתִיכֶם, לְמַנְיָן שְׂאֵתִם מוֹנִים אוֹתָם שְׁבַע שַׁבְּתוֹת.

וְאִזּוֹ מוֹשֵׁף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַמְּשַׁכָּה שֶׁל שְׁבַע מְדַרְגוֹת לְמֶטָה בְּאוֹתָהּ מְדַרְגָּה שְׂמִתְאֲחַדַת בְּהֵן, בְּאֵלוּ שְׁבַע שַׁבְּתוֹת. (בְּאוֹתָן שְׁבַע שַׁבְּתוֹת. וְאִזּוֹ מוֹשֵׁף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַמְּשַׁכָּה שֶׁל שְׁבַע מְדַרְגוֹת שְׂלֹמֶעֱלָה בְּאוֹתָהּ מְדַרְגָּה שְׂלֹמֶטָה שְׂמִתְאֲחַדַת בְּאֵלוּ שְׁבַע שַׁבְּתוֹת). [אם תֵּאמַר, וְהָרִי שֶׁשׁ הֵן וְלֹא יוֹתֵר - אֵלֹא כְּאִשֶׁר אִמָּא יוֹשֶׁבֶת עַל הָאֲפֻרֹחִים וְנִמְצָאָת רֹכְבַת עֲלֵיהֶם, וְאַנּוּ מְשַׁלְּחִים אוֹתָהּ וְלֹקְחִים אֵלֶיהָ הַשְּׂשָׁה בָּנִים בְּזוֹ הַמְּדַרְגָּה שְׂלֹמֶטָה, לְקַיֵּם שְׂנֵאֱמַר (דברים כב) שִׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים וְגו'.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר, בְּיוֹם זֶה

לא לוקחים ישראל אלא חמשה בנים, ואלו הם חמשה חמשי תורה. ואם תאמר ששה הם - אלא שבעה הם בצפור אחת שנמצאת בין כנפיה של אמה. וישראל יודעים לצוד ציד טוב, גדול וחסוב. מה עושים? מוציאים מתחת כנפיה של אמה אותה הצפור, בלחישת הפה מלחשים לה, לחישה אחר לחישה.

ואותה צפור שחוששת (שאחבת) לאותן הלחישות ולאותם קולות שמלחשים לה, ואף על גב שהיא תחת כנפי אמה, זוקפת ראשה ומסתפקת אצל אותה לחישה הקול, ופורחת אליהם, ויוצאת מתחת כנפיה של אמה. וכיון שישראל לוקחים אותה, מחזיקים בה ולוחשים אצלה, וקושרים אותה בקשר שלא תעוף ותלך. מיד לוקחים אותה ישראל באותו קשר, והיא מבקשת לעוף וללכת, ואינה יכולה ללכת לה. ובעוד שהיא קשורה בידיהם, הם לוחשים בקולם, והיא מצפצפת עמהם, ומעופפת למעלה ויורדת. וכל אותם בנים שפתח כנפי אמותיהם, כיון ששומעים אותו הצפצוף של אחותם ולחישת אותו הקול, מיד יוצאים תחת כנפי אמותיהם ומעופפים אצל אותה הצפור. וישראל לוקחים אותם ואוחזים בהם. ואם לא אותה צפור שאוחזים בה בתחלה, לא היו אלו מעופפים אצלם לעולמים, ולא יכולים לאחו בהם.

איך צדים צידה של צפור קדושה זו? מתקנים לפניה מאכל מכבד בשמחה וכל תענוגים, ונכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ומצפצפים אליה בקול לחש כמו שראוי. והיא נסתרת תחת כנפיה של אמה, וזוקפת ראשה,

וישראל אלא חמש בנים, ואינון חמשה חומשי תורה. ואי תימא שית אינון. אלא שבע אינון, בחד צפורה דאשכחתי בין גדפה דאימא. וישראל, ידעי למימד צידא טבא, רבא ויקירא. מה עבדי. מפקי מתחות גדפה דאמהא, ההוא צפורה, בלחישו דפומא מלחשו לגבה, לחישו בתר לחישו.

וההוא צפורה דחייש (ס"א דר"ח) לאינון לחישין, ולאינון קלין, דקא מלחשי לגבה. ואף על גב דאיהי תחות גדפי אמהא, זקיף רישא ואסתפלת לגבי ההוא לחישו דקלא, ופרחת לגבייהו, ונפקת מתחות גדפה דאימא. כיון דישאל נטלי לה, אתקיפו בה, ולחשין לה, וקשרין לה בקשורה דלא תפרח ותזיל. מיד נטלי לה ישראל בההוא קשורה, ואיהי בעאת למפרח ולמיזל, ולא יכולת למיזל לה.

ובעוד דהיא קשורה בידיהו, אינון מלחשי בקליהו, ואיהי מצפצפא בהדיהו, (דף ת"ע"ב) ופרחת לעילא ונחתת. וכל אינון בנין דתחות גדפי אמהו, כיון דשמעי ההוא צפצפא דאחתהו, ולחישו דההוא קלא, מיד נפקי מתחות גדפה דאמהו, ופרחי לגבי ההוא צפורה, וישאל נטלי לון, ואחדי בהו. ואלמלא ההוא צפורה דקא אחדי בקדמיתא, אינון לא פרחי לגבייהו לעלמין, ולא יכלין לאחדא בהו.

היך צדין צידה דהאי צפורה קדישא. מתקנין לקמא מיכלא וקירא בחדוה, וכל ענוגין, ועאלין לבי כנשתא ולבי מדרשא, ומצפצפין לגבה בקל לחישו כדקא יאות. ואיהי דמטמרא תחות גדפה דאימא, זקפת רישא, וחרמאת פתורין מתקנין, וצפצופין לגבה פדקא שראוי. והיא נסתרת תחת כנפיה של אמה, וזוקפת ראשה,

אליה כמו שראוי. יוצאת ומעופפת אצלם כמו שנתבאר, ובה אחוזים כל אותם בנים. ומשדחים לאותה שרובצת עליהם, והולכת. משום שהרי מהרקייע השביעי ולמעלה, במקסה ממך אל תדרוש. שלח אותה, שלא תוכל להשיגה, ועל זה כתוב (דברים כב) שלח תשלח וגו'.

מקרא קדש - זוהי הקריאה והצפצוף שעושים לאותה צפור קדושה בראשונה. וכיון שאחוזים בה שאר הימים, נקראים מקראי קדש. צפור זו נקראת קדש, שכתוב כי קדש היא לכם. ומשום שהיא קדש, היא קוראת לכלם ובאים אצלה, ומשום זה נקראים מקראי קדש. היא קוראת, וישראל מצפצפים עמה וקוראים גם כן. ועל זה הם באים אצלם ואוחזים בהם. ומשום זה (ויקרא כג) אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם. מקראי קדש - בצפצופים שלהם, ובאותה צפור קדושה. קדש - שקוראת להם.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, דברים אלו כמה סתומים הם למי שלא יודע, ונגלים למי שיודע בהם. ודאי אותה צפור היא השכינה. הקן שלה זה בית המקדש. וישראל הם האפרוחים, שאמא יושבת עליהם. זהו שכתוב (דברים לב) והאם רבצת על האפרוחים, והם בעלי משנה שמעופפים במצות שלה. או ביצים - אלו בעלי מקרא.

ובזמן שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, מה כתוב? שלח תשלח את האם. זהו שכתוב (ישעיה א)

יאות. נפקת ופרחת לגבייהו כמה דאתמר, ובה אחדין כל אינון בנין.

ומשדחין להווא דרביעא עלייהו ואזלת. בגין דהא מן רקייעא שביעאה ולעילא, במקסה ממך אל תדרוש. שלח ליה, דלא תיכול לאדבקה ועל דא כתיב, (דברים כב) שלח תשלח וגו'.

מקרא קדש, דא קריאה וצפצופא, דעבדין להווא צפרא קדישא בקדמיתא. וכיון דאחדין בה שאר יומין, אקרון מקראי קדש. האי צפרא אקרי קדש, דכתיב, פי קדש היא לכם. ובגין דאיהי קדש, איהי קראה לכולהו ואתיין לגבה. ובגין כן אקרון מקראי קדש. איהי קראה, וישראל מצפצפן בהדה, וקראן אוף הכי. ועל דא אינון אתיין לגבייהו, ואחדי בהו. בגין כן (ויקרא כג) אלה מועדי יי מקראי קדש אשר תקראו אתם. מקראי קדש, בצפצופא דלהון, ובהווא צפרא קדישא קדש, דקרא לון.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, מלין אלין, כמה סתימין אינון, למאן דלא ידע, ונגליין למאן דידע בהו. ודאי ההוא צפרא איהו שכינתא. קן דילה, דא בי מקדשא. וישראל אינון אפרוחין, דאימא יתבא עלייהו. הדא הוא דכתיב, (דברים כב) והאם רבצת על האפרוחים, ואינון מארי משנה, דפרחין בפקודין דילה. או ביצים, אינון מארי מקרא.

ובזמנא דחבו ישראל, ואתחריב בי מקדשא, מה כתיב. שלח תשלח את האם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה

א) ובפשעיהם שלחה אמכם. ואינון מארי שיתא סדרי משנה כתיב בהו, ואת הבנים תקח לך. דאינון שית,

ובפשעיהם שלחה אמכם. ואלו בעלי ששה סדרי משנה כתוב

ששה מצד של ששה בנים שתחת האמא העליונה, שהם בשש תבות של קריאת שמע, או בששה סדרי משנה, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים. וקשרין לון בקשרין התפלין, על רישא ועל דרועא. ובמאי נטלין בנין, בכמה צפופין דקלין דקריאת שמע. ולבתר לחשין בלחישו בצלותא דחשאי, לגבי אימא וברתא, ואינון ה' ה', ונחתין לגביה ו', בקשר דיליה דאיהו יו"ד. ושריא ה' עלאה, על ו', תפלין על רישיה. ה' זעירא, נחת לגבי י', דאיהו קשר דה' עלאה, על ראש ו', ואיהו ו', קשר עמה בה' דיך כהה. ובגין דא, אפרוחים מסטרא דאת ו', כליל ו' סדרי משנה. או ביצים, אלין. מארי מקרא, דאתמר עליהו, בן ה' שנים למקרא, ודא ה'. בנין מסטרא דבן י"ה, אלין מארי קבלה. עליהו אתמר (דברים כב) לא תקח האם על הבנים.

ומשום זה אפרוחים, מצד של אות ו', כולל ששה סדרי משנה. או ביצים - אלו בעלי מקרא שנאמר עליהם בן חמש שנים למקרא, וזו ה'. בנים מצד של בן י"ה, אלו בעלי קבלה. עליהם נאמר (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. ובעלי קבלה אלו בעלי תלמוד, ונאמר עליהם (שם ו) ושננתם. ובארוהו בעלי המשנה, אל תקרי ושננתם אלא ושלשתם. שהם שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. וסוד הדבר - (שם כב) פי קרא קן צפור לפניך בדרך, בבעלי מקרא. (שמות כה) ועשית מנרת זהב טהור. הרי בארוהו, מנרת - כלל. זהב - פרט. מקשה - כלל. וכמה פסוקים בעלי המשנה, אלו מרבים וממעטים, כגון רבה ומעט. אף כף מרבים, אל תקרא מה אלא מאה.

אף כף אל תקרא ושננתם אלא ושלשתם. ודורשים מנוו, שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. כמו שיש בקדושין. אף כף (במדבר ו) ביום פלת משה, ודורשים בו פלת. אם תאמר שדורשים להם מהם - כיצד מאלף בית ולא מעצמם, שהם אין להם רשות להוסיף ולא לגרע אות ממנו, (שהיא ו') או להחליף

מסטרא דשית בנין דתחות אימא עלאה, דאינון בשית תיבין דקריאת שמע. או בשית סדרי משנה, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים. וקשרין לון בקשרין התפלין, על רישא ועל דרועא.

ובמאי נטלין בנין, בכמה צפופין דקלין דקריאת שמע. ולבתר לחשין בלחישו בצלותא דחשאי, לגבי אימא וברתא, ואינון ה' ה', ונחתין לגביה ו', בקשר דיליה דאיהו יו"ד. ושריא ה' עלאה, על ו', תפלין על רישיה. ה' זעירא, נחת לגבי י', דאיהו קשר דה' עלאה, על ראש ו', ואיהו ו', קשר עמה בה' דיך כהה.

ובגין דא, אפרוחים מסטרא דאת ו', כליל ו' סדרי משנה. או ביצים, אלין. מארי מקרא, דאתמר עליהו, בן ה' שנים למקרא, ודא ה'. בנין מסטרא דבן י"ה, אלין מארי קבלה. עליהו אתמר (דברים כב) לא תקח האם על הבנים.

ומארי קבלה, אינון מארי תלמוד. ואתמר עליהו, (דברים ו) ושננתם. ואוקמוה מארי מתניתין, אל תקרי ושננתם, אלא ושלשתם, דאינון שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. ורזא דמלה, (דברים כב) פי קרא קן צפור לפניך בדרך, במקרא. (שמות כה) ועשית מנרת זהב טהור. הא אוקמוה, ועשית מנרת, כלל. זהב, פרט. מקשה, כלל. וכמה מקראין מארי מתניתין, אינון מרביין וממעטין, כגון רבה ומעט. אוף הכי, מרביין, אל תקרי מה. אלא מאה.

אוף הכי, אל תקרי ושננתם, אלא ושלשתם. ודרשינן מניה, שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. כדאיתא בקדושין. אוף הכי, (במדבר ו) ביום פלת משה, פלת דרשינן ביה. אי תימא דרשינן לון מנהון. כיצד מאלפא ביתא, ולא מעצמן דאינון לית לון רשו,

ודורשים מנוו, שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. כמו שיש בקדושין. אף כף (במדבר ו) ביום פלת משה, ודורשים בו פלת. אם תאמר שדורשים להם מהם - כיצד מאלף בית ולא מעצמם, שהם אין להם רשות להוסיף ולא לגרע אות ממנו, (שהיא ו') או להחליף

אות זו באות אחרת. הרי כתוב פלות מלא בתורה, ומי נותן להם רשות לגרע אות ממנה, שהיא ו? הרי אין כאן דבר שמתחלף באלף בית. אלא על אלו תבות חסרות שהן מלאות, ומלאות שהן חסרות, ועל כל פרושים שיכולים לעשות לקשט כלה בתכשיטיה, הקדוש ברוך הוא מצוה לעשות כמו שיאמרו, ולהיות מאמין להם. זהו שכתוב (דברים יז) על פי התורה אשר יורוף.

לאמן שחתך כלי לבושים של המלכות ועשה מהם חתיכות רבות - אלו שיודעים המקומות שחסרים אלו החתיכות או אלו שנשארים, אלו מתקנים אותם הלבושים, ושמים אלו החתיכות שנוספות במקום החסרות, וחתיכות שהן מועטות, מוסיפים עליהן, וזהו שנאמר על פי התורה אשר יורוף.

ואם תאמר, אם כך הוא, מהו שלפעמים טועה אחד מהם ויאמר חזרני בי? אלא עד שיעשו הוראה מאותו דבור שחולקים עליו, יכול אותו שהקשה עליו לומר חזרני בי. שלא כל אלו שמפרקים תכשיטי הפלה יודעים בחתיכות לאן הולכות, עד שיהא הפסק על בריו, תרוצי ההלכות על ברים. המנורה, שבעת נרותיה הוא שנאמר, (אסתר ב) את שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך. כנגד שי"ן של שלשה ראשים ש, ואות שי"ן של ארבעה ראשים שבתפלין, **ש** והם כנגד שבע ברכות של קריאת שמע, שהן: בשחר מברך שמים לפניך ואחת לאחריה, ובערב מברך שמים לפניך ושמים לאחריה. לבתר, פהנא רבא בעבודה, דמשמש בכנפי מצוה, פעמונים ורמונים, אינון קשרין וחולצין וציץ תפלין, מתמן ואילך (שמות ל) ועשית מזבח מקטר קטרת. לאחריה, ובערב מברך שמים לפניך ואחת לאחריה. ואחר כך כהן גדול בעבודה, שמשמש בכנפי מצוה. פעמונים ורמונים - אלו הקשרים והחליות. וציץ - תפלין. משם ואילך, (שמות ל) ועשית מזבח מקטר קטרת.

לאוספא, ולא למגרע אות מניה, (דהיא ו) או לאחלפא את דא באת אחרא. הא פתיב פלות מלא באורייתא. מאן זיהיב לון רשות למגרע אות מניה, דהוא ו', הא לא אית הכא מלה דאתחלף באלפא ביתא. אלא על אלין תיבין חסרין, דאינון מלאים. ומלאים, דאינון חסרים. ועל כל פירושי דנכלין למעבד לקשטא כלה בתכשיטין דילה, קדשא בריך הוא מני למעבד, כמה דיימרון, ולמהוי מאמין לון, הדא הוא דכתיב, (דברים יז) על פי התורה אשר יורוף.

לאומן דחתך מאני לבושי דמלכותא, ועביד מנהון חתיכן סגיאי, אינון דידעין אתרין דחסרין אלין חתיכות, או אלין דמשפתארין, אינון מתקנין אינון לבושי, ושון אינון חתיכות דאתוספון, באתר דמעוטיין, וחתיכות דאינון מעטיין, מוסיפין עלייהו, והאי איהו על פי התורה אשר יורוף.

ואי תימא, אי כך הוא, מאי איהו דלומנין טעי חד מניהו, ויימא הדרי בי. אלא עד דיעבדי הוראה מההיא מלה דחולקין עליה, יכיל ההוא דאקשי עליה, למימר הדרי בי. דלא כל מפרקי תכשיטין דכלה, ידעין בחתיכות לאן אזלן, עד דיהא פסק על בריה, פרוקין דהלכות על בורייהו.

מנורה, שבע בוצינין דילה, (אסתר ב) את שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך. לקבל שי"ן דתלת ראשין ש. ושי"ן דארבע ראשין דתפלין **ש** ואינון לקבל ז' ברכאן דקריאת שמע, דאינון בשחר מברך שמים לפניך ואחת לאחריה, ובערב מברך שמים לפניך ושמים לאחריה. לבתר, פהנא רבא בעבודה, דמשמש בכנפי מצוה, פעמונים ורמונים, אינון קשרין וחולצין וציץ תפלין, מתמן ואילך (שמות ל) ועשית מזבח מקטר קטרת.

לאחריה, ובערב מברך שמים לפניך ואחת לאחריה. ואחר כך כהן גדול בעבודה, שמשמש בכנפי מצוה. פעמונים ורמונים - אלו הקשרים והחליות. וציץ - תפלין. משם ואילך, (שמות ל) ועשית מזבח מקטר קטרת.

פְּתַח רֵעִיא מְהִימָנָא, (ר"א רבי שמעון) וְאָמַר, פְּתִיב בְּפִרְשָׁתָא דָּא, וְהִקְרַבְתֶּם אֵשָׁה עֲלֵה לִי. וְאוֹקְמוּהָ, דְּעוּלָה לְאִשִּׁים. וּבִגִּין כֶּךָ סָמַךְ עוּלָה לְאִשָּׁה. וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, דְּלִית עוּלָה אֲתִיא אֲלָא עַל הִרְהוּר הַלֵּב.

וְדָא, כָּל קְרַבְנִין לָא אֲתִינִין, אֲלָא לְכַפְרָא. כָּל קְרַבְנָא וְקְרַבְנָא, עַל כָּל אֲבָרִין דְּבֵר נֶשׁ, כְּפֹסֵם הֵהוּא חֲטָא דִּהְהוּא אֲבָר. עַל טַפְסִין דְּמוֹחָא, (שְׁמוֹת יב) עֲגַת מִצּוֹת כִּי לֹא חֲמִץ. אִי זָרִיק טַפְסִין קַדְמָאִין, קִדְם דְּאֲחֻמִּיצוּ, בְּאֲתֵר דְּלָאו דִּילֵיהּ. וְעַל אֲלִין דְּאֲחֻמִּיצוּ, וְזָרִיק לֹא בְּאֲתֵר דְּלָא אֲצֻטְרִיךְ, צֻרִיךְ לְאִיִּתְּאָה עֲלִיָּהוּ לְחֵם חֲמִץ, וְאִינֻן לְחֵמי תוֹדָה הִכִּי הוּוּ, מְנַהוֹן חֲמִץ, וּמְנַהוֹן מִצָּה.

פְּרִים מְסֻטְרָא דְּדִינָא, כְּבָשִׂים וְאִילִים וְעִתוּדִים וְעִזִּים. בְּגִין דְּאִינֻן אֲנַפִּי דְשׁוּר, פְּלֵהוּ שְׁחִיטָתָן בְּצַפּוֹן, וְקַבּוּל דְּמֵן בְּכִלֵי שְׂרַת בְּצַפּוֹן. שְׁחִיטָה וְקַבְלָה וְזָרִיקָה כְּלָם בְּצַפּוֹן. לְבַסְמָא מִדַּת הַדִּין, דְּאֲתִי לְבֵית דִּין מְסֻטְרָא דְּגַבְוֵרָה. בֵּית דִּין הַגְּדוֹל מְסֻטְרָא דְּגַבְוֵרָה, דְּתַמְן בִּינָה. בֵּית דִּין הַקָּטָן, מְסֻטְרָא דְּמַלְכוּת. וְכָל אִינֻן שׁוֹפְכֵי דְמִים לְמִצָּה, אִינֻן מְסֻטְרָא דְּגַבְוֵרָה.

וּמַח דְּאוֹקְמוּהָ, עֲלַת שֶׁבֶת בְּשֶׁבֶתוּ וְלֹא בְּשֶׁבֶת אַחְרָא, בְּגִין דְּעֵבֶר יוֹמוּ בְּטַל קְרַבְנֵוּ. דְּקַרְבָּן דּוּחָה שֶׁבֶת, וְאֲדִלִיק אֵשׁ בְּשֶׁבֶת, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲשָׁא קְדוּשָׁה. דְּכָל אֵשׁ דְּקַרְבְּנִין אִיהוּ קִדְשׁ, וְשֶׁבֶת קִדְשׁ, אֲחִידָן דָּא בְּדָא.

אֲבָל אֵשׁ דְּחוּל, אֲסִיר לְאַחְדָּא לִיהּ בְּקִדְשׁ, וּבִגִּין דָּא מְנִי לֹא לְיִשְׂרָאֵל, (שְׁמוֹת לה) לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת. דְּהֵאִי אִיהוּ כְּלָאִים דְּטוֹב וְרַע. וּבְשֶׁבֶת דְּשִׁלְטָא אִילְנָא דְּחִי, דְּלִית בֵּיהּ תַּעְרוּבָת, (אֲסִיר לְאַבְעָרָא בֵּיהּ דְּחֵלּוּ, דְּהֵאִי אֵשׁ דְּחֵלּוּ דְּמִמָּה וְלֹא דְּחֵלּוּ דְּסִהְרָה) וְחֵלּוּן דְּטַהֲרָה אֲסִיר לְעַרְבָא בְּאֵשׁ דְּקִדְשָׁה. כָּל שְׁפָן חֵלּוּן דְּטַמְאָה, דְּאֲסִיר לְעַרְבָא לֹא בְּקִדְשָׁה. אוֹף הִכִּי כָּל קְרַבְנִין, אֲתִקְרִיאוּ בְּשֵׁר קִדְשׁ. וְכָל קְרַבְנִין דְּכָל מִין, אִית בְּהוֹן שְׁזָהוּ כְּלָאִים שֶׁל טוֹב וְרַע. וּבְשֶׁבֶת שְׁשׁוּלְט עֵץ הַחַיִּים, שְׁאִין בּוּ תַּעְרֻבָת, (אֲסִיר לְהַבְעִיר בּוּ חֵלּוּן, שְׁזָה

הָאֵשׁ שֶׁל חֵלּוּן שֶׁל טַמְאָה, וְלֹא שֶׁל חֵלּוּן שֶׁל טַהֲרָה) וְחֵלּוּן שֶׁל טַהֲרָה אֲסִיר לְעַרְבָא בְּאֵשׁ שֶׁל קִדְשָׁה. כָּל שְׁפָן חֵלּוּן

חלין דַּטְהָרָה, וְאִית בְּהוּן (דף ת"ה ע"א) קִדְשׁ וְקִדְשׁ
הַקִּדְשִׁים.

וְרוּזָא, דְּאִית הַפְּרֵשׁ בֵּין קִדְשׁ לְקִדְשׁ, הֵדָא הוּא דְכְתִיב,
(שמות כו) וְהִבְדִּילָהּ הַפְּרֻכֶּת לְכֶם בֵּין הַקִּדְשׁ וּבֵין
קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים. אוּף הֵכָא אָשׁוּת דְקִרְבָּנִין, לָאו אֵינוּן
שְׁוִין. דָּאשׁ שֶׁל גְּבוּהַּ מְקִדְשׁ מֵאֵשׁ דְקִדְשׁ דְלִתְמָא.
דְּאִתְקֵרִי אֵשׁ עֲצֵי הַקִּדְשׁ, אוּ אֵשׁ בְּשֵׁר הַקִּדְשׁ. וְאִשָּׂא
דְקוּדְשָׂא, אִית בֵּיהַּ הַפְּרָשָׁה לְבֵין אֵשׁ הַדְּיוּט. אַף עַל גַּב
דְּאוּקְמוּהָ עָלֶיהָ, דְּמַצְוָה לְהִבְיָא מִן הַהַדְּיוּט, אַף עַל גַּב
דְּאִית אֵשׁ דְקוּדְשָׂא, דְּכָל חַד צְרִיף לְאַתְרֵיהָ. וּמִתְלָא
אִמְתִּילּוּ יִשְׂרָאֵל קִדְמָאֵי לְהֵאֵי רוּזָא יִשְׂרָאֵל.

(נ"א וְיִשְׂרָאֵל אִמְתִּילּוּ לְהֵאֵי. דְּהָא יִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּל) אִתְקֵרִיאַו מְלָכִים
כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. אָבַל כַּד הוּוּ
עָאֵלִין לְבֵי מְקִדְשָׂא, כָּל חַד שְׁרִיָּא בְּאַתְרֵיהָ, כְּדָקָא יָאוּת
לֵיהָ. אוּף הֵכִי כָּל קִרְבָּנִין לָאו אֵינוּן שְׁוִין, דְּאַף עַל גַּב
דְּכַוְלָהּוּ כְּתִיב קִרְבָּן לִי, אִיהוּ פְּלִיג כְּלָא כָּל חַד וְחַד
כְּדָקָא יָאוּת. וְרוּזָא דָּא, אִשְׁתַּמּוּדַע בְּפִרְי הַחֵג, דְּהוּוּ קִרְבָּן
לוּן יִשְׂרָאֵל קְדָם יְיָ.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׂא, קוּם רַעֲיָא מְהֵימְנָא מִשְׁנַתְךָ, דְּאַנְתָּ
וְאַבְהֵן יִשְׁנֵי עֶפְרַת אִתְקֵרִין, דְּעַד כְּעַן הוּוּתוּן
מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרֵייתָא, בְּאֵינוּן יִשְׁנִים בְּמִשְׁנָה, דְּאִתְמַר בְּהוּן
עַל הָאֲרֵץ תִּישָׁן. וּבִיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה
לֵיהוָה. אִתּוּן אֵינוּן (בְּנֵי) בְּפוּרִים דְּשְׁכִינְתָּא, וּבְעוֹבְדִין
דְּלְכוּן, אִיהִי אִתְחַדְּשַׁת בְּצִלוֹתִין דְּאַבְהֵן בְּכָל יוֹמָא.
דְּאוּקְמוּהָ מְאֵרִי מִתְנִיתִין, תְּפִלוֹת פְּגִיד אַבוֹת תְּקִנוּם.
וּבְקִרְיַת שְׁמַע דְּאָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל,
וְאוּקְמוּהָ כָּל הַקּוּרָא קִרְיַת שְׁמַע בְּכָל יוֹם, כְּאֵלוּ הוּא
מְקִיָּים (יְהוֹשֻׁעַ א) וְהִגִּית בּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה.

וְדָאֵי בְּצִלוֹתִין דְּלְכוּן, בְּקִרְיַת שְׁמַע דְּלְכוּן, שְׁכִינְתָּא

שֶׁל טְמֵאָה שְׁאָסוּר לְעֶרְב׃ אוֹתָם
בְּקִדְשָׁה. אַף כְּף כָּל קִרְבָּנוֹת
נְקִרְאִים בְּשֵׁר קִדְשׁ, וְכָל קִרְבָּנוֹת
שֶׁל כָּל מִין יֵשׁ בְּהֶם חֲלִין שֶׁל
טְהָרָה, וְיֵשׁ בְּהֶם קִדְשׁ וְקִדְשׁ
הַקִּדְשִׁים.

וְהַסוּד שְׁיֵשׁ הַפְּרֵשׁ בֵּין קִדְשׁ
לְקִדְשׁ, זְהוּ שְׁכִתּוּב (שמות כו)
וְהִבְדִּילָהּ הַפְּרֻכֶּת לְכֶם בֵּין הַקִּדְשׁ
וּבֵין קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים. אַף כְּף אִשֵּׁי
הַקִּרְבָּנוֹת אֵינָם שְׁוִים. שְׂאֵשׁ שֶׁל
גְּבוּהַּ מְקִדְשׁ מֵאֵשׁ שֶׁל קִדְשׁ
שְׁלִמְטָה, שְׁנִקְרָא אֵשׁ עֲצֵי הַקִּדְשׁ,
אוּ אֵשׁ בְּשֵׁר הַקִּדְשׁ. וְאֵשׁ שֶׁל
קִדְשָׁה יֵשׁ בּוּ הִבְדִּילָהּ בֵּינוּ לְבֵין
אֵשׁ שֶׁל הַדְּיוּט. אַף עַל גַּב שְׁבָאֵרוּ
עָלָיו שְׁמַצְוָה לְהִבְיָא מִן הַהַדְּיוּט
אַף עַל גַּב שְׁיֵשׁ אֵשׁ שֶׁל קִדְשׁ,
שְׁכָּל אֶחָד צְרִיף לְמִקּוּמוֹ. וּמִשֶּׁל
נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל הַרְאֵשׁוֹנִים לְסוּד
זֶה יִשְׂרָאֵל.

(יִשְׂרָאֵל נִמְשְׁלוּ לְזֶה. שְׁהֵרִי יִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּל)
נְקִרְאִים מְלָכִים, כְּמוֹ שְׁבָאֵרוּהוּ,
כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. אָבַל
כְּאִשֵּׁר הָיוּ עוֹלִים לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ,
כָּל אֶחָד שׁוֹרְהַ בְּמִקּוּמוֹ כְּמוֹ
שְׂרָאוּי לוֹ. אַף כְּף כָּל הַקִּרְבָּנוֹת
אֵינָם שְׁוִים, שְׂאֵף עַל גַּב שְׁכָלָם
כְּתוּב קִרְבָּן לַה', הוּא מִחֻלְק הַכָּל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי. וְסוּד
זֶה נוֹדַע בְּפִרְי הַחֵג, שְׁהֵוּ
מְקִרְיָבִים לְהֶם יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי ה'.
אָמַר הַמְּנַרְהַ הַקִּדְוִשָׁה, קוּם
רוּעָה נְאֻמָּן מִשְׁנַתְךָ, שְׂאִתָּה
וְהַאֲבוֹת נְקִרְאִים יִשְׁנֵי עֶפְרַת, שְׁעַד
כְּאֵן הָיִיתֶם מִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה
בְּאוֹתָם יִשְׁנִים בְּמִשְׁנָה, שְׁנֹאֻמַר
בְּהֶם עַל הָאֲרֵץ תִּישָׁן. וּבִיּוֹם
הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה
חֲדָשָׁה לַה'. אִתְּם הֵם (בְּנֵי)
בְּפוּרִים שֶׁל הַשְּׁכִינָה, וּבְמַעֲשִׂים שְׁלָכֶם הִיא מִתְחַדְּשַׁת בְּתַפְלוֹת שֶׁל הַאֲבוֹת בְּכָל יוֹם. שְׁבָאֵרוּ
בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, תְּפִלוֹת פְּגִיד אַבוֹת תְּקִנוּם. וּבְקִרְיַת שְׁמַע הַנְּאֻמָּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל,
וּפְרָשׁוּהָ כָּל הַקּוּרָא קִרְיַת שְׁמַע בְּכָל יוֹם כְּאֵלוּ הוּא מְקִיָּים (יְהוֹשֻׁעַ א) וְהִגִּית בּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה.
וְדָאֵי בְּתַפְלוֹת שְׁלָהֶם, בְּקִרְיַת שְׁמַע שְׁלָכֶם, הַשְּׁכִינָה הִיא מִתְחַדְּשַׁת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ומשום זה נאמר והקרבתם מנחה
חדשה לה'. בתפלות שהן במקום
הקרבנות. באילו קרבנות של
התפלות היא מתחדשת?
בשבעתיכם. כלומר שבועות,
שבו מתן תורה, ונקרא חמשים
יום לעמר. ובו שבעה שבועות,
מצד אותו שנאמר בו (תהלים קיט)
שבע ביום הללתיך. והיא מלכות,
כלה, כלולה משבע ספירות,
כלולה בכינה, שהיא מתפשטת
בחמש ספירות לחמשים.

יסוד כל, כלול מאלו החמשים.
כל"ה - כל"ה. כלולה מחמשים,
כלם נבלעים בתוך חמשים,
חכמה שהיא י' עליונה מבלעת
בתוך חמשים. ה' פעמים עשר.
ה' - בינה. י' - חכמה. עשר
פעמים ה', כלומר חמשים
בחסבון כל, ובחשבון י"ם,
והוא ים התורה. המקור שלו
כתר, שאין לו סוף. שאר
הספירות נקראות על שמה
שבעת ימים. והמלכות ים סוף,
שהיא סוף כל הימים.

ומשום זה שהם חמשים, שבעה
שבועות, מנחתם שלשה
עשרונים ושני עשרונים, חמש,
שהם חמש פעמים עשר. זהו
שכתוב (במדבר כח) ומנחתם סלת
בלולה בשמן קדש אחד (ו) שני עשרונים
לאיל האחד, עשרון עשרון לפכש
האחד לשבעת הכבשים. ושבעת
הכבשים פנגד (ויקרא כג) שבע
שבתות תמימת תהינה. כל אחד
עם ששה הימים שלו.

ובעשור לחדש השביעי (במדבר כט)
- שהיא תשרי. מקרא קדש יהיה
לכם - זה יום הכפורים, שהוא
עשירי, י' כלול מעשרת ימי

איהי אתחדשת קמיה דקודשא בריך הוא. ובגין דא,
והקרבתם מנחה חדשה ליהנה. בצלותין דאינון באתר
דקרבנין. באן קרבנין דצלותין איהי מתחדשת.
בשבעתיכם. דהיינו שבועות, דביה מתן תורה, ואתקרי
חמשים יום לעמר. וביה שבעה שבועות, מסטרא דהוא
דאתמר ביה, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך, ואיהי מלכות
כלה. כלילא משבע ספירן, כלילא בכינה, דאיהי
אתפשטת בה' ספיראן לחמשין.

יסוד כל, כלול מאלין חמשין. כל"ה: כ"ל ה'. כלילא
מחמשים, כללה נבלעים בגו חמשים, חכמה
דאיהי, י' עלאה, מובלעת בגו חמשין. ה' זמנין עשר.
ה' בינה. י' חכמה. עשר זמנין ה' היינו חמשין ובחושבן
כ"ל. ובחושבן י"ם. ואיהו ים התורה. מקורא דיליה
כתר, דלית ליה סוף. שאר ספיראן, אתקריאו על שמה
שבעת ימים. ומלכות ים סוף, סוף דכל ימים.

ובגין דא דאינון חמשין, שבע שבועות, מנחתם שלשה
עשרונים, ושני עשרונים. חמש, דאינון חמש
זמנין עשר. הדא הוא דכתיב, (במדבר כח) ומנחתם סלת
בלולה בשמן שלשה עשרונים לפך האחד (ו) שני עשרונים
לאיל האחד. עשרון עשרון לפכש האחד לשבעת
הכבשים. ושבעת הכבשים, לקבל (ויקרא כג) שבע שבתות
תמימת תהינה. כל חד עם שית יומין דיליה.

ובעשור לחדש השביעי, (במדבר כט) דאיהו תשרי. מקרא
קדש יהיה לכם, דא יום הכפורים. דאיהו
עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקינו ביה ה'
צלותין, לחברא לה עם ה'. (מאי מקרא קדש יהיה לכם. דא יום
הכפורים דאיהו עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקינו ביה ה' צלותין,
לחברא עם ה') מאי מקרא קדש. לאפרשא ליה משאר יומין,
דאית בהו פולחנא דחול. ובגין דא, כל מלאכת עבדה
לא תעשו.

תשובה. ותקנו בו חמש תפלות, לחבר אותו עם ה'. (מהו מקרא קדש יהיה לכם? זה יום הכפורים שהוא עשירי,
י' כלול מעשרת ימי תשובה. ותקנו בו חמש תפלות, לחברו עם ה') מהו מקרא קדש? להבדילו משאר ימים שיש
בהם עבודה של חל. ומשום זה, כל מלאכת עבדה לא תעשו.

שִׁימוּם שִׁישׁ בָּהֶם מְלֹאכָה שֶׁל חָל, הֵם מְצַד שֶׁל עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע. שֶׁהַתְּהַפֵּף מִמָּטָה לְנַחֵשׁ, וּמִנַּחֵשׁ לְמָטָה, לְכָל אֶחָד כְּפִי מַעֲשֵׂיו. וְזֶה מְטָרֹן מָטָה, נַחֵשׁ, סְמָאֵל. אָבֵל בְּיוֹם זֶה, שֶׁהוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁנֹקְרָא קֹדֶשׁ, שׁוֹלֵט עֵץ הַחַיִּים, שֶׁלֹּא מִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ שְׁטָן וּפְגַע רַע. וּמְצַדוֹ (תְּהִלִּים ה) לֹא יִגְרָף רַע. וּמִשׁוֹם זֶה יֵשׁ בּוֹ מְנוּחָה לְעַבְדִּים בְּעֵץ הַחַיִּים, (וּמִשְׁתַּתְּפִים אֲצִל) וְבוֹ יוֹצֵאִים לְחַרוֹת, בּוֹ יוֹצֵאִים מִשְׁלֵשְׁלוֹתֵיהֶם.

אֲלוֹ שִׁישׁ עֲלֵיהֶם גִּזְרֵי דִין בְּנֶדֶר וּבִשְׁבוּעָה, וּמִשׁוֹם זֶה הִתְקִינוּ לומר בּוֹ: כָּל נְדָרִים וְאִסּוּרִים וְכוּ', כָּלֵם יִהְיוּ מִשְׁבָּתִים וְעִזּוּבִים בְּלֵי תִקּוּף וְלֹא קִיּוּמִים. וּמִשׁוֹם זֶה נֶדֶר שֶׁל שֵׁם יְהוָה, שֶׁהִיא תְּפָאֶרֶת. וּשְׁבוּעָה - שֶׁל אֲדֹנָי, שֶׁהִיא מְלָכוּת. שֶׁעָשׂוּ עַל גְּלוּת שְׁלָהֶם, בְּחֻכְמָה וּבִינְיָה יִהְיוּ נְעֻזִים וּמִשְׁבָּתִים לֹא תִקּוּף וּבְלֵי קִיּוּם, (בְּמַדְבַּר טו) וְנִסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שֶׁחֲסֵד הוּא מִים, וּגְבוּרָה אֵשׁ, וְתְּפָאֶרֶת אֲוִיר. וּמִשׁוֹם זֶה בָּאוּ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה,

הַתֵּר נְדָרִים פּוֹרְחִים בְּאֲוִיר. וּמִשׁוֹם שֶׁשְׁבוּעָה מִמְּלָכוּת, שֶׁהִיא לְמָטָה מִמֶּנּוּ, פָּרְשׁוּהוּ, נְדָרִים עַל גְּבִי שְׁבוּעוֹת עוֹלָיִם. וְעוֹד פָּרְשׁוּ, כָּל הַנֶּשְׁבַּע כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בְּמִלְךָ עֲצָמוֹ, וְכָל הַנּוֹדֵר כְּאֵלּוֹ נּוֹדֵר בְּחַיֵי הַמִּלְךָ. הַמִּלְךָ עֲצָמוֹ - אֲדֹנָי. חַיֵי הַמִּלְךָ - יְהוָה. וּמִשׁוֹם זֶה נֶאֱמַר (בְּמַדְבַּר ל) כִּי יִדֹר נֶדֶר לַיהוָה.

וְאִתָּה כִּף יֵשׁ סוּד אַחַר, חַיֵי הַמִּלְךָ - חֻכְמָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (קְהֵלֵת ז) הַחֻכְמָה תְּחִיָּה בְּעֲלִיָּה. כָּל הַנּוֹדֵר בִּיהִוָּה, שֶׁהוּא תְּפָאֶרֶת, כְּאֵלּוֹ נּוֹדֵר בְּחֻכְמָה, שֶׁהוּא שֵׁם יוֹד ה"א וְאֵלּוֹ ה"א, חַיֵי הַמִּלְךָ. וְכָל הַנֶּשְׁבַּע בְּאֲדֹנָי, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בְּמִלְךָ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ, זֶה אִמָּא עֲלִיּוֹנָה, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בָּהּ, שֶׁהִיא (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטָהֵר. מְטָרָא דְחֻסְדָּא, (בְּרֵאשִׁית ב) עֲצָם מִעֲצָמִי. וּבִשְׁרֵי מְטָרָא דְגְבוּרָה, דָּא מְלָכוּת. וּבְחֻכְמָה דְאִתְּהִי וְאֵלּוֹ ה"א, חַיֵי הַמִּלְךָ. וְכָל הַנֶּשְׁבַּע בְּאֲדֹנָי, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בְּמִלְךָ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ, זֶה אִמָּא עֲלִיּוֹנָה, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בָּהּ, שֶׁהִיא (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטָהֵר. מְצַד הַחֻסְדָּא - (בְּרֵאשִׁית ב) עֲצָם מִעֲצָמִי. וּבִשְׁרֵי

דְּיוֹמִין דְאִית בְּהוֹן מְלֹאכָת חוֹל, אֵינּוֹן מְטָרָא דְעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע. דְאִתְּהַפֵּף מִמָּטָה לְנַחֵשׁ, וּמִנַּחֵשׁ לְמָטָה. לְכָל חַד כְּפּוּם עוֹבְדוֹי, וְדָא מְטָרֹן מָטָה, נַחֵשׁ, סְמָאֵל. אָבֵל בְּהַאי יוֹמָא דְאִיהוּ יוֹם הַכַּפּוּרִים דְאִתְּקַרֵי קֹדֶשׁ, שֶׁלֹּטָא אֵילָנָא דְחַיֵי, דְלֹא אִשְׁתַּתֵּף עִמִּיהָ שְׁטָן וּפְגַע רַע. וּמְטָרִיהָ (תְּהִלִּים ה) לֹא יִגְרָף רַע. וּבְגִין דָּא, בִּיהָ נִיחִין עַבְדֵינָא בְּאֵילָנָא דְחַיֵי, (ג"א וְאִשְׁתַּתְּפוּן גְּבוּיָה) וּבִיהָ נִפְקֵן לְחַירוֹת, בִּיהָ נִפְקֵי מִשְׁלֵשְׁלֵיהוֹן.

אֵינּוֹן דְאִית עֲלֵיהוּ גִזְרֵי דִין, בְּנֶדֶר וּבִשְׁבוּעָה, וּבְגִין דָּא תְּקִינוּ לְמִימַר בִּיהָ, כָּל נְדָרִי וְאִסְרֵי וְכוּ', כּוֹלְהוֹן יְהוֹן שְׁבִיתִין וְשְׁבִיקִין לֹא שְׁרִירִין וְלֹא קִיּוּמִין. וּבְגִין דָּא נֶדֶר דִּיהִוָּה, דְאִיהוּ תְּפָאֶרֶת. וּשְׁבוּעָה דְאֲדֹנָי, דְאִיהוּ מְלָכוּת. דְעַבְדוֹ עַל גְּלוּתָא דְלַהוֹן, בְּחֻכְמָה וּבִינְיָה יְהוֹן שְׁבִיקִין וְשְׁבִיתִין לֹא שְׁרִירִין וְלֹא קִיּוּמִין, (בְּמַדְבַּר טו) וְנִסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְחֻסְדָּא אִיהוּ מִים. גְּבוּרָה אֵשׁ. תְּפָאֶרֶת אֲוִיר. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, הַתֵּר נְדָרִים פּוֹרְחִים בְּאֲוִיר.

וּבְגִין דְשְׁבוּעָה מִמְּלָכוּת, דְאִתְּהִי לְתַתָּא מִיּוֹנָה. אוֹקְמוּהָ, נְדָרִים עַל גְּבִי שְׁבוּעוֹת עוֹלָיִם. וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, כָּל הַנֶּשְׁבַּע כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בְּמִלְךָ עֲצָמוֹ. וְכָל הַנּוֹדֵר כְּאֵלּוֹ נּוֹדֵר בְּחַיֵי הַמִּלְךָ. הַמִּלְךָ עֲצָמוֹ, אֲדֹנָי. חַיֵי הַמִּלְךָ, יְהוָה. וּבְגִין דָּא (בְּמַדְבַּר ל) כִּי יִדֹר נֶדֶר לַיהוָה.

וְאִתָּה הִכִּי אִית רְזָא אַתְרָא, חַיֵי (דף רנ"ה ע"ב) הַמִּלְךָ, חֻכְמָה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (קְהֵלֵת ז) הַחֻכְמָה תְּחִיָּה בְּעֲלִיָּה. כָּל הַנּוֹדֵר בִּיהִוָּה, דְאִיהוּ תְּפָאֶרֶת. כְּאֵלּוֹ נּוֹדֵר בְּחֻכְמָה, דְאִיהוּ יוֹד ה"א וְאֵלּוֹ ה"א, חַיֵי הַמִּלְךָ. וְכָל הַנֶּשְׁבַּע בְּאֲדֹנָי, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בְּמִלְךָ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ דָּא אִימָא עֲלִיָּה, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בָּהּ, דְאִתְּהִי (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטָהֵר. מְטָרָא דְחֻסְדָּא, (בְּרֵאשִׁית ב) עֲצָם מִעֲצָמִי. וּבִשְׁרֵי מְטָרָא דְגְבוּרָה, דָּא מְלָכוּת. וּבְחֻכְמָה דְאִתְּהִי

וְאֵלּוֹ ה"א, חַיֵי הַמִּלְךָ. וְכָל הַנֶּשְׁבַּע בְּאֲדֹנָי, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בְּמִלְךָ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ, זֶה אִמָּא עֲלִיּוֹנָה, כְּאֵלּוֹ נֶשְׁבַּע בָּהּ, שֶׁהִיא (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטָהֵר. מְצַד הַחֻסְדָּא - (בְּרֵאשִׁית ב) עֲצָם מִעֲצָמִי. וּבִשְׁרֵי

מבשרי - מצד הגבורה, זו מלכות. ובחכמה, שהיא חיי תפארת, הוא עולה לקראת אדם. זהו שכתוב (ישעיה מד) כתפארת אדם.

ונאמר ביום הפפורים, (ויקרא טו) ועניתם את נפשתיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשתיכם. תקנו בו חמשה ענויים, כדי שתתלבן ה' קטנה בה' עליונה, שהיא חמש תפלות. לקיים בישראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים כשלג ילבינו. וזהו סוד של לשון זהרית, משום שכל החובות של ישראל מגיעים אצל המלכות, ותשובה, שהיא בינה, מלבנת אותם, משום שנאמר בה (ויקרא טו) השכן אתם בתוך טמאתם. וארבעה בגדי לבן וארבעה בגדי זהב להלביש - אהדוניה.

ותקנו לתקוע שופר ביום הפפורים, להעלות קול, שהוא אות ו', לחרות, שנאמר בה (ישעיה ג) בכל צרתם לו צר - בא' וכו', קרי וכתוב. ועבודת יום הפפורים היא באריכות, והיא פלולה משלש מדרגות - במחשבה, דבור ומעשה.

בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו' (ויקרא כג), שהוא תשרי, מקרא קדש יהיה לכם. כל מלאכת עבודה לא תעשו. וחגתם אתו חג לה' שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר - מצד של י"ה. וחגתם אתו - זו אות ו', העמוד האמצעי. (ח"ג - חסד גבורה) שבעת ימים - מצד של בת שבע, שהיא מלכות. האבות, והרועה הנאמן, ואהרן, דוד ושלמה - הרי הם שבעה, פנגד

שבע ספירות. אני רוצה לתקן לכם סכה, שהיא אמה עליונה, לסכך עליהם כאמא על בנים ומשום שבע ספירות אמר הפסוק, (ויקרא כג) פי בספות הושבתי את בני ישראל, בצאתם מארץ מצרים, בשבעה ענני כבוד. סכה (יש שכתובה באות ו', בסכת חסר ו', דאתמר בה בסכת

חיי תפארת, איהו סליק לאתקרי אדם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מד) כתפארת אדם.

ונאמר ביום הפפורים. (ויקרא טו) ועניתם את נפשתיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשתיכם. תקינו ביה ה' ענויים, בגין דתתלבן ה' ועירא בה' עלאה, דאיהו ה' צלותין. לקיים בישראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים כשלג ילבינו. והאי איהו רזא דלשון של זהרית, בגין דכל חובין דישראל מטון לגבי מלכות. ותשובה דאיהי בינה, מלבנת לון. בגין דאתמר בה, (ויקרא טו) השכן אתם בתוך טמאתם. וד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב למלביש. אהדוניה.

ותקינו לתקוע שופר ביום הפפורים, לסלקא קול דאיהו ו', לחרות. דאתמר בה, (ישעיה ג) בכל צרתם לו צר, בא', וכו', קרי וכתוב. ועבודת יום הפפורים איהי באריכות, ואיהי כלילא מתלת דרגין, במחשבה דבור ומעשה.

בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו', (ויקרא כג) דאיהו תשרי, מקרא קדש יהיה לכם. כל מלאכת עבודה לא תעשו. וחגתם אתו חג לוי שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר, מסטרא דו"ה. וחגתם אתו, דא אות ו', עמודא דאמצעיתא. (ח"ג חסד גבורה) שבעת ימים, מסטרא דבת שבע, דאיהי מלכות. אבהו, ורעיא מהימנא, ואהרן, דוד ושלמה, הא אינון שבע, לקבל שבע ספיראן. אנא בעינא לתקנא לכוון סכה, דאיהי אימא עלאה, לספכא עליוהו, פאמא על בנין.

ובגין ז' ספיראן אמר קרא, (ויקרא כג) פי בספות הושבתי את בני ישראל, במפקנותהון מארעא דמצרים, בז' ענני כבוד. סכה (אית באת ו', בסכת חסר ו', דאתמר בה בסכת תשבו שבעת ימים, איהי אימא אבל סכה) באת ו', איהו ברזא שבע ספירות. אני רוצה לתקן לכם סכה, שהיא אמה עליונה, לסכך עליהם כאמא על בנים ומשום שבע ספירות אמר הפסוק, (ויקרא כג) פי בספות הושבתי את בני ישראל, בצאתם מארץ מצרים, בשבעה ענני כבוד. סכה (יש שכתובה באות ו', בסכת חסר ו', שנאמר בה בסכת תשבו שבעת ימים. היא אמא. אבל

סכה) באות ו' היא בסוד (התבות) של שני בנים - יהוה אדני. וקף עולה סוכ"ה בחשבון יאהדונהי. שני כרובים, שהם (שמות כה) סככים בכנפיהם על הפפרת ופניהם איש אל אחיו.

ויש עשרה טפחים בפרובים ממטה למעלה, מרגליהם עד ראשיהם, ומראשיהם עד רגליהם, ושורים על טפח שהוא י'. ועשרה מעלה למטה, וממטה למעלה, כלומר יו"ד. ומשום זה שעור סכה אמרו חכמים, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. סכה העשויה ככבשן מצד של אמא, עליה נאמר (שמות ט) ויהר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ופרשהו. מהו (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי הכבשן) והכל אחד.

וסכה תהיה לצל יומם (ישעיה ד), שצריך סכה. וסכה נעשה לצל, שנאמר בו (תהלים צא) בצל שדי יתלונן. ולא בצל סכת הדיוט, שמגן על הגוף משמש. אלא צל להגן על הנשמה, כמו שנאמר (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי. (איכה ד) אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס' הוא צלם, שנאמר בו (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. ס' סתומה יש לה ארבע דפנות.

ומה שפרשהו שמים פהלכתן ושלישית אפלו טפח, ולמי שאמר שלשה פהלכתן ורביעית אפלו טפח, והם בגלל זה, שמים שלש, ארבע - הרי תשע. וטפח הוא עשירי, להשלים כל חסרון. ומשום זה שעור סכה לא פחות מעשר, שהיא אות כ', פתר עליון, שלא שולטת בו עין. כבוד עליון, עליו אמר משה, (שמות לג) הראני נא את כבודך. והשיב לו הקדוש ברוך הוא, לא תוכל לראת את פני. ואין כבוד בלי אות כ'.

ומשום זה שערו בעלי המשנה כנגדם, סכה העשויה כמבוי, מצד אות ב', כמין גא"ם, מצד

(דמיכו) דתרין בגין, יהוה אדני. והכי סליק סוכ"ה בחושפן יאהדונהי. תרין פרובים, דהם (שמות כה) סככים בכנפיהם על הפפרת ופניהם איש אל אחיו.

ואית עשרה טפחים בפרובים מתתא לעילא, מרגליהון עד רישיהון, ומרישיהון ועד רגליהון, ושריין על טפח דאיהו י'. ועשרה מעלה לתתא, ומתתא לעילא, היינו יו"ד. ובגין כך, שיעורא דסכה אמרו רבנן, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. סכה העשויה ככבשן מסטרא דאימא, עלה אתמר, (שמות ט) ויהר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ואוקמוה מאי (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי הכבשן) וכלא חד.

וסכה תהיה לצל יומם, (ישעיה ד) דסכה בעינן. וסכה אתעביד לצל. דאתמר ביה, (תהלים צא) בצל שדי יתלונן. ולא בצל סכת הדיוט, דאגין על גופא משמשא. אלא צל לאגנא על נשמתא. (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי. (איכה ד) אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס', איהי צלם. דאתמר ביה, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. ס' סתומה אית לה ארבעה דפנות.

ומה דאוקמוה שמים פהלכתן ושלישית אפילו טפח. ולמאן דאמר שלשה פהלכתן ורביעית אפילו טפח. ואינון בגין דא, תרין, תלת, ארבע, הא תשע, טפח איהי עשיראה, לאשלאמא כל חסרון. ובגין דא, שיעור סכה לא פחות מעשר, דאיהי מלכות, עשיראה דכל דרגין. ולא למעלה מעשרין, דאיהי כ', פתר עליון, דלא שלטא ביה עינא. כבוד עלאה, עליה אמר משה, (שמות לג) הראני נא את כבודך. ואתיב ליה קדשא בריך הוא, לא תוכל לראת את פני. ולית כבוד, בלא כ'.

ובגין דא שערו מארי מתניתין להבליהו, סכה העשויה מעשר, שהיא מלכות, עשירית של כל הדרגות. ולא למעלה מעשרים, שהיא אות כ', פתר עליון, שלא שולטת בו עין. כבוד עליון, עליו אמר משה, (שמות לג) הראני נא את כבודך. והשיב לו הקדוש ברוך הוא, לא תוכל לראת את פני. ואין כבוד בלי אות כ'.

לוח זוהר ש"ס דף היומי מסכת מפות

זוהר עמודים:	דף הש"ס	זוהר עמודים:	דף הש"ס	זוהר עמודים:	דף הש"ס
ח"ז ריא-ריב	מכות דף יח	ח"ז קצה-קצו	מכות דף י	ח"ז קצט-קפ	מכות דף ב
ח"ז ריג-ריד	מכות דף יט	ח"ז קצז-קצח	מכות דף יא	ח"ז קפא-קפב	מכות דף ג
ח"ז רטו-רטז	מכות דף כ	ח"ז קצט-ר	מכות דף יב	ח"ז קפג-קפד	מכות דף ד
ח"ז ריז-ריח	מכות דף כא	ח"ז רא-רב	מכות דף יג	ח"ז קפה-קפו	מכות דף ה
ח"ז ריט-רכ	מכות דף כב	ח"ז רג-רד	מכות דף יד	ח"ז קפז-קפח	מכות דף ו
ח"ז רכא-רכב	מכות דף כג	ח"ז רה-רו	מכות דף טו	ח"ז קפט-קצ	מכות דף ז
ח"ז רכג-רכד	מכות דף כד	ח"ז רז-רח	מכות דף טז	ח"ז קצא-קצב	מכות דף ח
		ח"ז רט-רי	מכות דף יז	ח"ז קצג-קצד	מכות דף ט

ספר פְּנִינֵי הַזָּהָר

הדקת היומית
לזכר דף היומי
החדש השלם והמנקד

מסכת מכות

מלקט מספר "אור הזהר" עם הוספות חדשות

המחלק לכל ימות השנה על פי סדר למוד ש"ס דף היומי, לשבע שנים, ומסדר ללמוד ברבים להתחבר בדקה אחת לתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א בו יבאר גדל החיוב ללמוד וללמוד הזהר הקדוש והתקונים והכמת האמת שחבר התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א - אשר גילה סודות נפלאים בתורה, שבהם העולם קיים, והשאייר צנצנת המון ברכה לדור אחרון עקבתא דמשיחא להצילנו מגלות החל הזה, ועל ידי זה תמלא הארץ דעה פמים לים מכסים, בגאולה השלימה במהרה ברחמים.

מעלתה - טהרתה - קדשתה - סגלתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוה"ק, תקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, הגר"א ותלמידיו, גדולי הספרדים הדבוקים בכתבי הא"י, ספרי מוסר, קרוב לאלף צדיקים ומראה מקומות, כללים יסודיים ועיקריים בענין למוד הזהר והתקונים.

דבריהם הקדושים חוצבים להבות אש, מלהיבים נפש האדם, מדריו ומורה דרו, להתמיד בלמוד הזהר, ולסגור מידי שבע בשבוע כל פרשת הזהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדין לא ראה אור הדפוס עד היום

תקנתנו כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבבות בני ישראל, וזה יהיה פרי עמלי להביא הברכה לכל בית ישראל בכל מקום שהם.

בזהר דא יפקון מן גליתא ברחמי

עיר וקדיש מן שמיא נחת - כי לא תשכח מפ"י זרעו

שנת ספ"ר או"ר הזהר' עם כולל שלשה תיבות

- [בגימטריא] תשע"ג לפ"ק חודש שבט תשע"ג

הוצאה שביעית עם הוספות חדשות ותקונים

חודש אלול תשע"ו לפ"ק - עיה"ק בית שמש תובב"א

"כל ישראל מתחזקים היטב בלימוד זוהר וש"ס
באהבה" בגימטריה = 1913 "וְזַרְקָתִי עֲלֵיכֶם
מִיָּמִים טְהוֹרִים וְטְהוֹרָתָם" = 1913 (יחזקאל פרק
לו כה) "יִשְׁמַע חֶכְם וְיִוֹסֵף לְקַח וְנָבוֹן תַּחְבְּלוֹת
יִקְנֶה" = 1913 (משלי פרק א' ה').

"בראשית" אותיות "תא רשב"י", כלומר: "בא
רשב"י", בראשית כל העולם נברא בשביל
התורה שנקראת ראשית, ובשביל ישראל
שנקראו ראשית, ולמען שיבוא הרשב"י ויגלה
תורתו לדור אחרון ובזכותו נגאל, ובזכות ובכח
הלמוד הקדוש הזה נצא מן הגלות, לא בזולת
זה הלמוד, כְּאֲשֶׁר אָמְרוּ בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פרשת
נשא) זֶה לְשׁוֹנוֹ: בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר
הַזֶּה, מִן זִוְהָרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלִין
לָא צְרִיךְ נְסִיוֹן, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם
מְאִלְנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּה, יִפְקוּן
בִּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וְיִתְקַיֵּים בְּהוֹן, (דְּבָרִים לב)
"ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ", עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

ספר פניני הזוהר

הדקה היומית
לזוהר דף היומי
המחולק ל-7 שנים

מסכת מכות

ספר פניני הזוהר לזוהר דף היומי: הוא ספר לימוד יומי, המבוסס על ספר הזוהר הקדוש שכתב התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

פניני הזוהר: הם משפטים קצרים שנבחרו בהקפדה מתוך ספר אור הזוהר השלם, בהוצאת מפעל הזוהר העולמי, מטרתם להאיר בכל יום, אור מגנזי מרומים, הנקרא זוהר הרקיע, אל נשמתו של כל יהודי, בלימוד דקה אחת מתחברים לתנא האלקי הרשב"י הקדוש.

בזכות השמיעה או הקריאה של מאמרי הזוהר נשמתו של כל יהודי תרגיש ששולחים לה צלילים מאינסוף ב"ה, שמדברים בשפתה, הנשמה תרגיש כיסופים וגעגועים למקור מחצבתה, אור הקדושה והטרה תעטוף בחמימות ואהבה האינסופיים המזומנים לכל יהודי.

בלימוד הדקה הזאת יוליד בלב כל יהודי יראה ואהבה גדולה להשם יתברך, בתשוקה שתגרום להתחזקות בקיום תורה ומצוות לשמה, ויוסיף וילך מחיל אל חיל.

עצם הלימוד הזוהר מזכך את הנשמה ומאיר אותה, ובזכות דקה של לימוד בכל יום, הלומד מסיר מעליו גזרות קשות חולאים, מחלות ויסורים רבים רח"ל, ומזכה את עצמו, ואת כל משפחתו, ואת כל עם ישראל, לשפע של רחמים, שמחה ואהבה, ומזרז את בואו של משיח צדקנו בגאולה השלמה בב"א.

פניני הזוהר: שולבו יחד עם זוהר דף היומי על כל הש"ס שיצאו בהוצאת מפעל הזוהר העולמי, בראשותו של הגה"צ האדמו"ר מהאלמין - הרב שלום יהודה גרוס שליט"א.

הפתגמים כוללים קטעים קצרים של הזוהר והדרכות לחיי היום יום, ולעבודת השם על פי ספר הזוהר, בעקבות הצעה של גדולי המקובלים, הוצע ללמוד ממנו מדי יום, במקביל ללימוד דף זוהר היומי והש"ס.

על ידי שנתדבק בעץ החיים, תרום קרני כנסת ישראל שבעתיים, ונזכה לראות בנחמת ציון וירושלים, במהרה בימינו אמן.

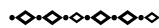
על ידי לימוד הדקה הזאת תראו ישועות בכל העינים

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוֹי שְׂכִינַת עוֹזְנֵי אִם
הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיָנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנַאִים וְהַצְדִּיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנַא הָאֱלוּקֵי רַבִּי שְׁמֻעוֹן בַּר
יֹחָאי וְרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּנֵו. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקִים תְּפִילַת דְּוֹד הַמְּלָךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם
(תהילים סא ד- ה') כִּי הֵייתָ מְחֹסֶה לִי מִגְדֵּל עֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה בְּאֶהְלֶךְ
עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסֶתֶר כְּנֶפֶיךָ סְלֶה. וְאִזְכָּה שְׁבִלִימוּדֵינוּ זֶה יְהִיו שְׁפֹתוֹתֵיהֶם
דוֹכְבוֹת בְּקָבֶר, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן
בוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲרִין סִפְרָא סִפְרָא הַזוֹהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאָה
אֵל עֲבָדֶיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה, וְיִהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ (תהילים צ' ט"ז י"ז). (סיד ה')

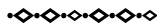
תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׂקִרְבָתְנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוּדַת הַקְדָּשׁ, וְנִתַּת לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת
תוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל
כֵּן אֲנַחְנוּ מִפְּלִים תַּחֲנוּנוּנוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאוֹתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ.
וְאֵל יְהִיו עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכּוֹנֵן אֶת לְבַבְנוּ לְיִרְאָתְךָ וְאַהֲבָתְךָ,
וְתִקְשִׁיב אָזְנְךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה
לְמוּדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵינוּ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ בְּרִיחַ גִּיחוּחַ. וְתִאֲצִיל עָלֵינוּ אוֹר מְקוֹר
נִשְׁמַתְנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם
גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֱלֹהֵי בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתֶם וְזִכּוֹת אֲבוֹתֶם וְזִכּוֹת תוֹרָתְם וְתַמִּימוֹתֶם
וְקִדְשָׁתְם יַעֲמִד לָנוּ לְבַל נִכְשַׁל בְּדַבְרֵים אֱלוֹ. וּבְזִכּוֹתֶם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה

שָׂאֲנוּ לִוְמוֹדִים. כַּמֵּאֲמַר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת
מִתּוֹרַתְךָ. יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ צוּרֵי וְגֹאֲלֵי.
כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וּתְבוּנָה:

רַבּוֹן עֲלְמוֹן, דַּאֲנֵת הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתַּרְתָּא וְגַלֵּי רִזְיָא. יְהֵא רַעְוָא
מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכַתּוּב, וְאַנְכִי
אַהֵיה עִם פִּיק וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא גִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנִזְכִּי
לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מְפוּמָּא דְרִישָׁא דְמִתְיַבְתָּא עֲלָאָה. אֲמִן וְכֵן
יְהִי רִצּוֹן, אֲמִן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעַדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשֶּׁם יִפְרֹד וְהִיה לְאַרְבַּעָה רָאשִׁים:
וְהַמְשֻׁכְּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶהַר הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד: גַּל־עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

תַּפְּלָה לְרִפּוּאוֹת וַיְשׁוּעוֹת

הַרְיֵנִי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְדָּא כְּמוֹד, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כֹּל
אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מוֹזֵמֵן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפְר
הַזֶּהֱרֵךְ הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פּ"פ (וְכֹאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאוֹת ...] [יְשׁוּעַת ...]
[לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזִקְהוּ [וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרִפּוּאוֹת הַנְּפֶשׁ וּרְפוּאוֹת
הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּאָרֶיךָ יְמִיו
וְשִׁנּוֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים ...] אֲמִן סְלָה.

תַּפְּלָה לְאַחַר קְרִיאַת הַזֶּהָר

יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתַי שְׂיִתְקִים בְּנוֹ עִתָּה
מְקָרָא שְׁכַתּוּב וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיק וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמִים
וְלִיסַד אֶרֶץ, לְהַעֲלוֹת לְרוּמִם וּלְתַמְקֵן הַרְיִסוֹת וְחֲרַבּוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה
לְקִשׁוּט וּפּוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוּנָא יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲמָרָה לְיוֹשְׁנָה
וְקִים בְּנוֹ מְהֵרָה מְקָרָא שְׁכַתּוּב "וְהִיה אֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה
יְהִיה שְׁבַעַתִּים כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י הַקְדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי

אֶלְעֶזֶר, וְיִזְתֶם בֶּן עֲזִיָּהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּכְרַא עַד סוֹפוֹ כְּרַצוֹנוֹ וְכְרַצוֹן יִרְאִיו. וּבִזְכוּת הַיּוֹתֵנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵי תַתְקַרְב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָהּ מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלְוֵי שְׂכִינַת עֲוֹנוֹ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר, וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ}, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֵן נִצַּח סֵלָה וְעַד.

(נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבֵּי חַיִּים וְיִטְאֵל זִיע"א)

מִוֶּדָּה אֲנִי לִפְנֵיךָ יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שׁוֹכֵתֵנִי לְלַמּוֹד וְלַהֲגוֹת בְּסֵפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה זִיְהִרָה עֵילָאָה, וּזְכוּת הַתְּנָאִים הַקָּדוֹשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטָחַת הַנְּבִיא (ישעיה נט, כ-כא) וְכֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בִּיעֻקֵּב נֶאֱמַר יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע זֶרַע אָמַר יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּם בְּנוֹ הַנְּבוּאָה (ישעיה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַבַּת מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידָן, יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} בְּרַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבַנּוֹ וְתַגַּל נִפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ בְּאֵמַת בְּאֵמַר לְצִיּוֹן מְלֶךְ אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן.

(סיד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶכֶּךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ. שׁוֹבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֶה בֵיתְךָ בְּבִתְחִלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּכַנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַגִּים לְעַבּוֹדְתָם וְלוֹיִים לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמֶרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלָּאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֶת יְהוָה^{אֱלֹהֵינוּ} לִירְאָה וְלִאֲהָבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.

(סי"ת)

תורתו מגן לנו

דגל הזוהר
054-7112492

אנו **מוגן**
לומד זוהר!

שע"י מועצת גדולי ישראל
למנון תורת הרשב"י

תוכן הענינים

- ג..... עורו ישנים מתרדמתכם!
- ג ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא..
- הגאלה העתידה לא תהיה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, ואשרי הזוכה
- ג..... בה”
- ד..... ”בבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות”
- ה..... למזהיר ולנזהר שלומים תן כמי נהר!
- יח..... יזכה לתקן נפש רוח נשמה.
- כד..... מי שגורם לאנשים שלא ילמדו חכמת הקבלה, טוב לו שלא נברא.
- כד..... אוי לבני אדם, שאינם לומדים סודות התורה, רק פשט שהוא לבוש התורה.....

פניני הזוהר מסכת מכות - דף ב

עורו ישנים מתרדמתכם!

עַם יִשְׂרָאֵל זָקוּק לְהַנְצִל מֵהַמְּבּוּל הַנּוֹרָא!
וְזֹאת אַפְשָׁר רַק עַל יְדֵי תִיבַת נַח - שֶׁהוּא
"הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ"

אַל תִּגִּידוּ לֹא יַדְעֵנוּ! אַל תִּגִּידוּ לֹא יִכְלֵנוּ!

סֵפֶר הַזוֹהַר הוּא פְּתַבַּת נַח שְׁנַת־פְּנִסוּ בָּהּ שְׁנַיִם מַעִיר
וְשִׁבְעַ מַמְלָכוֹתָא

"וְהַמְּשִׁבִּימִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ". אֵלֶּיךָ אֵינּוֹן דְּקָא
מִשְׁתַּדְּלִין בְּזוֹהַר דָּא, דְּאֶקְרִי סֵפֶר הַזוֹהַר,
דְּאִיהוּ פְּתִיבַת נַח, דְּמִתְּכַנְשִׁין בָּהּ שְׁנַיִם מַעִיר, וְשִׁבְעַ
מַמְלָכוֹתָא. וְלִזְמַנִּין אֶחָד מַעִיר, וְשְׁנַיִם מַמְשַׁפְּחָה. דְּבַהוּן
יִתְקַיֵּים (שְׁמוֹת א) "כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיְאוּרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ". וְדָא
אוּרָה דְּסִפְרָא דָּא. (זוהר חלק ג' דף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מֵהִימְנָא)

הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה עַד שְׂיִזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה הַזוּ,
וְאֲשֶׁרֵי הַזֹּכָה בָּהּ

דְּבִרֵי הַשֵּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ: "הִנֵּה מְבָאָר מִכָּאן שְׁחַבּוּר הַזוֹהַר הָיָה
עָתִיד לִהְיוֹת גָּנוּז וְכוּ' עַד שְׂיָבֹוא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוּף
הַיָּמִים, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחְתּוֹנִים. וּבְזָכוֹת הָעוֹסְקִים יָבֹוא מְשִׁיחַ,
כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה בְּסִבְתּוֹ אֲשֶׁר זֶה תִּהְיֶה סִבָּה קְרוּבָה
לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאֵמֵר וּבְגִינָה "וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ" וְכוּ',
כְּדִי שְׂפִזְכוֹת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שְׂלֵא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל
מִמְצָרִים עַד שְׂהַצִּרְךָ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם הַפִּסַּח
וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה לֹא יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה עַד שְׂיִזְכּוּ
לְתוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה הַזוּ, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁרֵי הַזֹּכָה
בָּהּ". (עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת מְאֻמֵּר רַאשׁוֹן, שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית)

פניני הזהר מסכת מכות - דף ג

הַרְמַח"ל זי"ע לא מָצָא עֵצָה לְבַטֵּל גְזֵרוֹת מֵעַם
יִשְׂרָאֵל, אֲלָא בְּלִמּוּד "הַזְהַר הַקְּדוֹשׁ" בְּרִצְף
לְאֵי הַפֶּסֶק, שְׁבִכַח "הַזְהַר הַקְּדוֹשׁ" לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת
וּלְקַרְבַּי הַגְּאֵלָה בְּרַחֲמִים.

כְּמוֹ כֵּן, בְּנוֹסֵף לְמַעַלְהָ הַנִּפְלְאָה שֶׁל קְרוֹב הַגְּאֵלָה
בְּרַחֲמִים, מְסַגְּלִים הַלְמוּד וְהַקְּרִיאָה בְּסִפְרֵי הַזְהַר
הַקְּדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְלַהֲיִוֹת כַּחוּמָּה בְּצוּרָה מִפְּנֵי
כָּל צָרָה רַחֲמָנָא לִיְצַלֵּן.

רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ הַרְמַח"ל, רַבְּנוּ מִשֵּׁה חַיִּים לוּצְאָטוּ זָכַר
צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה זי"ע, בַּעַל הַ"מְסֵלֵת יִשְׂרָאֵל"
וְעוֹד, תִּקֵּן בִּישִׁיבְתוֹ סֵדֵר לְמוֹד מִיחָד שֶׁל גִּירְסָא בְּסִפְרֵי
הַזְהַר הַקְּדוֹשׁ בְּמִשְׁמְרוֹת לְאֵי הַפֶּסֶק כָּלֵל מַעַת לְעַת, וְקִבַּע
דָּבָר זֶה כַּתְּקָנָה הָרֵאשׁוֹנָה בִּישִׁיבְתוֹ, וְכוּתֵב עַל מַעַלְת
הַדָּבָר בְּאַגְרַת לְחַכְמֵי יִשְׂרָאֵל בְּזֶה הַלְשׁוֹן:

"זֹאת הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְכָל קְהֵלוֹת קֹדֶשׁ לְהַנְצִיל מִרְשַׁת זוּ
טְמָנוּ שׁוֹנְאֵיהֶם, וּבּוֹדְאֵי הָיָה לָהֶם לְפַקֵּחַ עַל זֹאת
וְלֹא יַחְדְּלוּ, כִּי רַב הַדָּבָר וְעֲצוֹם מְאֹד..."

"כְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת וַיְהִי לוֹ לְזִכּוֹת"

... וְעַתָּה אֵל יִשְׂרָאֵל חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אַחֲרֵי
גַּם, כִּי אֲנִי אֶלְמָלֵא נִתְיָשָׁר חִילִי הַיִּיתִי קוֹבֵעַ דָּבָר
זֶה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, אֲבָל כְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֶת
הָעֵצָה הַזֹּאת וַיְהִי לוֹ לְזִכּוֹת, כִּי אֵין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל
יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד בְּמִקּוּמוֹ יְכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ כִּי לֹא דָבָר
קָשָׁה הוּא כָּלֵל."

פניני הזהר מסכת מכות - דף ד

ומי לנו גדול כהרמח"ל זי"ע אשר היה בקי עצום בכל
מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם
ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא
הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש
לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים.
(אגרת הרמח"ל - מאורות הזהר)

למזהיר ולזהר שלומים תן כמי נהר!

היצר הרע יודע בודאות, שעל ידי לימוד הזהר הקדוש,
הוא נדחה מן העולם ומתבטל שלטונו, וזוהי
המלחמה האחרונה שלו. על כן הוא מתאמץ להחדיר
מחשבות של שטות והבל, הפך האמת ממש.

על כן זהירות סכנה! לא לפול ברשת היצר! כדאמר רבי
שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן, יצר הרע מסיתו
לאדם בעולם הזה ומעיד עליו לעולם הבא, מה יעשה
וינצל: תנא דבי רבי ישמעאל, אם פגע בך מנוול זה משכהו
לבית המדרש וכו'... (ספד דף נב:)

ובזכותכם יתקיים בנו הכתוב (שמות פרק טו פ' טז-יח):
"תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו
כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קניית, תבאמו
ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אד-ני
כוננו ידיך, ה' ימלך לעלם ועד", בב"א.

פְּנִינֵי הַזֹּהַר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דָּף ה

כַּמּוֹ. שְׂאֵלָה: הַאֵם גַּם בִּימֵינוּ רוֹאִים נִיסִים גְּלוּיִים
בְּזִכּוֹת הַזֹּהַר?

תְּשׁוּבָה: מֵה' מַצְעָדֵי גֵבֶר כּוֹנְנֵנוּ, בְּנִסְיֵהָ מִיּוֹחַדַּת שְׁנֹסַעֲתִי
עִם כְּמֵה רַבָּנִים לֹא־סִיפָה לְהַגִּיהָ"צ הַמְּקוּבֵּל הַרֵב
בְּנִייהוּ שְׁמוֹאֲלֵי שְׁלִיט"א וְעוֹד רַבָּנִים. הִנְהִיג שֶׁהִסִּיעַ אוֹתָנוּ
הִיָּה עוֹבֵד בְּשֶׁב"כ, סִיפֵר לָנוּ סִיפּוֹר מוֹפְלָא, שֶׁהִיָּה הוֹלֵךְ
הַרְבֵּה לְבַקֵּר אֶצֶל חֲבִירוֹ בְּאִשְׁקֵלוֹן, שִׁישׁ לוֹ בְּנִין גְּדוֹל
וּמְאֹרַח אוֹתוֹ בְּקוֹמַת קִרְקַע.

וּמִסְפָּר, לִילָה אַחַד, אֲנִי יִשְׁנָתִי שֵׁם, וְנִפְּל טִיל עַל הַבַּיִת,
וְכָל הַבַּיִת נִהַרֵס, רַק הַקּוֹמַת קִרְקַע נִשְׁאֵר שֶׁלֵּם
וְלֹא קָרָה לִי כְּלוּם, אֲנִי מִסְתַּכֵּל בְּאֵרוֹן, וְאֲנִי רוֹאֵה חֲבִילַת
סְפָרִים, וּמִסְתַּכֵּל וְרוֹאֵה אֶת הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל שֵׁשׁ כְּרֻכִּים,
מִיַּד הַבְּנָתִי לְמָה לֹא קָרָה כְּלוּם בְּקוֹמַת קִרְקַע.

אֲנִי מִטְּלָפֵן לְחֲבֵרִי שֶׁהוּא הִיָּה בֵּים הַמֶּלֶח, וּמִסְפָּר לוֹ מֵה
קָרָה, וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ אֵיךְ הִגִּיעַ לְךָ הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ? וְעֵנָה
לִי שְׁמִישֵׁהוּ הִבִּיא לִי אֶת הַסְּפָרִים וּבִיקְשָׁתִי מֵהֶבֶן אָדָם
תַּעֲשֵׂה לִי טוֹבָה, אֲנִי לֹא צָרִיךְ הַסְּפָרִים הָאֵלּוּ, וְהֶבֶן אָדָם
אִמֵּר לִי, תַּעֲשֵׂה לִי טוֹבָה תַּחֲזִיק אֶת זֶה בְּבַיִת, זֶה סְגוּלָה
גְּדוּלָה לְשִׁמְרָהָ, וּמְאֹד הַתְּעוֹרְרָתִי מִכֶּךָ וְהַתְּקַרְבָּתִי לָהּ
בְּלִימוּד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ, עַד כֹּאֵן דְּבָרָיו.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף ו

מבאן ילמד כל אחד לעצמו אם רק מניחים את ספרי הזוהר בארון כבר ניצלים מהתקפת טילים, אם לומדים ועוסקים בקביעות בזוהר הקדוש בוודאי מצילים את כל משפחתו ואת כל העיר ואת כל היהודים, לכן אחי קום מה לך נרדם ותזכה ותזכה גם לאחרים ללמוד ולדבוק בזוהר הקדוש.

ובכך להמשיך את נשמת הרשב"י הקדוש אצלינו שתגן עלינו כמו שהבטיח כי כל זמן שהוא בעולם הוא מגן על כל ישראל.

5. שְׁאֵלָה: האם יהודים פשוטים יכולים להביא את המשיח?

תְּשׁוּבָה: דוקא בזכות החיילים הפשוטים יבוא משיח!!!
- סיפר פעם הרב הקדוש רבי יחזקאל משינאווא לבני ביתו: - לפני זמן רב בקרתי בחצרו של הרב הקדוש רבי מאיר מפרימשלאן. השעה היתה שעת לילה מאוחרת וכיבדני רבי מאיר והזמין אותי לסעוד יחד עמו את סעודת הערב בביתו, בעוד אנו גומלים חסד עם העלובה, ולפתע על דלת הבית נשמעו נקישות קצובות והחלטיות, מיהר השמש לפתוח את הדלת. בפתח הבית ניצב לו חייל יהודי בצבא רוסיה שהגיע אל העיר יחד עם חיילו פלוגתו. כשירד הלילה נשארו החיילים לחנות בעיר, והחייל ביקש לנצל את ההזדמנות ולזכות בברכת הרבי, ציווה רבי מאיר להכניסו ובירכו בנשיאת כפיים על ראשו כשפניו מאירות וצהובות. משיצא החייל את הבית פנה אלי רבי מאיר ואמר: - "דע לך, כי משיח יבוא, לא בזכותי ולא בזכותך, אלא בזכותם של החיילים היהודיים בעלי מסירות נפש".
(ספר שכר ועונש)

פְּנִינֵי הַזֹּהַר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דָּף ז

ל"א. שְׂאֵלָה: איך אני יכול לעזור לעם ישראל שלא יהיה פיגועים ופצצות? האם זה עולה כסף?

תְּשׁוּבָה: ניתן לך חוברות כוח הזוהר כמה שאתה רוצה בחינם כדי לחלקם ולהפיצם בכל ישראל.

ל"ב. שְׂאֵלָה: אני גר במקום של חילונים, ובכל מקום שאני הולך אני מוצא ב"ה את ספרי הזוהר הקדוש, אז אני רואה שאתם מצליחים מאוד בעבודה, האם אפשר לי גם לעזור לכם?

תְּשׁוּבָה: סליחה! אתה כותב חילונים, אצלינו אין דבר כזה חילונים, יש לנו רק דבר אחד יהודים, אם הוא יהודי ואתה חושב עליו מה שאתה חושב, אני חושב להיפך, אני חושב עליו שהוא צדיק, הוא סך הכל תינוק שנשבה, ואם הוא יתקרב להשם, תראה כמה גדול הוא, ולמה לקרוא שם כזה? ובוודאי כל אחד שילמד זוה"ק תאיר נשמתו ויתעורר להתקרב להשם יתברך. ואדרבא אני למדתי מהבעל שם טוב והחפץ חיים זי"ע שכל עבודתם הייתה לקרב את האנשים הפשוטים, כי מעלתם גדולה מאוד וחשובה הרבה בשמים, כידוע.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף ה

לג. שְׂאֵלָה: איך נזכה לאחדות של כל עם ישראל באהבה ובשמחה? ואיך תבוא הגאולה?

תְּשׁוּבָה: כבר כתב רבנו הרמח"ל זי"ע אשר בריחת רשב"י למערה עשתה ענין התיבה שבסודה נעשה הזוהר אשר בו נכללו כל השישים ריבוא נשמתין... וזהו שנאמר (ישעיה נב יב) פִּי לֹא בִּחְפְּזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תֵלְכוּן פִּי הַלֵּךְ לְפָנֵיכֶם ה' וּגו'... כי הלא הפעולה הזאת אינה צריכה להימצא אלא בזמנה, פירוש שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה... בדרא דמלכא משיחא, עכ"ל, נמצא שכאשר כל ישראל יתאחדו בזוהר הקדוש תיכף תבוא הגאולה ברחמים, וכל זה מוטל על כל ראשי הישיבות והרבנים ומנהיגי הקהילות והאדמורי"ם, שיצוו לתלמידיהם לעסוק בזוהר הקדוש, וכל מי שאיכפת לו באמת מצער השכינה הקדושה, בוודאי יתאחד בזה. ואם לא בידוע שלא עמדו רגליו על הר סיני.

(הצה"ק ר' יהודה פתייה זי"ע).

פְּנִינֵי הַזֹּהַר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דָּף ט

לָד. שְׂאֵלָה: אֲנִי גֵרִים בְּאֶזְרוֹ הַדְּרוֹם, וּמִמֶּשׁ יוֹרֵד גֶּשֶׁם שֶׁל טִילִים, וְרַק בְּחִסְדֵי שָׁמַיִם לֹא הָיוּ נִפְגָּעִים, הַיְלָדִים מִפְּחָדִים וְלֹא רִגוּעִים, מַה יֵּשׁ לָנוּ לַעֲשׂוֹת לְהִינְצֵל?

תְּשׁוּבָה: כִּבְרַם סִיפְרָנוּ אִיךְ שְׁנִיצַל יְהוּדֵי בְּאֶשְׁקֶלֶן בְּקוֹמַת קֶרְקֶע, שְׁכַל הַבְּנִיָּן נִחְרַב מִפְּגִיעָה יִשִּׁירָה שֶׁל טִיל, וְרַק בְּמִקּוֹם שֶׁהָיָה נִמְצָא סֵט זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ נִשְׂאָר בְּשִׁלְמוֹת, וְכִךְ נִיצַל אוֹתוֹ יְהוּדֵי (רֵאָה שׁו"ת כ"ח), וּבְאֵמַת זֶה לֹא פִּלְא, רַק צְרִיךְ לְדַעַת כִּי כֹּאשֶׁר לּוֹמְדִים זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, אֲזִי נִשְׁמַת הַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ בֹּא וְנִמְצָא בִּינֵינוּ כִּמוֹ שֶׁכָּתַב הַחֲסִד לְאַבְרָהָם בְּשֵׁם רַבִּי אַבְרָהָם גְּלַאנְטֵי זִי"ע, דְּבַכֵּל פַּעַם שְׁאֲנוּ אוֹמְרִים בְּאִידְרָא "אִיתְעַטַר רַבִּי שְׁמַעוֹן", מִיַּד מִתְעַטַר וּבֹא וְיוֹשֵׁב בִּינֵינוּ, וְהַצְדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הָיוּ זוֹכִים מִמֶּשׁ לְרֵאוֹת זֹאת בְּעֵינֵיהֶם, אֲמֵנָם, אֲנִי לֹא זוֹכִים לְרֵאוֹת, אֲבָל יוֹדְעִים וּמֵאֲמִינִים שְׁכֵךְ הוּא מִמֶּשׁ. וְאִם יֵשׁ לָנוּ אֶת הַרְשָׁב"י אֲזִי אֵין לָנוּ מַה לְדַאֲוֵג כֻּלָּל, כִּמוֹ שִׁידוּעַ הַסִּיפּוֹר שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר"ק שֶׁהַמְּלֶאךָ הַמְּמוֹנָה נִשְׁלַח לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם וְהַרְשָׁב"י עֲצַר אוֹתוֹ בְּכוּחַ קְדוּשָׁתוֹ, אֲבָל אֵין לָנוּ לְדַאֲוֵג רַק לַעֲצֹמֵינוּ אֲלֵא אֲנִי צְרִיכִים לְהַתְּחַשֵּׁב בְּכֹל הַיְהוּדִים, וְלִזְכּוֹת לְכוּלָם שִׁלְמָדוֹ בְּזוֹהַר"ק כִּי הוּא הַמְּגַן הָאֲמִיתִי שִׁישׁ לָנוּ וּמוֹבְטַח לָנוּ כִּי הָעוֹסֵק בְּזוֹהַר"ק וּבַתּוֹרַת הָאֲרִיז"ל הַקַּב"ה מִשְׁתַּבַּח בּוֹ בְּפִמְלִיא שְׁלוֹ בְּכֹל יוֹם, וְדִיוֹקְנוֹ נִרְשָׁם לְמַעַלָּה בֵּין אוֹהֲבֵי וְאוֹהֲבֵי הַמֶּלֶךְ, וּמְכַרְיִזִים לְפָנָיו "הוּוּ זְהִירִים בְּדִיוֹקְנָא דְּפִלוֹנִי" וְאִפִּילוֹ הַקַּב"ה גּוֹזֵר גְּזִירוֹת יֵשׁ לוֹ רִשׁוֹת לְבַטְלָם. (רֵאָה פְּתִיחָה וּמְבוֹא לְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, בְּהוֹצָאת יִשִּׁיבַת הַיְכָלָא דְּרִשְׁב"י י-ם בְּרֵאוֹת הַמְּקוּבֵל הַגַּה"צ הַרְבַּ בְּנִיּהוּ יִשְׁשַׁכַר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א).

פניני הזוהר מסכת מכות - דף י

לָהּ. שְׂאֵלָה: מפני מה כבודו נכנס בעובי הקורה, ולא מסתכל לא לימין ולא לשמאל, מה שלא ראינו עוד צדיקים שעוסקים בזה כך?

תְּשׁוּבָה: לפני 45 שנה בארצות הברית ראיתי מצב נורא של עזרה רפואית, ואירגנתי ויסדתי את ארגון הצלה, וממני למדו ועשו עוד ארגונים, עד שהיום יש קרוב לעשר אלפים אנשי הצלה וכך ניצלים הרבה נפשות בישראל. [ויהודי אחד הלומד שעה אחת זוה"ק בשבת, שווה יותר מכל הזכויות שנעשו במשך 45 שנה].

עוֹד התעוררתי ממרן בעל החפץ חיים שצריך לדאוג לכל יהודי אפילו הרחוק ביותר, כי באמת אין יהודי רחוק רק שלא הגיע אליו הדיבור הנכון מהבן אדם שיש לו אהבת ישראל אמיתית, שאוהב את כל אחד מישראל לכל הפחות כמו הילדים שלו, (ראה שכר ועונש ח"א), ואמרו חז"ל שמצוה עלינו לידבק בדרכיו של הקב"ה, והשי"ת חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו ידח, כמו כן על כל יהודי צריך לחשוב מחשבות להציל את עם ישראל ברוחניות ובגשמיות, כי באמת הכל אחד, כי גם הגשמיות של יהודי זה רוחניות.

פְּנִינֵי הַזֹּהַר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דֵּף יא

ובאשר ראיתי את מאמרי גדולי ישראל כי רק בלימוד הזוהר ניצל מן הפורענות, ואפילו היהודי הרחוק ביותר כשילמוד זזה"ק מיד יחזור בתשובה, וכך יתרבה אהבה ואחוה בעם ישראל, וניגאל ברחמים (עי' אור הזוהר, מאורות הזוהר, גדולי ישראל והזוהר, ועוד), לא יכולתי השקט והבנתי, כי בדקה אחת שיהודי לומד זזה"ק זוהי הצלה וטובה גדולה יותר מכל ארגון הצלה שמציל חיים, כי זה רק לאחר המעשה וגם במוגבלות האדם, ואילו לימוד הזוהר הקדוש מציל קודם הפרענות וגם לאחריה, ועוד בכוח רוחני שאין לתאר ואין לשער לכל עם ישראל. ונזכרתי בדברי החפץ חיים זי"ע כאשר עשו אסיפה לעשירים להתרים מיטות לבית החולים, קם עשיר ויענה עזות, ואמר ומה אלו הבחורי ישיבה תורמים? השיב לו החפץ חיים, הם תורמים שלא יהיו בכלל חולים, [וכידוע שבישיבת החפץ חיים למדו הבחורים ואברכים זזה"ק על הפרשה כל שבוע]. וכן כידוע שרק המקושר לתורת הרשב"י ולומד זזה"ק הוא הלומד תורה לשמה, [עייין בפירוש בעל החסד לאברהם על פרקי אבות, א' ג'] ורק תורה לשמה מצילה מן היצר הרע (אוה"ח תרומה) ומקיימת את העולם (נפש החיים, וולאזין), ועוד רק הלומד זזה"ק נשמעת ומתקבלת תפילתו (בגדי השרד - הצה"ק ר"י אבוהצירא), על כן, מה לי אם יש עוד צדיקים או שמא נשארתי לבדי, אחד היה אברהם, ועל כן נקרא אברהם העברי שכל העולם מעבר אחד, ואברהם מעבר הנהר, כן, כל יהודי צריך לראות עצמו, שאין עוד מי שיעזור לו, והכל מוטל על כתיפו, (עייין תחילת ליקוטי מוהר"ן חלק שני) ואם כך יעשו כל ישראל, אז, ריווח והצלה יעמוד ליהודים בשמחה ובששון בגאולה השלימה אמן.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף יב

ל"ו. שְׂאֵלָה: מה ראיתם לחלק את הזוהר דווקא ל-70 חלקים?

תְּשׁוּבָה: סייעתא דשמיא מיוחדת היתה שחילקנו את הזוהר הקדוש ל-70 חלקים, וכעין השאלה בזוה"ק פרשת שמות (ה:): מה ענין בשבעים נפש שירדו ישראל מצרימה? ומבאר שם, שהוא כנגד 70 אומות, ולכן נצרך 70 נפש בני יעקב בקדושה, כדי לבטל את כוחם. נמצינו למדים שהתאחדות עם ישראל בלימוד 70 איש לכל סיום, הוא ענין גדול לבטל את כל הצרים והקמים עלינו, וכך נאמר בזוה"ק (בשלח נח:), עיי"ע טעמי המנהגים בענין 70 פרי החג), בסוף הגלות, כל שבעים ראשי האומות שהיו, הם בעצמם יחזרו בגלגול, ויתקבצו להילחם על ירושלים, ולזה צריך התאחדות 70 איש לומדי זוה"ק אלף פעמים לכל הפחות, שמלבד השתתפות הרבים בלימוד הקדוש שזה ענין נשגב מצד עצמו יש בזה גם סוד של "האלף לך שלמה", וכך נזכה לבטל 70 אומות העולם להכריתם ולבערם מן העולם, וכן לשמירת מיוחדת של אלף המגן, אכ"ר. (וכבר נתבאר בספרינו "זכותא דבר יוחאי" גודל ענינו ושכרו של הלומד זוהר - עין לא ראתה).

פְּנִינֵי הַזֹּהָר מִסַּכַּת מְכוֹת - דָּף יג

לָזוּ. שְׂאֵלָה: לֹא הִבְנֵיתִי מְדוּעַ "מִפְּעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי"
מִתְאַמֵּץ כ"כ לִהְגִּיעַ לְאַלֵּף סִיּוּמִים?

תְּשׁוּבָה: אֲנִי לֹא הִרְאֵשׁוּנִים שֶׁהִתְחַלְנּוּ בַּזֶּה. הַבֵּית דִּין
הַגְּדוֹל בִּירוּשָׁלַיִם כִּבְר בַּשְּׁנַת תַּרפ"א הִרְעִישׁוּ אֶת
כָּל הָעוֹלָם בַּעֲנִין זֶה, לְאַסּוֹף וּלְכַנּוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנְעוּר
וְעַד זְקֵן וְלִקְיִים אֵלֶּף סִיּוּמֵי זֹה"ק, כְּדִי לְבַטֵּל מֵעַם יִשְׂרָאֵל כָּל
הַגְּזִירוֹת וְלִהְכַנִּיעַ אֶת כָּל אוֹיְבֵיהֶם, וְהֵם בּוֹדְדֵי יַדְעוּ הַסּוּדוֹת
הַגְּדוֹלִים הַטְּמוּנִים בַּזֶּה. וּבִס"ד זִיכְנוּ מִן הַשָּׁמַיִם לְטַעוֹם מִן
הַסּוּדוֹת הָאֵלוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּזֶּה"ק פֶּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי (דָּף רכז:),
שֶׁשְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ הָיָה עוֹסֵק בְּבִירוֹר הַנִּיצוּצֵי קְדוּשָׁה אֲשֶׁר
נִמְצְאוּ בְּבַחֲיַנַּת אֵלֶּף יְמֵי חוֹל, וְהֵם סוּד הַגְּלוּת שֶׁנִּמְשְׁכוּ אֵלֶּף
שָׁנִים, וְאָמַר עוֹד שֵׁם, כְּמָה דְאֵית אֵלֶּף יוֹמֵין דְּקְדוּשָׁה הַכִּי נִמִּי
אֵלֶּף יוֹמֵין דְּסַט"א, וְלִבְרַרְרֵם יִתְכֵן אֶפִּילוּ בַּשְּׁנָה אַחַת לְבַרְרֵם כָּל
בַּחֲיַנַּת אֵלֶּף יוֹמֵין הָאֵלוּ (רמ"ק, מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ, מִפְּרָשִׁים), עֵי"ש, וְאֵין
לָנוּ כּוּחַ בִּירוֹר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ כּוּחַ לִימוּד הַזֹּהָר"ק,
וּמוֹבָא בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, שְׁגַם הִרְשַׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנֵי הָיוּ
בְּכָלֵל עֲשֵׂרָה הַרוּגֵי מְלוּכָה, וְהִרְאִיָּה לַכֶּךְ, שֶׁבְּרַח מִפְּנֵי הַקִּיסָר
שֶׁרָצָה לְהוֹרְגוֹ, וְהִלְכוּ הוּא וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנֵי לְמַעְרָה, וְהָיוּ
צְרִיכִים הִרְשַׁב"י וּבְנֵי לְעָרוֹךְ הַתִּיקוֹן לְמַסּוֹר נִפְשָׁם לְהַרְיָגָה
כְּמוֹ רַבֵּי עֲקִיבָא רַבּוּ שֶׁל רִשְׁב"י, וְלִהְעִבִיר הַסִּיגִים
וְהַקְּמִשׁוּנִים וְהַחֲרוּלִים מִן הַשְּׂדֵה.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף יד

ואמר הרשב"י, אני יכול למצוא דרך משובחת וטובה לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות ולהורדת השפע מהעולמות העליונים לעולמות התחתונים, משהו יותר חזק מאשר מסירות נפש גופנית להריגה על קידוש השם [כמו רבו רבי עקיבא], וזאת על ידי מסירות נפש בתכלית הגדולה ביותר לתורה הקדושה, שאטרח מאוד מאוד ואשקיע עמל רב ביגיעה עצומה בלימוד התורה עם פרישות מהבלי ותענוגי עוה"ז, וכך אגלה סודות התורה, אפרש לכולם תכלית הבריאה כולה, ואכנס בגנזי המלך העליון כבן שנכנס בגנזי אביו לגלות אורות עליונים, ועל ידי האור העצום הזה אבריא החושך הגדול מן העולם, ואבטל כל הקליפות והדינים מן הקדושה. ועל ידי מסירות נפשו לסודות התורה, וכן על ידי גילוי סודות התורה זכה להכניע הקליפות ולבטל גזירות קשות ולהשפיע לעולם חיים ושלום, לכל ישראל האיר בסוד התורה הבהיר וכל הכוח הגדול הזה ודאי נצרך ביותר לדורינו הדור האחרון, דור ביאת המשיח (מהרצ"א מדינוב).

וכתוב בזוהר שהרשב"י הוא נקרא שבת, ושבת כידוע היא בבחינת עלמא דאתי, וכתב הבן איש חי, ששבת הוא בבחינת אלף פעמים מיום חול.

פְּנִינֵי הַזֹּהַר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דֵּף טו

וּבֶן מוֹבָא בְּאוֹר הַחַיִּים (בראשית פרק א פסוק א יב): עוֹד יִרְצֶה בְּאוֹמְרוֹ "בְּרֵאשִׁית" עַל דֶּרֶךְ אוֹמְרֵם ז"ל (זוהר חדש בראשית ב ד) כִּי אֵלֶּף עוֹלָמוֹת נִעְלָמִים בְּרֵא ה', וְקוֹרִין אוֹתָם חַז"ל, עֲלָמִין דְּכִיסוּפִין (אֲדָרָא זוּטָא הַאֲזִינוּ רַפְח), וְהֵם הַרְמוּזִים בְּפִסּוּק "הָאֵלֶּף לֶךְ שְׁלֵמָה" (ש"ש ח יב) וּמַעַתָּה הַתַּחֲוִיל הַכְּתוּב בְּבִי"ת כִּי הָאֵלֶּף כִּבְר קִנְתָּה מִקוּמָה שְׁבָה בְּרֵא אֵלֶּף עוֹלָמוֹת כְּשֵׁמָה שֶׁל אֵלֶּף, עַכ"ל. וְכַדִּי לְזַכּוֹת לְתִיקוֹן הָעוֹלָם שֶׁל בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ אֲנִי צְרִיכִים לְגַלוֹת עוֹלָמוֹת אֵלּוֹ עַל יְדֵי לִימוּד אֵלֶּף סִיּוּמֵי זוּהַר. וּבִאֲבָן עֲזָרָא (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ח פֶּסוּק יא): הָאֵלֶּף לֶךְ שְׁלֵמָה - יֹאמֵר לְמְשִׁיחַ... עַל כֵּן צְרִיכִים אֲנִי לְהַתְּאֵמֵן לְהַגִּיעַ לְאֵלֶּף סִיּוּמֵי זוּהַר וְאִז נִזְכֶּה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, וְלְגִאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּאַהֲבָה וּבְרַחֲמִים בְּלִי שׁוּם חֲבָלִים וְנִסְיוֹנוֹת, וְיִתְגַּלֶּה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכֹל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ, וְיִתְקַיֵּם בְּנוֹ הַפִּסּוּק "וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְר", יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבִינוּ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ בְּב"א.

ל"ח. שְׁאֵלָה: אֲנַחְנוּ בַּחּוֹרִים מִיְשִׁיבָה בְּצִפְת, דִּיבְרַנּוּ בִּיחַד כְּמָה בַּחּוֹרִים עִם הָרֵאשׁ יְשִׁיבָה וְאֲמַרְנוּ לוֹ שְׂאֲנַחְנוּ רוֹצִים לְלַמּוֹד כָּל יוֹם שִׁיעוֹר בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ, לְשִׁמְחַתֵּינוּ הָרֵאשׁ יְשִׁיבָה לָנוּ כָּל הַכְּבוֹד, רַק תַּעֲשׂוּ זְמַן מִסִּיּוּם שְׂאִז כָּל הַבַּחּוֹרִים יִלְמְדוּ זוּהַר הַקְּדוּשׁ, הַשְּׂאֵלָה כְּמָה זְמַן יֵשׁ לָנוּ לְלַמּוֹד וְמָה לְלַמּוֹד?

תְּשׁוּבָה: תִּלְמְדוּ כָּל יוֹם לְכֹל הַפְּחוֹת שְׁעָה עִם הַתְּרַגּוּם, כְּמוֹ שְׁכַתְּבוּ גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִכְתָּבָם, וְכֵךְ תּוֹכְלוּ לְגַמּוֹר פְּעָמִים בְּשָׁנָה כָּל הַזוּהַר הַקְּדוּשׁ, וְכֵךְ עוֹשִׂים כְּבָר בְּהַרְבֵּה יְשִׁיבוֹת, כְּמוֹ יְשִׁיבַת חוּט שֶׁל חֶסֶד וְעוֹד.

פניני הזהר מסכת מכות - דף טז

ל"ט. שאלה: אנחנו בחורי ישיבה ויש לנו שיחה עם המשגיח כל שבוע ובכל יש הרבה בחורים שאין להם יראת שמים, מה העצה לכך?

תשובה: הזוהר הקדוש אומר שאי אפשר להגיע ליראת שמים, וכן כתב רבינו הקדוש יצחק אייזיק יחיאל ספרין מקומרנה, (נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'), ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית.

הפגלה השביעית כי העוסק בחכמה הזאת ומלא פיו שחוק בו ממלא לבו יראת שמים ויראת חטא ויוסיף אמן בעבודה וזה בדוק, כי אפלו גרסה לשון הזהר יראה אל האדם שמחה בנפש ביראת השם כאלו עוסק עם הצדיקים בגן עדן ואם גברא לא חזו מזליה חזי כן אין ספק שזה עקר עסק התורה בגן עדן בין הצדיקים. (אור נערב חלק חמישי פרק ב')

ולמוד הזהר הקדוש סגלה ליראת שמים.

(הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

פְּנִינֵי הַזֵּהָר מִסַּכַּת מְכוֹת - דֵּף יז

וְתִאֲמִין לִי אָחִי, מִי שְׂאִינוּ לֹמֵד זֹאת הַחֲכָמָה הוּא כְּמוֹ
הַדָּר בַּחוּץ לְאַרְץ וְדוֹמָה כְּמִי שְׂאִין לוֹ אֱלוֹקִי,
אֲחֵר שֶׁהִתְאַוּוֹת מִתְגַּבְּרִים וְהֵיִצֵּר מִסִּית וּמְכַנִּיס בְּאָדָם
סְפָקוֹת בְּהֶאֱמוּנָה, אָבֵל הַמְּשִׁים נִפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ וְעוֹסֵק בְּחֲכָמָה
וְכוֹ' וּבַזֵּהָר לְהִבִּין, נִתְבַּשֵּׁר בְּלֵב כָּל חַכְמֵי לֵב הַשְּׂגַת הַחֲכָמָה
וְיִרְאֵת שְׂמִים הָרוֹמְמֶת צַח וְצִלּוֹל וְאַמֶּת, וְלֹא יִשְׁאַר לוֹ שׁוֹם
סְפָק בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם הַמְּפֹלֵא פְּלֹאוֹת, וְיַעֲמֵד עַל עֲקָרֵי עֲנִינֵי
אֱלוֹקוֹת אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִשְׁאַר לוֹ שׁוֹם סְפָק וְקוֹשִׁיא
כָּלֵל. (סֵפֶר סוֹר מֵרַע וְעֵשָׂה טוֹב)

וְתִבְלִית הַדְּבָרִים, כְּשֶׁתְּדַבֵּק נִפְשָׁךְ בְּסִפְרֵי יְרֵאִים, שֶׁתִּרְאֶה
בְּכָל עֵת חַיּוּבְךָ לְבוֹרָא כָּל עֲלָמִין, וּבִפְרֹט בְּסֵפֶר
הַזֵּהָר עֵיקָרָא דְכוּלָּא, וְהוּא יְלֵהֵב לְבָבְךָ בְּשִׁלְהוּבָא דְאִשָּׁא,
סֵפֶר הַזֵּהָר הוּא הַמְּפֹתַח וְהוּא הַסּוּגָר.

(סֵפֶר סוֹר מֵרַע וְעֵשָׂה טוֹב)

יִזְכָּה לְתַקֵּן נִפְשׁ רּוּחַ נְשָׁמָה

הַזֵּה מְרַגְלָא בְּפוּמִיָּה דְרַבִּינוּ מְזִידֵיטְשׁוּב לֹמֵר תְּמִיד
לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ וְתִלְמִידֵינוּ וְלְכָל בְּאֵי בֵיתוֹ, כִּי רַק
הַלְמוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה הוּא שְׂדֵבְרָה תוֹרָה שֶׁהוּא מְגִן וּמְחִסָּה
נֶגֶד הַמְּקַטְרָגִים וְנֶגֶד הַיִּצֵּר הָרַע, שְׂיִזְכּוּ לְתַקֵּן אֶת נִפְשׁ רּוּחַ
נְשָׁמָה שְׁלָהֶם, נָקִי וּבֵר מְכָל סִיג וּפְגָם, לְטִהַר וְלַקְדָּשׁם
בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף יח

פַּעַם שָׁאֵלוּ רַבֵּינוּ לְאַחַד הַתַּלְמִידִים הַחֲשׁוּבִים, מַדּוּעַ לֹא לומד בְּזֵהַר הַקְּדוֹשׁ וְהַתְּקוּנִים וּבְכַתְבֵי הָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ, וְעַנָּה בְּשִׁבְרוֹן לֵב: רַבִּי, מָה אַעֲשֶׂה כִּי לְלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה צְרִיכִים קְדָשָׁה יִתְּרָה וְטָהֵר גְּבֻרָא, וְאֲנִי אֵין בִּי זֹאת, וְאֵיךְ אוֹכֵל לְגִשֵׁת לְקֹדֶשׁ קְדָשִׁים לְלַמֵּד. וְאָמַר לוֹ רַבֵּינוּ: אִם אֵינְךָ עוֹד קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, צֵא וּלְמַד לְמוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְתִדְבֵק בּוֹ וְכִזָּה רְאֵה וְקֹדֶשׁ, וְאִז תִּתְקַדֵּשׁ וְתִתְטַהֵר, כִּי אֵי אֶפְשָׁר בְּדוֹר הַזֶּה לְהַשִּׁיג דְּבַר מָה בְּלַעֲדָהּ.
(הקדמה לספר צבי לצדיק)

לְמִדּוֹן מְשֻׁפָּה וְלַחוּץ לֹא יִטְעַם לְעוֹלָם אוֹר הַתּוֹרָה וְלֹא יִתְחַדֵּשׁ לוֹ שׁוֹם אוֹר, וְכֹל הַחֲדוּשִׁים שְׂסוּבֵר כַּמְחַדֵּשׁ בְּסִבּוֹת זָרוֹת וְגִרְסוֹת בְּהֶבֶל הַבָּלִים הֵם הַפֶּן הַלָּכָה אֲמִתִּית וְלִטְהַר אֶת הַטְּמֵא וְכוּ', וְהַזֵּהר שֶׁהוּא מֵאִיר הָעֵינַיִם מֵתוֹק לְנֶפֶשׁ יִשְׂרָאֵל הַמְשַׁכֵּלֶת, שִׁיתְחַדֵּשׁ לוֹ בְּכֹל עֵת רְגַע אוֹר חֲדָשׁ מִמֶּשׁ עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה בְרִיָּה חֲדָשָׁה עַל יְדֵי הַזֵּהר וּמִרְן הָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ.

(היכל הברכה, דברים דף כ"ח)

אם כן אתה רואה שעל ידי לימוד הזוהר הקדוש מתבטל כל היצר הרע ובאים ליראת שמים טהורה.

פְּנִינֵי הַזֵּהָר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דָּף יט

מ. שְׂאֵלָה: הַאֵיךְ אֲנִי יֹכֵל לְזַכּוֹת לְהַבִּין טוֹב אֶת הַגְּמָרָא וְדַבְרֵי הַמְּפָרְשִׁים וְהַפּוֹסְקִים, הַמוֹחַ שֶׁלִּי אֵטוֹם?

תְּשׁוּבָה: הִנֵּה לְשׁוֹנוֹ שֶׁל הַסֵּפֶר "מֵאָה שְׁעָרִים" (אֲמַרִי קִדְשׁ): טְמֵטוֹם הַלֵּב הוּא שֶׁנַּעֲשֶׂה הַלֵּב אֶבֶן, יֵשׁ לָזֶה עֲצָה הַיְעוּצָה, וְהַבְּחִירָה בְּיַד הָאָדָם, וְהִיא לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֵּהָר, כִּי "זֵהָר" הוּא מְלִשׁוֹן הָאָרֶז שֶׁמֵאִיר בְּמָקוֹם חֲשׂוֹךְ וְכו', כִּי מָה אֶכְפֵּת לוֹ לְקוֹרָא אֵף שְׂאִינוֹ מִבֵּין, אֶפְלוּ הֲכִי הוּא "סִגְלָה".

וּבִסְפָר אֲמַרִי קִדְשׁ סֵטְרַעֲלִיֶסְק (אוֹת יט): לְהַבִּין עֲנִין טְמֵטוֹם הַלֵּב וְטְמֵטוֹם הַמֶּחַ שֶׁטְמֵטוֹם הַלֵּב הִיא שֶׁנַּעֲשֶׂה לֵב הָאֶבֶן וְכו', וְעֲצָה הַיְעוּצָה לָזֶה לְטַהֵר אֶת עֲצָמוֹ בְּמָקוֹה וְלַלְמֵד סֵפֶר הַזֵּהָר כִּי זֵהָר הוּא מְלִשׁוֹן הָאָרֶז שֶׁמֵאִיר בְּמָקוֹם הַחֲשֵׁךְ וְכו'.

לְעוֹסֵק כָּל הַיּוֹם בְּלַמּוּד שׁ"ס וּפּוֹסְקִים - תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וּבְנֵי יְשִׁיבוֹת הָעוֹסְקִים כָּל זְמַנָּם בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה, צָרִיכִים לְהַקְדִּישׁ בְּכָל יוֹם זְמַן לְקַרְיַאת מִסְפָּר דְּפִים בְּסֵפֶר הַזֵּהָר, שְׂזִכּוֹת הַקְּרִיאָה הַזֹּאת, מְלַבֵּד כָּל מַעֲלוֹתֶיהָ לְכָלֵּל יִשְׂרָאֵל, תּוֹעִיל לָהֶם בְּיוֹתֵר שְׂיִזְכוּ לְהַבִּין אֶת לַמּוּדָם וּלְזַכְרוֹ, וְכֵן לְהַתְעַלּוֹת רוּחָנִית גְּדוֹלָה, כְּנֶרְאָה בְּחוּשׁ.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף כ

מִרְן רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ אָמֵן, בַּעַל הַבֵּן אִישׁ
 חַי, מִבָּאָר אֶת מֵאֵמֶר הַגְּמָרָא "כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה
 מִבְּפָנִים תּוֹרָתוֹ מִכְרָזָת עָלָיו מִבְּחוּץ", שְׁכַל הָעוֹסֵק בַּחֶלֶק
 הַפְּנִימִי שֶׁל הַתּוֹרָה זוֹכֶה וּמְאִירוֹת עֵינָיו בַּחֶלֶק הַנִּגְלָה שֶׁל
 הַתּוֹרָה. וְאִם מִרְן הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי בֶן צִיּוֹן אָבָא שְׂאוּל זְכֹר
 צָדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ אָמֵן הִיא מוֹרָה
 לְתַלְמִידָיו בְּעוֹדָם בַּחוּרִים צְעִירִים לְקָרָא בְּכָל יוֹם מִסְפָּר
 דְּפִים בְּסִפְרֵי הַזוֹהַר, שְׂיַעֲזֹר לְפַתַח אֶת הַלֵּב לַתּוֹרָה וּלְזַכָּר
 הַנִּפְשׁ. וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר, כִּי סֵפֶר הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ מְלֵא
 וְגִדּוּשׁ בְּמוֹסֵר וּמְלֵהִיב בְּיוֹתֵר לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְזֶהוּ
 סֵפֶר הַמוֹסֵר הַטוֹב בְּיוֹתֵר.

וְכַתֵּב בְּסִפְרֵי הַקְּנָה הַקָּדוֹשׁ עַל הַפְּסוּק "וְשִׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם
 כּו' לֹאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ", כִּי מִי שֶׁעוֹסֵק דוֹקָא בַּנִּגְלָה
 וְלֹא בַּזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ נִקְרָא "לֹא עֲבָדוּ", גַּם אֵינוֹ נִקְרָא תַלְמִיד
 חָכָם, רַק בְּשֵׁם תַלְמִיד, כִּי שֵׁם חָכָם אֵינוֹ רַק עַל חָכְמָה
 הַפְּנִימִית, יַעֲוִין שָׁם...

וְכִיּוֹן שְׂיַדְעֶתָ כִּמָּה גְדוּלָה מַעֲלָת לַמּוֹד חָכְמַת הָאֵמֶת כּו'...
 יִנְדַע גְּדֹל הַחַיּוֹב וְגְדֹל הַשְּׂכָר לְמִי שֶׁלוֹמֵד הַקְּבָלָה,
 כִּי לַמּוֹד הַזוֹהַר בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עֲלָמִין, וְכָל שְׁפָן אִם
 יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאֵמֶר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַקּוּן
 לְמַעֲלָה בְּשַׁעֲה אַחַת מֵה שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד הַפְּשׁוּט שְׁנָה
 תְּמִימָה. (לְשׁוֹן הַכֶּסֶף מְלָךְ, תַּקּוּנֵי זוֹהַר מ"ג)

פניני הזוהר מסכת מכות - דף כא

וּבֵן אָמַר הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁלֵמָה בְּלוּךְ זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָה
מֵשֶׁם רַבּוֹ הַחֲפִיץ חַיִּים זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָה, שְׁעַל לְמוֹד
סֵפֶר הַזֹּהַר אֵין שׁוֹם הַגְּבֻלָה כִּי רַבּוֹ מְדַרְשׁ, וְהִיָּה הַחֲפִיץ
חַיִּים מְעוֹרֵר לְכֻלָּם שְׁיִלְמְדוּ כָּל שַׁבַּת אֶת הַזֹּהַר שֶׁל אוֹתָהּ
פֶּרֶשָׁה וְאָפְלוּ לְבַחְוָרִים.

(ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף)

רַבֵּנוּ מֶרֶן הַחֲזוֹן אִישׁ זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָה הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו
לְלַמַּד זֶהָר כְּסֵפֶר מוֹסֵר, וְאָף לְמַד בְּעֲצָמוֹ עִם בֵּן
אֲחוֹתוֹ, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ גְרִינְמָן זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָה.
וּבְסֵפֶר מַעֲשֵׂה אִישׁ, (עֲבֹדוֹת עַל מֶרֶן הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַחֲזוֹן אִישׁ
זצ"ל): שְׁאָמַר: לְשׁוֹן הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ מְעוֹרֵר יוֹתֵר מִכָּל
מַאֲמָרֵי חו"ל. נִתֵּן לְהַאֲרִיךְ עַל כֶּף בְּעוֹד עֲבֹדוֹת רַבּוֹת, אֶךְ
דִּי בְּכַף לְמַבִּין.

סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ - הוּא הַמְרַפָּא לְנַפְשׁ הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר
שְׁקִים! בְּכַח הַקְּרִיאָה בּוֹ לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נַפְשׁ
הָאָדָם וּלְרַפְּאָה מְכַל חֲלֵי וּמְכַל מַדּוֹת רָעוֹת וְתַאֲוֹת רָעוֹת
רַחֲמָנָא לִיְצַלֵּן, עַד שֶׁהִיא מְאִירָה וּמְזַהֶרֶת בְּאוֹר קְדוֹשׁ
וְעֲלִיּוֹן. וְכָל הָאֲזַהְרָה אוֹדוֹת לְמוֹד הַקְּבֻלָּה וְהַהֲגַבְלוֹת עַל
כֶּף לֹא נֶאֱמָרוּ כָּלֵל וְעַקֵּר עַל לְמוֹד פֶּשֶׁט הַזֹּהַר וּמוֹסְרָיו וְעַל
הַקְּרִיאָה בּוֹ, אֶלֶּא נֶאֱמָרוּ עַל לְמוֹד בְּכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר
הַכּוֹנֵנוֹת, שֶׁעַר הַגְּלָגּוּלִים, עֵץ חַיִּים וְכוּ', אֲשֶׁר לְלַמְּדֵם
נִצְרָכוֹת הַכְּנָה גְּדוּלָה וְאֲזַהְרוֹת גְּדוּלוֹת. וְלִכֵּן אֵין בְּכַף כָּל
חֲשָׁשׁ, וְתוֹכֵל לְצַמַּח מִכֶּף רַק טוֹבָה וּבִרְכָה לְאָדָם עֲצָמוֹ
וּלְכָלֵל יִשְׂרָאֵל.

פְּנִינֵי הַזֶּהָר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דָּף כֶּבֶד

מא. שְׁאֵלָה: מָה אִפְשָׁר לַעֲשׂוֹת שְׁלֵא יָמוּתוּ כָל כֶּךְ הַרְבֵּה צַעִירִים וְצַעִירוֹת בַּר מִיָּנָן, וְאִלוּ הַחַיִּים יֵשׁ עֲלֵיהֶם שְׁאֵלָה הָאֵם זֶה נִקְרָא חַיִּים?

תְּשׁוּבָה: כָּל אֵלוּ הָעוֹסְקִים רַק בְּתוֹרַת הַנְּגִלָּה וְלֹא בְּתוֹרַת הַנְּסֻתָּה, הֵם גּוֹרְמִים שְׁמֹשִׁיחַ יֵלֶךְ מִן הָעוֹלָם וְלֹא יָשׁוּב, וְכֵן הֵם גּוֹרְמִים עֲנִיּוֹת וְחֶרֶב וּבִזָּה וְהָרָג וְאֶבְדָּן בְּעוֹלָם.

אַפְּלוּ כָּל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא כָּל חֶסֶד דְּעֶבְדִּין לְגַרְמֵיהוּ עֶבְדִּין, בְּהֵהוּא זְמַנָּא (תהלים עח, טל) וַיִּזְכּוּר כִּי בְּשָׁר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב, לְעֵלְמָא, וְדָא אִיהוּ רוּחָא דְּמִשְׁיחַ.

וַי לֹון מֵאֵן דְּגַרְמִין דִּיזִיל לִיה מִן עֵלְמָא וְלֹא יָתוּב לְעֵלְמָא, דְּאֵלִין אֵינּוֹן דְּעֶבְדִּין לְאוֹרֵייתָא יְבָשָׁה, וְלֹא בְּעָאן לְאִשְׁתַּדְּלָא בְּחֶכְמָה דְּקִבְלָה, דְּגַרְמִין דְּאִסְתַּלַּק נְבִיעוּ דְּחֶכְמָה דְּאִיהִי י' מִיָּנָה, וְאִשְׁתַּאֲרַת ב' יְבִישָׁה.

וַי לֹון דְּגַרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחֶרֶבָא וּבִזָּה וְהָרָג וְאֶבְדָּן בְּעֵלְמָא. (תקונים תקון ל' דף עג:)

מב. שְׁאֵלָה: הָאֵם אִפְשָׁר לְהִיפְטוּר בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה בְּזֶה שִׁיאֵמַר שְׁכָל הַיּוֹם לְמַדְתִּי גַמְרָא?

תְּשׁוּבָה: כְּתוּב בְּזֶהָר חֲדָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים (דף ע' עמוד ד'):

תָּא חֲזִי, כָּל מֵאֵן דְּאֵזִיל לְהֵהוּא עֵלְמָא בְּלֹא יְדִיעָה, אִפְּלוּ אֵית בֵּיה עוֹבְדִין טְבִין סְגִיאִין, מִפְּקִין לִיה מְכָל תְּרַעֵי דְּהֵהוּא עֵלְמָא.

פְּנִינֵי הַזֹּהַר מִסַּכַּת מִכּוֹת - דָּף כֶּג

מִי שְׁגוּרָם לְאַנְשִׁים שְׁלֵא יִלְמְדוּ חֲכָמַת הַקְּבֻלָּה, טוֹב לוֹ
שְׁלֵא נִבְרָא

מֵאַן דְּגָרִים דְּאַסְתִּילְק קְבֻלָּה וְחֲכָמְתָא מְאֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה
וּמְאֹרֵייתָא דְּבַכְתָּב, וְגָרִים דְּלֵא יִשְׁתַּדְלוּן בְּהוֹן,
וְאַמְרִין דְּלֵא אֵית אֵלָא פֶּשֶׁט בְּאֹרֵייתָא וּבְתַלְמוּדָא, בּוּדְאִי
כְּאֵלוּ הוּא יִסְלַק נְבִיעוּ מַה־הוּא נְהַר וּמַה־הוּא גֶן, וְוִי לִיה טַב
לִיה דְּלֵא אֲתַבְרִי בְּעֵלְמָא וְלֵא יוֹלִיף הֵהִיא אֹרֵייתָא דְּבַכְתָּב
וְאֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, דְּאַתְחַשֵּׁב לִיה כְּאֵלוּ אַחְזֹר עֲלֵמָא
לְתַהוּ וְכַהוּ, וְגָרִים עֲנִיּוּתָא בְּעֵלְמָא וְאַרְךָ
גְּלוּתָא. (תְּקוּנִים תְּקוּן מַג דָּף פ.כ.)

אִוִי לְבַנֵי אָדָם, שְׂאִינָם לּוּמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, רַק פֶּשֶׁט שְׁהוּא
לְבוֹשׁ הַתּוֹרָה

ק.מ.ב. פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמַּר וִי לְבַנֵי עֲלֵמָא דְּאַנּוֹן
אַטִּימִין לְבָא וְסַתִּימִין עֵינִין. דְּהָא כְּמַה רְזִין
סַתִּימִין אֵית בְּאֹרֵייתָא וְלֵא מְשַׁגִּיחִין בְּהוֹן. דְּלֵא בְּעָאן אֵלָא
לְמִיכַל תְּבֹן דְּאֹרֵייתָא דְּאִיהוּ פֶּשֶׁט לְבוּשָׁא דְּאֹרֵייתָא, וְלֵא
טַעֲמִין מִן מַחָא מְלָגָאוּ. (תְּקוּנִים מוֹהַר חֲדָשׁ דָּף ק.ח.)

ק.מ.ג. וְוִי לְאַיְנוֹן דְּאַכְלִין תְּבֹן תְּבַל דְּאֹרֵייתָא, וְלֵא יַדַּע
בְּסַתְרֵי דְּאֹרֵייתָא, אֵלָא קְלִין וְחַמּוּרִין דְּאֹרֵייתָא.
(רַעֲיָא מְהִימְנָא תַּחֲלַת פְּרֻשְׁתָּא כִּי תַצָּא דָּף ע.ה.)

מ.ג. שְׂאֵלָה: מִי זֶה הָאוֹמֵר שְׁצָרִיךְ בְּאַמַּת לְלַמּוּד זוֹהַר
הַקְּדוּשׁ?

תְּשׁוּבָה: הַדְּפַסְנוּ סֵפֶר וְבוּ מוּבָאִים דְּבֵרֵיהֶם שֶׁל אֵלֶּף
צְדִיקִים שְׂאוֹמְרִים שְׁמוּכְרָחִים לְלַמּוּד זוֹהַר
וְאַפִּילוּ יִלְדִים, וְכֹל שְׁכֵן בַּחּוּרִים וְאַבְרָכִים.

פניני הזוהר מסכת מכות - דף כד

מד. שְׁאֵלָה: האדמו"ר שלי אמר שבחורים אין צריכים ללמוד זוהר ומספיק שיקראו פתח אליהו!

תְּשׁוּבָה: אם האדמו"ר שלך אומר כן, יכול להיות לזה שתי סיבות:

א. אולי הוא לא יודע, פשוט לא לימדו אותו, כמו הרבה אנשים שלא יודעים, ועל זה אנו אכן פועלים שאנשים כן ידעו.

ב. אולי הוא חס ושלום מן הערב רב האמיתיים.

מה. שְׁאֵלָה: זה בטוח רק אמור לדורות הקודמים, אבל אנחנו אנשים פשוטים זה לא אמור כלל.

תְּשׁוּבָה: החפץ חיים ציוה לכל הבחורים ואברכים לגמור כל שבוע כל הפרשה של הזוהר הקדוש, וזה ממש בדורנו.

מו. שְׁאֵלָה: איפה זה כתוב?

תְּשׁוּבָה: כל אחד שקורא את הספרים שלנו יודע איפה זה כתוב.

לְדוּגְמָא: כתוב בזוהר פרשת ויקרא (בתרגום ללשון הקודש על ידי המקובל ר' יודל ראזנבערג זיעוכ"א) כך:

אמר רבי יהודה, עתיד הקדוש ברוך הוא לגלות סודות עמוקים של התורה, בזמן מלך המשיח, ככתוב: "כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' פְּמִים לַיָּם מְכַסִּים" (ישעיהו יא, ט), וכתוב: "וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דַּעוּ אֶת ה' כִּי כוֹלֵם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנִם וְעַד גְּדוּלָּם" (ירמיהו לא, לג), אמן כן יהי רצון (עד כאן לשון הזוהר).